

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

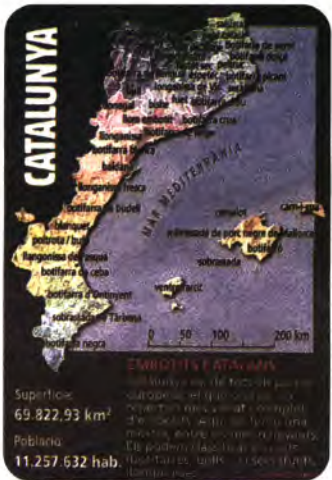
paisoscatalans.org/estel
E MAIL focifum@teleline.es

ANY XXI. NÚMERO 479

15 DE MARÇ DEL 2002

PREU 2 €

PP-PSOE pacta amb EH les pensions dels diputats al Parlament basc. Gràcies a l'Iturgaiz i cia (P.P.), Josu Ternera cobrarà una pensió de 350.000 pessetes... i després diuen que el PNB pacta amb ETA. I encara tindran la barra de consolar les víctimes d'ETA aquest hipòcrites que pacten amb el partit dels assassins les pensions, quan els interessa, com ho justificaran després?
Amb la mala memòria de la gent, és clar. I amb la premsa que manipula per fer creure a la ciutadania que el PP són un bon govern.

PREMSA FORANA

FIRA DES QUART DIUMENGE DE SANT JOAN

Na Caterina de sa Cova que fa feina a la Llar de Menors de Llevant de Manacor, en hores lliures confecciona bosses de mà. A la fira va posar una parafeta. Tel. 971 526 247

El president del Govern Balear Francesc Antich assegut davant can Tronca canvia impressions amb la dona del batle de Sant Joan, n'Aina Bou, el vicepresident Sampol parla amb la seva senyora. En primer pla, el president de l'Associació de Premsa Forana, Miquel Company.

L'aviador jubilat Esteve Garreta amb la seva filla Gema a la fira de Sant Joan. Tel. 971 282 570

S'HOSTALOT

Fa un any que la família de na Paquita Amengual ha obert el Forn Can Pep a s'Hostalot. Tel. 971 427 649

Fa mig any que en Lluís Rico regenta el Bar Restaurant Sa Font a l'entrada de Portol. Despatxa menús a 5'45 €. Els vespres se menja a la carta a una mitjana de 15 €. Els dissabtes hi ha ball de saló de 9 a 12, a partir d'aquesta hora música moderna per a la jove. Tel. 971 797 938

Fa 34 anys que na Magdalena Serra fa obrir la Ferreteria can Xic al carrer Major de Pòrtol. A la foto amb sa filla Maria. Tel. 971 602 036

Fa un mes que en Mateu Crespi i na Magdalena Canyelles regenten el botiga de queviures can Crosta a Pòrtol. Tel. 971 603 277

PORTOL

La fòbia a la diversitat, l'apartheid lingüístic espanyol. No me hables catalán, que aun me enciendo más'

Dijous a la nit uns membres de la Policia Nacional van detenir dues persones de pell negra que parlaven a prop de la plaça de Catalunya. Els van dur a la comissaria de Nou de la Rambla i un d'ells, amb permís de residència, feina i cinc anys vivint a Barcelona, va estar detingut sense poder parlar amb el seu advocat ni saber de què se l'acusava. Amb l'altre, el meu promès, suposo que al veure que jo era blanca, no s'hi van atrevir. Un dels policies, al preguntar-li de què acusaven l'altre noi, el va fer callar dient: "No me hables catalán, que aun me enciendo más".

Dies després vaig llegir que en aquella comissaria havien apallissat dos nois, descendents de marroquins.

Senyors del Govern de la Generalitat, ¿surts a compe anar de bracet de gent al poder de la nació que trepitgen els drets humans i denigren la nostra llengua i la nostra realitat? Ω

Font: Racó Català (<http://www.racocatala.com>)

REPRESSIÓ

Agressió policial i detenció de tres joves a Castelló

Castelló/La Plana.- Quan quatre joves castellonencs anaven de marxa pel seu poble, a penes podien imaginar que el fet d'enganxar un adhesiu pogués ser tant perillós. Els fets van succeir el 23 de febrer cap a 2/4 de 4 de la matinada, quan un dels nois va enganxar l'esmentat adhesiu, amb el subversiu lema "Planta cara al feixisme", llavors un cotxe de policia local els va aturar i fer identificar; en això estaven quan van arribar reforços de la policia nacional, molt més nerviosos i agressius. La situació s'anava tensant a mesura que amistosats dels retinguts i altres vianants s'aturaven per saber que passava, i la policia anava percebent que tenia entre mans perillosos elements terroristes (els van arribar a comparar amb ETA), ja que duïen les butxaques plenes de papers contra l'Europa del Capital i de denúncia de la repressió policial. Veient l'excelsion troballa, i davant un clamor generalitzat d'indignació, la policia es va endur detinguts tres dels joves, que van ser tractats com es mereixen tots els terroristes: els van amenaçar i negar els drets. Però sembla ser que alguna cosa deuria fallar, ja que enlloc d'enviar-los cap a Guantánamo, amb la resta de la resta d'especimens similars, els van deixar anar sense càrrecs aparents però amb l'advertència que no ho tornessin a fer, el què? Avanç + Contra-Infos 16/02/02 Ω

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

NOVENA IDEA DE LA CAL PER FER AVANÇAR EL PAÍS

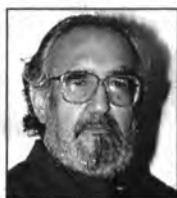
"Mostrem al món la nostra identitat. Enganxa't el CAT al cotxe, a la moto, a la bicicleta, al cotxet... Si ens volen identificats, ensenyem-los qui som."

MATERIALES PARA LA CONSTRUCCION
Ca'n Mari, s. l.

Rajoles * Paviments * Jardineria
* Balustrades de copinya * Cresites
* Canal de zenc o de coure * etc.

Carretera Manacor, 403
Tel. 971 42 83 00 • Fax 971 42 86 61

07198 SON FERRIOL
PALMA DE MALLORCA

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

* El president del partit anticatalanista Agrupación Social Independiente (ASI) i tinent de batle de l'Ajuntament de Lluçmajor, regidor delegat de s'Arenal i regidor delegat d'esports Joaquín Rabasco Ferreira, ha estat condemnat a trenta dies de multa a raó de 6€ diaris per agressió a un ex treballador de l'Ajuntament. Segons la sentència del jutjat d'instrucció n. 4 de Ciutat, en Rabasco va pegar una puntada de peu als testicles de la víctima davant la llibreria de la Costa de sa Pols de Ciutat. El dirigent d'ASI també haurà de pagar 90€ d'indemnització a la seva víctima.

El motiu de l'agressió fou la insistència de la víctima per cobrar les feines per l'Ajuntament per les quals havia estat contractat per Rabasco.

El grup municipal socialista ha presentat una moció amb l'objecte de reprovar en Rabasco després que els tribunals l'hagin condemnat per agressions i mal-

Joaquín Rabasco, president i fundador d'ASI.

tractaments. En opinió del PSOE, els fets protagonitzats pel tinent de batle de Lluçmajor "no són, ni han estat, no han de ser, un model adequat d'exemple als ciutadans. La moció contempla que el ple obligui en Rabasco a demanar disculpes davant la ciutadania, que reprovï la seva actitud i demana al batle Lluç Tomàs, que el destitueixi dels seus càrrecs. En Rabasco ha engegat una campanya publicitària amb tanques, contrària a l'ensenyament en català a les Illes Balears sense tenir en compte que aquesta llengua és oficial i pròpia a aquesta terra.

* Aquesta gentola del PP la saben llarga: El PP govern, privatitza Correus, ven Correus, i el ven als ministres i altres alts càrrecs del PP. Ara, l'empresa Pública Correus augmenta les tarifes d'enviament de periòdics un 110%, ja que aquests taurons no en tenen mai prou d'euros. I lo mal és que, com Correus és un monopoli no podem anar a la competència. Amb telefònica feren una cosa semblant, però com que Telefònica, en certa manera, ha deixat de ser monopoli no pot abusar dels seus usuaris com fa Correus. Hem dit que Telefònica ha deixat de ser monopoli? Només en certa manera, perquè les xarxes telefòniques i tota la infraestructura continuen en les seves mans.

* En Tomeu Penya ha obtingut el Premi Enderrock per votació popular a la millor cançó del 2001 pel seu tema **Això és pecat**. A més el segon lloc d'aquesta votació també l'ha ocupat el nostre artista amb el tema **De Londres a Mèxic**. Aquests premis s'han lliurat el dia 6 de març a la sala Bikini de Barcelona on en Tomeu Penya hi ha estat present per rebre aquest merescut guardó. Per altra part, també està nominat com el millor artista pels premis A.R.C. Aquests premis són els que atorga l'Associació de Representants de Catalunya (abans A.P.P.A.), que s'adjudicaran dins breu temps. Ω

23 detencions a la manifestació contra el feixisme a València

.- La policia protegeix l'acte ultra i carrega contra els 1.000 manifestants, mentre diferents escamots d'ultradretans armats prenen el barri de Russafa i agredeixen impunement a veïns i veïnes -.

València.- El passat dissabte 2 de març estava convocada al barri de Russafa una concentració de caràcter racista organitzada pel grupuscle nazi-feixista Espanya 2000. Pel mateix dia l'Assemblea Antifeixista havia convocat una manifestació de resposta a l'acte ultradretà amb la intenció d'aturar-lo i denunciar la permissivitat i complicitat política amb aquestes organitzacions.

La marxa antifeixista s'inicià amb unes 200 persones que, protegides amb pancartes de gomaespuma, intentaven entrar al barri i arribar a alguns dels punts per on havia de passar la mani fatxa. Un fort dispositiu policíac els seguia a poca distància i els tallava el pas contínuament quan s'apropaven a la zona de la manifestació nazi. Al llarg del recorregut molta gent s'hi va anar afegint als i les antifeixistes; veïns i veïnes, gent de l'associació, de col·lectius d'immigrants, des dels balcons molts veïns van increpar els nazis i els hi van llançar ous i pintura vermella. Finalment més d'un miler de persones va aconseguir despistar els antivalots i arribar a un dels punts centrals per on havia de passar la marxa d'Espanya 2000. Allà es van plantar les pancartes protectores i s'organitzà la resistència. La situació es mantingué uns 20 minuts; els fatxes ja havien començat a caminar, i la policia prenia posicions. Llavors es va produir una fortíssima càrrega que va provocar desenes de ferits i va trencar la concentració. La gent reculà i va sortir fora del barri fent barricades amb contenidors i cotxes per protegir-se de la violenta actuació de la policia.

Les 23 detencions

Un cop expulsada del barri, la gent va intentar reagrupar-se per poder marxar organitzadament. Un grup va entrar a una església després de ser

envoltats per vèries furgones, allà dintre van ser detingudes les 23 persones. Durant la nit i el dia següent els i les detingudes van passar a disposició judicial, 22 van quedar en llibertat amb càrrecs per alteració de l'ordre i destrosses, i un noi estranger va quedar retingut i a hores d'ara encara no es coneix la seva situació. Més d'un centenar de persones es van concentrar per rebre als i les detingudes a la sortida dels jutjats.

Impunitat i violència feixista

Per la seva banda la mani fatxa va finalitzar sense gaires molèsties, i escamots d'ultrades armats camparen tranquil·lament pel barri i van agredir als mateixos veïns. Eren poc més d'un centenar, ostentaven banderes espanyoles i els seus símbols feixistes, i cridaven consignes racistes i d'apologia del nazisme com «fuera moros», «arriba espanya» i «hitler, hitler». Cal destacar que a part de la protecció de la policia, comptaven amb la presència de desenes de guardaespalles de seguretat privada.

Veïns i veïnes de Russafa van denunciar que mentre la policia actuava contra els antifeixistes els altres es podien manifestar i agredien impunement veïns del barri i els clients d'un establiment del Carme, cap dels agressors va ser detingut. Contra-Infos 5/3/02 Ω

HI HA GENT A QUI LI MOLESTA QUE ES PARLE, ES PENSE I S'ESCRIGA EN CATALÀ

ÉS LA MATEIXA GENT A QUI LI MOLESTA QUE ES PARLE ES PENSE I S'ESCRIGA

Mallorquí
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la.
Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

La justícia a Catalunya:

Volem l'últim plaçament
EN CATALÀ
PLATAFORMA PER LA LLENGUA

prou agressions dels estats espanyol i francès a la nostra llengua

Volem l'últim plaçament
EN CATALÀ
PLATAFORMA PER LA LLENGUA

Que s'amaga darrera en Rabasco i el seu ASI?

Donant voltes per les carreteres de Mallorca, se veuen, estratègicament col·locades unes tanques que, pagades pel partit ultraespanyolista ASI, liderat per l'activista extremista antimallorquí Joaquín Rabasco, ens anuncien que, després de les pròximes eleccions autonòmiques, els nins i nines de Mallorca, estudiaran en la seva llengua (o sia, En la d'en Rabasco?).

En principi em cau simpàtic el tal Rabasco, perquè ell, al manco surt de l'armari, en quan a la definició cultural i lingüística i, sense cap casta de tapats ni camuflatges, sens mostra tal com és: un senyor que després d'haver-se instal·lat entre nosaltres i haver rebut la hospitalitat d'un poble acollidor i confiat, d'haver-se'n beneficiat al llarg de molts d'anys, resulta que no sols no vol parlar la llengua de la terra, sinó que vol, evidentment, assassinar-la.

Me resulta simpàtic aquest tipus, perquè a l'estar mancat de cap complex, resulta que a les clares, ens mostra els seus objectius polítics que no son altres que anar substituïnt els habitants mallorquins per altres, els castellano-parlants o familiars i amics o anau a saber per qui, en realitat per qui sia, mentre no sia mallorquí. Als mallorquins, sembla que els te mania el tipus aquest i el seu partit. Serà perquè el "tipus simpàtic aquest", ens deu veure com en realitat som: uns éssers capaços d'aguantar-lo a ell i al seu partit sense queixar-nos per la seva pretensió d'assassinar nos cultural i lingüística o de marginar-nos política i econòmicament... Ben al revés, ens deu veure com uns éssers que, al damunt, som capaços de besar-li la ma (algun n'hi deu haver que ho fa). Aquests, els mallorquins que ho fan, ja no me resulten tan simpàtics. Aquests, més be protagonitzen una paper prou lleig en aquesta comèdia. Aquests,

Joaquín Rabasco ha estat condemnat a pagar una multa.

els qui li besen la ma i alguna altra part del cos, són els qui propicien fetes com el que va ocórrer en el Ple de l'Ajuntament de Lluçmajor, celebrat el 31 de gener, un hi va haver un debat entre la oposició formada pel PSM PSOE i UM i el batle del PP, entorn a unes despeses considerades excessives, i que foren més de vint-i-tres milions de pessetes, per un festival flamenc realitzat a s'Arenal, amb diners públics, per ordre del batle mallorquí del PP, Lluç Tomàs i pel seu tinent de batle, el foraster d'ASI, Joaquín Rabasco.

És evident que els mallorquins som sensibles al fet diferencial i que el defensam i legitimam i que, en les nostres prioritats posam primer qui som i d'on venim, per damunt de traslocats imperialismes o de subordinacions beneïtes a un estat espanyol, que no deixa ni un moment de donar-nos per darrera, ens hem de preguntar com és possible que l'Ajuntament de Lluçmajor inverteixi vint-i-tres milions de pessetes en un festival flamenc, mentre que te a las associacions de ball mallorquí a pa i aigua o les deixa morir de fam.

Ens hem de preguntar perquè l'Ajuntament de Ciutat de Mallorca del PP, finança amb tot el diner necessari, una Feria de Abril, mentre està ofegant qualsevol activitat cultural autòctona.

I, perquè no? La incògnita més interessant que ens haurien de preguntar: d'on surten les quantitats de diner que

valen mantenir per tot Mallorca, durant mesos i mesos, centenars de tanques publicitàries. No fa falta ser cap entès per veure que això és caríssim. Qui paga aquesta despesa enorme? Per quin propòsit s'inverteix aquesta enorme quantitat?

En tot cas, vull recordar el fet que en la darrera campanya electoral autonòmica, que no guanyà en Mates ni el PP. Fou quan es destapà la potència econòmica d'ASI, alhora que se destaparen les veleitats espanyolistes i anticatalanes del candidat Mates, que realitzava a la premsa declaracions molt semblats a les que pugui realitzar un senyor simpàtic, el tal Rabasco, al qui l'única taca que li puc trobar és la d'haver pegat un puntada de peu als collons a un senyor que li feia la contraria. Al manco, això és el que han publicat els periòdics arrel d'una sentència judicial.

Per altra banda, a això de ser espanyol i antimallorquí, no li veig cap incoherència. Al cap i a la fi, ell és això: espanyol i antimallorquí.

I el senyor Lluç Tomàs i el senyor Mates, que són? Que aquests senyors son espanyols, se suposa que ho són. I mallorquins...? I quants de mallorquins queden a Mallorca?. Ω

Pere Felip i Buades

El president de la plataforma gai del PP diu que va mantenir relacions sexuals amb tres bisbes

Madrid. — El president de la Plataforma Popular Gai, Carlos Alberto Biendicho, ha afirmat que, si l'Església pren represàlies contra el clergue que s'ha declarat homosexual, revelarà «la identitat de tres sacerdots, que en l'actualitat són bisbes», amb els quals, segons ell, va mantenir «relacions sexuals».

Biendicho ha assenyalat que se sent «orgullós» de la decisió de José Mantero, rector de la localitat de Valverde del Camino, a la província de Huelva, que ha fet pública la seva homosexualitat, i ha indicat que «l'únic» que ha fet Mantero és «recuperar la llibertat que com a ésser humà tenen segrestada els homosexuals catòlics per

part del Vaticà».

El president de la Plataforma Popular Gai, associació d'homosexuals simpatitzants del PP, ha advertit que, en cas que reveli la identitat dels «ciutadans bisbes» amb qui assegura que ha mantingut relacions sexuals i aquests ho neguin, pot dir «quines són les seves peculiaritats anatòmiques». Agències Ω

Els ciutadans indecisos

Alguns municipis estan iniciant experiències pilot de participació ciutadana. Rubí o Barcelona en són dos exemples. Sota la direcció d'investigadors universitaris, s'estan avaluant nous modes de democràcia directa, en base als mecanismes de participació que permeten les noves tecnologies, i a la gradual conscienciació que els ciutadans catalans hem assolit després de tants anys anant a votar.

Arreu dels Països Catalans s'està experimentant un cert desànim envers la vida política, marcadament en relació als partits i la dels gestors públics. Plataformes electorals independents, augment de l'abstenció, manca de debat ideològic, nul·la assistència als Plens municipals, paràlisis del moviment veïnal, complexitat burocràtica... dibuixen un panorama que per molts no té sortida, i denota l'exhauriment d'un determinat model de participació pública.

Les alternatives no són gaire millors que la situació present. Des de models de trencament de caràcter anàrquic (assemblees okupes per exemple) fins al sistema de autogestió veïnal dels espais públics i els equipaments. Malgrat tot, resta un espai intermedi sobre el qual és possible plantejar mecanismes de presa de decisions tenint en compte l'opinió i les prioritats dels ciutadans residents.

De fons rau el problema etern de la legitimitat per prendre decisions. Actualment, gràcies a les votacions i a les eleccions es genera una delegació de responsabilitats dels ciutadans envers els polítics i tècnics. Al final, els ciutadans no tenen la sensació d'incidir en res que afecti a la cosa pública.

Normalment els ciutadans obtenen resultats si en lloc de participació, opten per fer oposició a un determinat projecte o construcció.

Parcs i Jardins de Barcelona va optar per tallar centenars de plataners centenaris del carrer Pi i Margall. Les associacions de veïns implicades van oposar-s'hi frontalment. Aquests arbres formen part del imaginari col·lectiu dels barcelonins, i no les rengleres de palmeres que el municipi s'ha entestat a plantar. Finalment s'han pogut salvar la major part d'ells, però el camí no ha estat el de la co-decisió sinó el de l'enfrontament dialèctic.

No sempre és així, com ha passat en el cas dels noms dels carrers de la capital catalana. La lluita associativa per forçar el canvi de nom del carrer Sèneca, pel d'Anna Frank va resultar del tot inútil, tot i que el motiu bé s'ho valia (doncs en aquest carrer hi havia radicada una llibreria on s'exposava documentació antisemita). O les contínues queixes d'escriptors i pensadors, com el cas de Josep Maria Ballarín, contra la per-

petuació del carrer Pelai amb aquest nom. Tothom sap, a hores d'ara, que Pelai és una invenció franquista. Històricament mai se n'ha sabut res d'aquest suposat personatge que dona nom a un dels carrers més centrals del Cap i Casal. Alguns diuen que va ésser un gallec insurrecte, d'altres fins i tot un berber revoltat contra els àrabs. Quina facècia municipal mantenir aquest nom. Millor seria dedicar aquest històric carrer on s'hi hostatja el diari La Vanguardia a l'emperador Carlemany, pare dels primers catalans.

Només la ciutat de Barcelona donaria milers d'exemples de com se succeeixen les diferències entre la lògica administrativa municipal i la realitat sociològica dels seus ciutadans. La ineficiència dels polítics s'origina en la supèrbia dels seus líders: de baix no en pot sorgir res de bo. Ben al revés, del que és la política democràtica: de baix a dalt. De les bases cap als càrrecs.

El bon polític, no obstant, sap trobar les formes per arribar a dir: «el poble em demana aquesta decisió». És el cas, de Marcel·lí Iglesias, President de la Junta d'Aragó, el qual afortunadament ha sabut portar amb suficient cautela l'oficialitat del català a la Franja de Ponent com per a que finalment hi esdevingui, sense dubtes i d'una manera ferma.

Igualment pot dir-se d'en Carles Duarte, el qual amb la seva presència a Salses, a la Catalunya del Nord, sap retrobar-se amb un gran anhel dels ciutadans d'aquelles comarques: ubicar-hi un monument que doni la benvinguda als Països Catalans als conductors que circulen per l'autopista del Mediterrani.

Tot plegat són petites fites de complicitat entre els ciutadans i els seus dirigents. No obstant això, les noves formes de participació democràtica necessiten poder-ne garantir mecanismes que no depenguin del despreniment d'un polític concret, és a dir, normes i formes per a que els ciutadans no sols no ignorin les coses públiques sinó que les vulguin controlar i preservar.

Jordi Sànchez, des de la Fundació Jaume Bofill, parla de les noves Normes de Participació Ciutadana, amb la intenció de plantejar un canvi substancial en la relació societat i política, i, de retruc, entre els polítics i els gestors o tècnics. La maduració democràtica està clar que ens condueix cap aquestes premisses. Queda el dubte de si l'herència franquista de que «tots els polítics són corruptes», «tots són iguals» i de «que no hi ha res a fer» encara roman després de 20 anys d'una suposada formalitat democràtica a l'espanyola. Jo em penso que si. Ω

Llorenç Prats-Segarra
(campusjove@correu.vilaweb.com)

UN MAL FITXATGE AL PARLAMENT - Capítol X

Cecili Buele i Ramis. Diputat del PSM-Entesa Nacionalista al Parlament de les Illes Balears

EL JUTGE I LA JUNTA DE PERSONAL

A principis del mes de juliol - cinc dies abans que es complís la primera mesada de l'aparició pública d'aquelles fitxes confidencials sobre el personal del Parlament -, el jutge **Miquel Florit** es disposava a prendre-hi les primeres declaracions. En primer lloc, al responsable de la Junta de Personal de la cambra, **Pere Femenia**, i també a la periodista del **DIARIO DE MALLORCA**, **Marisa Goñi**. (**DIARIO DE MALLORCA**, 03/07/01, 'El juez tomará mañana las primeras declaraciones por las fichas del Parlament').

A la instrucció del cas, s'hi havia personat com a perjudicat el sindicat CSIF, el missèr del qual era present a la declaració dels testimonis. No s'hi havia citat ningú com a imputat (**ÚLTIMA HORA**, 05/07/01).

El responsable de la Junta de Personal es ratificava en la denúncia presentada. Compareixia davant del jutge en qualitat de testimoni i en representació del personal perjudicat. I li manifestava que havia conegut l'existència d'aquelles fitxes quan varen ser desvetllades pel periòdic. També identificava l'organigrama del Parlament que li havia mostrat el jutge. **Pere Femenia** assenyala, en abandonar el jutjat, que no se li havia formulat cap pregunta sobre les polèmiques fitxes (**ÚLTIMA HORA**, 05/07/01, 'El jefe de personal del Parlament declaró ayer como testigo por el caso de las fichas').

La reconeguda professional del periodisme, **Marisa Goñi**, hi compareixia també com a testimoni. «Hi preservava la identitat de la font que havia posat les fitxes en mans del periòdic, apel·lant l'article 20 de la Constitució. Hi explicà el contingut de les fitxes atribuïdes per una prova cal·ligràfica al Cap del Servei d'Informàtica de la Cambra, **Gaspar Sabater**, com també els lligams detectats entre els comentaris i els suggeriments de les fitxes i el nou organigrama que regeix al Parlament. Es referí a la unificació de les àrees de Biblioteca i Documentació. Hi exposà casos diversos de treballadors puntuats negativament, tot i les propostes tramitades a través de la Junta de Personal que no havien estat tinguades en compte, mentre que, en canvi, se n'hi havia calcat la d'una de les persones més ben valorades. Hi remarquè l'ascens del mateix Sabater, l'àrea del qual havia millorat dins l'escalafó administratiu en haver passat de Negociat a Servei, a més d'obtenir-hi la titularitat de la xefatura mitjançant un concurs de mèrits en el qual no se li exigia cap titulació en informàtica, requisit que sí hauria de ser d'obligat compliment per part del seu successor» (**DIARIO DE MALLORCA**, 05/07/01, 'La junta de personal del Parlament se ratifica ante el juez en su denuncia del caso de las fichas de empleados').

Una setmana després, compareixia també davant del jutge **Miquel Florit** el Cap del Servei d'Informàtica del Parlament, **Gaspar Sabater**. Hi reconeixia haver estat l'autor d'aquelles fitxes confidencials sobre el personal de la Cambra que contenien dades de caràcter privat. «En tot moment, va mantenir que les havia fetes «motu proprio», per al seu ús personal. Hi declarava durant una hora aproximadament, i hi manifestava que les havia elaborades de manera particular feia uns tres anys, és a dir, a la passada legislatura, pel fet que havia entrat a formar part de la Junta de Personal i desitjava conèixer-ne la situació.

En tot moment insistí que ningú no li havia ordenat mai que fes aquelles fitxes. També hi assegurava que en cap moment no havia entregat aquells documents a ningú, que els tenia en un calaix de la seva taula de treball. Qualcú les hi hauria robat. Afirmava que el contingut i els suggeriments que es recollien en aquells documents no havien tingut res a veure amb l'elaboració durant la legislatura present de l'organigrama del Parlament, malgrat les coincidències entre indicacions que hi figuraven i reformes que s'hi escometeren. Acabada la declaració davant del jutge, **Gaspar Sabater** havia refusat fer cap comentari als mitjans de comunicació. S'havia limitat a dir que 'la declaració havia anat així com havia d'anar'» (**DIARIO DE MALLORCA**, 12/07/01, 'Sabater admite ante el juez la autoría de las fichas íntimas del Parlament').

Els mitjans de comunicació locals es feien ressò d'aquelles compareixences davant del jutge. El nom i llinatges de **Gaspar Sabater** apareixien a gairebé tots els titulars de les informacions periodístiques.

J.F.M./J.M. remarcaven que «el Cap d'Informàtica havia declarat davant del jutge durant

rien entrat al seu despatx per agafar-les» (**DIARIO DE BALEARS**, 12/07/01, 'Sabater reconeix ser l'autor de les fitxes del Parlament davant el jutge').

En to humorístic, els **Angelots d'en Pla** reproduïen els característics dibuixos que, en aquell cas, feien referència a 'fitxes bilingües': «**Sabater** és l'autor de les fitxes del Parlament. **Zapatero** es el autor de las fichas del Parlamento» (**DIARIO DE BALEARS**, 13/07/01).

Simultàniament, la reconeguda professional del periodisme, **Marisa Goñi**, contraïa les declaracions efectuades per l'autor d'aquelles fitxes, **Gaspar Sabater**, i manifestava que «haviem estat elaborades durant la present legislatura i no fa tres anys, com havia expressat l'autor davant del jutge instructor del cas». La periodista havia arribat a aquella conclusió, després d'haver establert comparacions entre els documents oficials de la Cambra i el contingut d'aquelles fitxes. Es basava en l'expressió «ex assessor de Matas» que figurava en una d'aquelles fitxes, per concloure que aquesta havia d'haver estat feta durant la legislatura actual, ja que la condició

per ocupar la plaça de Tècnic de Sistemes, amb caràcter de personal laboral. Plaça que era adscrita al Servei d'Informàtica, al front del qual se situava **Gaspar Sabater**.

Mentre aquell treballador havia pres la decisió d'abandonar el Parlament a la tardor de l'any 1999, acollint-se a una excedència, **Gaspar Sabater** havia vist millorada la seva situació laboral. L'àrea d'Informàtica havia pujat de categoria a l'escalafó administratiu, passant de ser un Negociat a ser un Servei. I **Gaspar Sabater** havia aconseguit esser-ne el titular, després d'un concurs de mèrits en el qual no se li havia exigint cap casta de titulació superior ni de coneixements informàtics; requisits que, en el futur, sí hauria d'acreditar el seu successor, tal com figurava al Butlletí Oficial del Parlament de les Illes Balears de dia 16 de març de 2001.

Mentre s'anaven fent aquelles compareixences primerenques davant del jutge, ja s'apuntava que «quasi amb tota probabilitat Sabater en quedarà exculpat, perquè no és cap delictu escriure dades personals dels companys, sempre que aquesta informació no es difongui». I es deia que «qui hauria comès delictu seria la persona que s'havia encarregat de difondre aquelles fitxes, la qual no se sabia qui era» (**ÚLTIMA HORA**, 12/07/01). I s'apuntava que «el magistrat es planteja arxivar el cas» (**DIARIO DE BALEARS**, 12/07/01).

En un altre dels mitjans locals s'apuntava: «... les fitxes del Parlament tenen tota la pinta que la focalització judicial es desplaça de les fitxes en si mateixes considerades al fet bastant més greu d'haver-les robat i propagat» (**EL MUNDO**, 17/07/01, 'Hechos & ideas. La noticia desapercibida. Un giro en el «caso parlament»').

En aquell context, el President **Morales** manifestava «que no faria cap casta de declaració sobre assumptes que són als tribunals» (**EL MUNDO**, 13/07/01, 'Sabater dice que le robaron unas «fichas» del Parlament').

Aquell mateix dia, la Junta de Personal del Parlament de les Illes Balears n'iniciava la sessió constitutiva, amb l'assistència de les persones que havien estat elegides a les darreres eleccions sindicals de l'anterior dia 29 de juny.

Segons allò que preveia l'Estatut del Personal del Parlament, corresponia actuar com a president al primer candidat de la llista més votada, que era **Pere Femenia i Roig** (UG-Independents). Per motius de salut, emperò, aquest no era present a la reunió; i, com que n'hi havia manifestat la delegació del vot, s'hi acordà per unanimitat que actués com a presidenta la segona candidata de la llista més votada, que era **Rut Serra i Roibal** (UGT-Independents). Mentre que la Secretària seria **Catalina Palmer i Taura**, que era la primera candidata de la segona llista més votada (CSIF).

En aquella reunió, es va procedir a l'elecció dels càrrecs de president, vicepresident i secretari de la Junta de Personal. Per unanimitat, en sortí elegit President, **Pere Femenia i Roig**; Vicepresidenta, **Catalina Palmer i Taura**; Secretari, **Gabriel Tous i Bauzá**. («Acta de la sessió constitutiva de la Junta de Personal del Parlament, de dia 13 de juliol de 2001»).

El jutge, mentrestant, continuava demanant al Parlament més informació per seguir la investigació del cas. Un perit cal·ligràfic li ratificava que l'autor d'aquelles anotacions havia estat **Sabater**. (CONTINUARÀ). Ω

UN MAL FITXATGE AL PARLAMENT

Capítol I.-

Primer dia i primeres declaracions públiques

Capítol II.-

Primeres reaccions davant l'opinió pública (1)

Capítol III.-

Primeres reaccions davant l'opinió pública (2)

Capítol IV.-

Primeres contradiccions que surten a rotlle (1)

Capítol V.-

Primeres contradiccions que surten a rotlle (2)

Capítol VI.-

Fitxes a la Fiscalia i descoberta de l'autor

Capítol VII.-

L'autor de les fitxes, presumpte innocent

Capítol VIII.-

L'autor de les fitxes, un funcionari privilegiat

Capítol IX.-

El President del Parlament i la Presidenta del Consell de Mallorca

Capítol X.- El Jutge i la Junta de Personal

més d'una hora, afirmant que les havia escrites feia tres anys, a l'anterior legislatura, quan era delegat del personal. Que les havia fetes per 'catalogar' les persones que s'asseien a la mesa de negociació. Que es tractava d'una informació personal, que, en cap cas, no pretenia que es fes pública. Que feia molt de temps que guardava aquelles anotacions al calaix de la seva taula de feina i que qualcú (segurament algun altre treballador del Parlament) les hi havia robat i posteriorment s'havia encarregat de difondre-les a la premsa. Que cap dels seus Caps no li havia ordenat que escrigués aquella informació». (**ÚLTIMA HORA**, 12/07/01, 'Sabater se confiesa autor de las fichas personales del Parlament').

Pilar Ripoll, tot recordant que **Gaspar Sabater** havia moderat el debat electoral entre Jaume Matas i Francesc Antich als anteriors comicis de juny del 1999, referia que «el funcionari de la Cambra reconegué davant del jutge que havia estat l'autor d'aquelles fitxes, que havien desaparegut del calaix del seu despatx i que no sabia com havien arribat a la premsa, ni tampoc no podia donar cap informació sobre la persona o persones que hau-

d'assessor s'havia acabat justament en acabar l'anterior legislatura (**DIARIO DE MALLORCA**, 13/07/01, 'Datos de las fichas del Parlament contradicen la versión del autor').

I s'estenia en més informacions sobre la persona d'aquell funcionari, el nom del qual no havia sortit publicat. Es tractava d'un dels treballadors del Parlament que figurava a les fitxes amb una anotació que deia «ex assessor de Matas i Soler. Problemàtic». Considerava la periodista que aquella apreciació només podia haver estat feta en aquesta legislatura present, ja que aquell treballador havia abandonat la seva condició d'assessor del Govern de Matas quan accedí al poder el Govern del Pacte de Progrés. De fet, aquella persona havia estat treballant com a assessor en matèria d'informàtica durant els dos darrers governs del PP, des del dia 22 de gener de l'any 1996, fins al mes de juliol de l'any 1999.

Un cop perdut el poder per part dels populars, aquell funcionari havia sol·licitat el reintrés al seu lloc de treball a la Cambra. El 28 de juliol de 1999, el president del Parlament n'havia autoritzat la incorporació al servei actiu

Fe, salvació, obres rituals i obres de misericòrdia

MA>Una de les teories evangèliques que no acabo d'entendre és allò que una persona no pot fer res per salvar-se, sinó que tot depèn només de Déu. D'ésser així, podria semblar que no cal acomplir els preceptes bíblics, que hom pot ésser un assassí, un lladre, un violador, i que després podrà haver-hi salvació sense més. No ho veig gens clar. És de suposar que, com a mínim, caldrà un esforç personal per seguir els camins marcats per Déu, no trobes?

RE: Diguem que tota la info està en mans de Déu. Si les esglésies es tanquen i no evangelitzen, les «ouvelles» queden sense pastor ni llum i poden tornar-se cabres o gremlins. Llavors, qui en té la culpa? Doncs les esglésies, per no complir amb llur obligació. És per això que la salvació depèn sols de Déu, no de les nostres obres. Això no vol dir pas q el pecat estigui bé, tanmateix Déu també pot deixar que el pecat actuï quan la gent no dona més de si, aleshores la gent cull

el que ha sembrat. El pecat són també les ensenyances apreses de «les riqueses injustes»: pecadors penedits han donat generalment molt més joc espiritual que no pas cristians de tota la vida (allò del Fill pròdig, dels col·lidors llogats, del criat qui negociava amb les riqueses injustes...). L'Evangeli parla en paraules de temes d'aquests.

Per més q féssim no seria prou, perquè sempre hi hauria nins morint de fam i nosaltres menjant, per ex. És impossible salvar-se per les obres. Ara bé: Déu tindrà misericòrdia dels misericordiosos (Sermó de la Muntanya), és a dir, com que és misericordiós i just, tindrà en compte els nostres esforços insuficients per la justícia. Tanmateix, la salvació és una cosa tan gran que sols pertany a Ell, els humans no tenim eines ni fons per comprar l'Eternitat: fos un contrasentit.

Déu ens dona la seva Llei com a orientació del que ens convé. Però la Llei comporta, ensenya

on rau el pecat (les cartes d'en Pau ho tracten sovint), per tant la salvació és per fe. Ara bé, un cop salvats, l'amor i l'agraïment ens obliga a fer obres de misericòrdia i llum envers el nostre proïsme: des d'evangelitzar,

ajudar, parlar, donar diners, etc. Si no fem aquestes obres d'agraïment és dubtós que compreguem què és la Salvació i potser és q no estem salvats, ans romanem encara sota la ira de Déu. Jaume l'apòstol parla d'obres d'agraïment, de misericòrdia, de fe pràctica (l'lig ara la seva Epístola, la més antiga i social del Nou Testament), mentre que Pau parla d'obres rituals, eclesials, «d'abstenir-se de» (l'listes de prohibicions) i diu que aquestes obres «religioses» no salven: ho diu sobretot pels jueus (tan ritualistes, igual que la majoria dels catòlics i dels musulmans i fins i tot prou grups protestants, especialment els fonamentalistes), que consideraven que complir el ritual legal (i això, a més, tal com ells l'entenien, és a dir, amb un munt

d'injustícies) era la Salvació.

En fi, les cartes apostòliques solen tractar d'aquests temes, el que passa és que de vegades no és fàcil de copsar-ne tot el sentit, cal estudiar-ho (llegir no és prou), per això convenen llibres d'estudis, concordances bíbliques, escoltar sermons... Ho aclareixen molt més ràpidament.

MA> Encara no acabo d'entendre allò de la Salvació tal i com es planteja des del protestantisme. És clar que una persona no es salva pel fet de seguir una sèrie de rituals religiosos si s'és injust i s'actua amb malvestat; però penso que si una persona mira de posar en pràctica allò que diu la Bíblia (caritat, ajut als necessitats, justícia, etc.) sempre estarà més a prop de la salvació que no pas l'injust. És com el cas dels lladres clavats al costat de Crist, l'un és va penedir dels seus pecats i Crist li digué que aniria al Cel, però l'altre no es penedí i Crist no l'assegurà el Cel: l'obra del penediment portà un delinqüent al Cel, però sense penediment....

RE: La salvació depèn de Déu, és un misteri, igual que la condemna: no ho podem entendre del tot, però un penediment sincer (amb les obres de misericòrdia que ho demostren: no salven, sinó que mostren el penediment sincer) és acceptable a Déu. El centurió romà qui dejunava i donava almoïna i pregava era aprop de la Salvació, diu Jesús als Evangelis, efectivament. I era un ocupant, però amic dels jueus per cert (Déu no discrimina ningú).

Sense penediment no hi ha Cel, som lliures de triar. Som de natura adàmica, caiguda, que tendeix al mal, però podem demanar ajut a Déu lliurement. El bon lladre, pel simple penediment, sense cap obra, se salvà. Per tant, no són les obres les que salven, sinó el penediment, la fe.

Ara bé, si el bon lladre hagués sobreviscut és de suposar que hauria canviat de vida i que hauria fet bones obres, altrament no hi hauria hagut penediment conseqüent. Ω

El cas Bartomeu Mestre: Persecució ideològica a la Mallorca del segle XXI

«jordi caldentey mas» <jordigorrio@mixmail.com>

D'ençà que En Miquel Capellà va dimitir de President de Sa Nostra, damunt les planes de "La economía de Mallorca", suplement del diari oficial de l'extrema dreta ultranacionalista espanyola de Mallorca, n'hi ha un que no s'atura de fer pressió per veure si faran botir En Bartomeu Mestre, Balutxo, del seu càrrec de Cap de recursos humans. L'únic motiu que exposa el subjecte que demana el cap d'En Tomeu Balutxo és que aquest no està d'acord amb la "Constitució" dels espanyols i que és independentista. No ha pogut donar ni un sol argument contra la professionalitat i l'eficàcia d'En Tomeu en el desenvolupament professional de la seva funció. Ens pensàvem que això d'engegar al carrer una persona per ser roja o pensar d'una manera dissident amb el règim establert, era cosa del temps d'en Franco, n'Hitler i en Mussolini (o del temps de n'Stalin per pensar en sentit contrari). Però no: Ara tocam amb les mans com, a començaments del segle XXI, encara hi pot haver

individus que impunement demanin el cap d'un ciutadà, des d'un mitjà de comunicació públic, i argumentant motius d'ideologia. En Tomeu Balutxo no ha comès més crim que defensar, amb l'única arma de la paraula parlada o escrita, la cultura popular mallorquina, manifestar la seva ideologia esquerrana i republicana, reconèixer-se i proclamar-se català de Mallorca i, en lògica conseqüència, lluitar pacíficament per recuperar per a la seva -la nostra- Pàtria la legítima independència perduda a ran de la invasió armada del 1714. Què hi té a veure res de tot això amb el desenvolupament d'una determinada professió? No diu la mateixa "Constitució" dels qui ara tant se n'omplen la boca que no es pot encalçar una persona per motius de raça, llengua, religió, sexe o ideologia? Per afegit, es dona el cas que l'inquisidor que vol que engeguin En Tomeu, l'insulta amb els desqualificatius de fanàtic, xenòfobo, racista, fascista i nazi. Mirau qui parla: ell mateix, dia 16 de maig

del 1984, va publicar una queixa pel fet que el rei d'Espanya, amb motiu d'una visita que feia a Rússia, no va dedicar cap mot de record als voluntaris de la División Azul que anaren a ajudar n'Hitler a matar russos. També es dona el fet que, dia 15 de gener del 94 va amenaçar públicament els catalanistes fent-los saber que els té fitxats al seu ordinador, amb l'evident objectiu de fer por als qui gosassin fer ús de la llibertat d'expressió a favor de la nostra reconstrucció nacional i

refrescar la memòria als dissidents de l'actual règim autonòmic, no fos cosa els fugís del cap com acabaren els dissidents apuntats a les llistes negres com la seva només que de l'any 36: a les voreres de les camades amb un tret al clatell, allargats dins una bassa de sang. El més trist de tot és, emperò, la nul·la contrapressió que fa el mallorquinisme d'avui, tant bo de fer com ho té solidaritzar-se amb un perseguit polític de Xile o de Sudàfrica. Si, amb el seu silenci, consenten

que En Balutxo boti al carrer, es ben mereixen ser tinguts per còmplices silenciosos de la persecució política de l'extrema dreta, la mateixa dreta que, en públic, va de lliberal i democràtica i que, en privat, diu que l'any 36 i 39 "encara feren curt". Vergonya, cavallers, vergonya! Ω

Jordi Caldentey

En Pujol i els condons

Vatualmón quina quimera que duen els de la Generalitat centrecatalana amb els condons! Ara fins i tot en volen repartir per les escoles i els instituts. Valdria molt més que ensenyassin la necessitat patriòtica que tenim els catalans de dur al món més compatriotes, que no ensenyar -a les escoles, allà on s'haurien d'educar els al·lots!- segons quines baixeses morals. Es pensen que els joves són curts? Per ventura fa falta ensenyar res de tot això, a les escoles? Que no saben que, avui en dia, de tots aquests assumptes, qui no se n'entén és perquè no vol?

Amb l'ecotaxa no n'hi ha prou

Els hotelers estan que treuen foc pels queixals amb l'ecota-

xa. Podeu estar segurs que, si l'ordre venia del govern d'Espanya, callarien com a xotets de cordeta. Fixau-vos com no tenen res a dir de l'impost que n'Asnar vol carregar damunt la benzina per pagar la sanitat.

N'Antich -per cert, això sí que és un President de collons grossos!- va demanar, de tot d'una, que l'impost el pagassin a l'aeroport. Però com que els aeroports, com totes les coses importants, depenen del govern espanyol, n'Asnar els va dir que no. I els hotelers, ben alerta a remugar gens. En vista que, darrera la burgesia no hi ha res, absolutament res a pelar, jo encara aniria més enfora: als hotelers, els faria pagar una llingüitaxa per pagar el mal que han

fet al nostre idioma en dur a Mallorca la immigració en aquestes quantitats tan brutals. Aquesta llingüitaxa l'haurien de pagar els hotelers a mitges amb l'altre gran culpable del mal que pateix el nostre idioma: l'estat espanyol, que amb la seva política lingüicida tres vegades secular ha duit la llengua catalana a la situació on és ara. No hi ha dret que hagin de ser el Consell de Mallorca o el Govern de les Illes Balears els qui hagin de pagar, de doblers sortits de la nostra butxaca, les despeses de normalització lingüística per mirar de posar una mica de remei al mal immens que els hotelers i l'estat espanyol han fet al mallorquí. Jordi Caldentey Dg, 17/2/02 Ω

Restaurant Sa Curva

Menús 950 ptes.

Diumenges buffet a 2500 ptes.

Hípica de Son Pardo. Tel. 971 201 017

P Ò R T O L

Fa 50 anys que n'Antònia de cas Pinet de Pòrtol va obrir la Botiga de moda Cas Pinet al carrer Major. A la foto amb sa filla Maria i sa neta Maria. Te una reneta que no surt a la foto. Tel. 971 602 123

Fa 3 anys que na Teresa Capó i sa germana Rosa regenten el Bar de la Gent Major Es Turó de Portol. Tel. 971 797 831

Fa 4 anys que l'arquitecte Anselm López Bezunartea te obert estudi d'arquitectura al carrer d'Albert Castell de Pòrtol. Tel. 971 602 200

Fa 43 anys que na Pepa Canyelles que ja te 92 anys, va obrir la botiga ca na Pepa a Pòrtol. Actualment la madona és la seva filla Pepa. Tel. 971 602 240

Fa 4 mesos que na Cati Vidal i sa germana Margarida regenten la botiga Equí Balear a Pòrtol: Pinsos, plantes, cereals... Tel. 971 797 176

Fa 150 anys que la Família se sa Roca Llista fa olles i plats al seu taller de Pòrtol. Tel. 971 602 704

La tragèdia de la Història humana

"La història és la suma total de totes aquelles coses que haurien pogut ser evitades".
(Konrat Adenauer, 1876-1967, polític democristià alemany).

"No crec pas en l'esperança d'esdevenir millors, ni en el progrés. Jo llig quasi més història que no literatura. I la història ensenya".
(Alvaro Mutis, any 1997).

ALVARO MUTIS

"La història ha de repetir-se perquè la primera vegada li prestem ben poca atenció"
(Blackie Sherrod).

"De llur experiència o de l'enregistrada experiència d'uns altres (la història), els homes aprenen sols el que llurs passions i llurs prejuís metafísics els permeten d'aprendre".
(Aldous Leonard Huxley, 1894-1963, escriptor anglès).

"Els éssers humans, qui són gairebé únics en la capacitat d'aprendre de l'experiència d'altri, són també extraordinaris per llur aparent poc afecció a fer-ho".
(Douglas Adams, "Last Chance to See").

"[...] el desconeixement de la pròpia història és una de les causes més radicals de l'afebliment de la consciència nacional catalana i de la seva lenta substitució per la consciència nacional espanyola. Els nostres ocupants ho saben perfectament i, per ço, és la primera cosa que han amagat, car són conscients que és allò que més els denuncia i més els posa en evidència. El factor històric és tant o més important que el factor lingüístic a l'hora de crear o de reconstruir una consciència nacional, donat que és la història la que més explica el per què de la identitat lingüística i col·lectiva d'un país".

("Catalunya, nou Estat europeu". Declaració de la Primera Convenció per la Independència Nacional).

"La llengua i la història són els botins més preuats a l'hora de sotmetre un poble".
(Àngel Guimerà).

"Assolida l'alienació del sotmès per mitjà (bàsicament) de la coerció física, la tasca del colonitzador es concreta a mantenir aquest estat d'alienació i a convertir-lo en el seu (nou) estat "natural"; per això la colonització vol dir sempre la falsificació de la història, o fins i tot la seva anatemització".

(Heinz Dietrich, Emancipació i identitat d'Amèrica Llatina: 1492-1992).

"Quan hom proclama la terra com a realitat darrera, quan el poder de l'home és considerat com el factor decisiu de tot, apareixen utopies que prometen el cel i duen l'infern, anuncien solidaritat i assolixen solitud, proclamen un ordre nou i un món nou però no ens treuen l'amarga sabor de les coses velles...".

"El món, tal com és, no pot ser el lloc (global) del regne de Déu (1ª Corintis 15:5). Ha de ser del tot capgirat. Hi ha una alienació fonamental que no permet una bondat perfecta, una identitat plena ni una absoluta felicitat. Realització i alienació hi caminen sempre plegades. D'ací que, per molt optimista que sia la fe cristiana, haurà de predicar sempre, i també la paciència de suportar i acceptar allò inevitable i ens ensenyarà a ser autocrític(...). Se'n dedueix la permanent actualitat de la teologia de la creu que sempre denuncia l'optimisme desmesurat".

(Parlem de l'altra vida, Leonardo Boff, teòleg brasiler expulsat per la pudenta Inquisició vaticana).

"La massa no pensa mai que pugui perdre en un canvi. Els dies de major alegria popular que enregistra la història, són els que han seguit els canvis dels prínceps i dels règims, sense que mai el sarau quedi torbat pel record de les innombrables decepcions que en la història humana se n'han seguit".

"No és pas mania dels historiadors antics, sinó absoluta realitat aquest canvi que, en tots els esperits dèbils i, sobretot en els ressentits, determina l'embriaguesa del poder, i que, efectivament, dóna a llurs regnats l'aparença neta de dues etapes: la primera bona i la segona roïna".

(Gregorio Marañón, 1887-1960, metge i escriptor foraster).

GREGORIO MARAÑÓN

"Allò curiós no és pas com és escrita la història, sinó com s'ha d'esborrar".

(Manuel Alcántara, 1928-..., poeta i periodista foraster).

"Història: un relat, generalment fals, d'esdeveniments generalment irrellevants, obrats per governants, generalment desvergonyits, i de soldats, generalment estúpids".

(Ambrose Bierce, 1842-1914, escriptor i periodista E.U.A.).

"La història dels homes amb prou feines és altra cosa que la terror de la inferioritat"

(Giovanni Papini, 1881-1956, escriptor catòlic italià).

"...el progrés espiritual és trobat subjecte a una llei proclamada per Esquil en un parell de mots: pathei máthos, aprenem a través del patiment... En aquesta perspectiva hom podria considerar el cristianisme com el punt reeixit d'un procés espiritual que no sols, sobrevisqué successives catàstrofes seculares, ans n'extragué la seva inspiració acumulada".

(Estudi de la Història, Arnold J. Toynbee, 1889-1975, historiador anglès amb destacats deixebles catalans).

ARNOLD TOYNBEE.

"La Història és el millor mestre per als alumnes distrets".
(Indira Gandhi, 1917-1984, estadista hindú).

LORD G. BYRON

"El millor profeta del futur és el passat".

(Lord George Gordon Byron, 1788-1824, poeta i aventurer romàntic anglès).

"El passat defineix el present perquè la humanitat no és mestressa de la seva pròpia història".

(Sigmund Freud, 1856-1939, psiquiatra austrojueu, fundador de la Psicoanàlisi).

"Aquells qui no se'n recorden del passat es troben condemnats a repetir-lo".

(George Santayana, escriptor madrileny en anglès, ignorat per l'interès monolingüista dels talibans espanyolistes).

"Aquells que ignoren la pròpia història es troben abocats a repetir-la".
(frase feta).

"Els savis diuen, i no sense raó, que qualsevol que desitgi de preveure el futur li caldrà consultar el passat; entre els esdeveniments humans n'hi ha que se semblen als dels temps anteriors. Açò prové del fet que són creats per homes que han estat, i seran sempre, animats per les mateixes passions, i així que ells han de tenir necessàriament els mateixos resultats".

(Niccolò Machiavelli, 1469-1527, polític, historiador i tractadista florentí, teòric del "pragmatisme" polític). Ω

Patim un constitucional patriotisme Que és un molt ferreny "absolutisme"

Del "Patriotisme" Constitucional,
Els Populars formen un Congrés,
Tot i estenen un mantell espès,
Damunt d'aliena identitat nacional.

L'Espanyola Constitució esdevé parany,
que empara un ben exclusiu patriotisme,
mentre que ofega a l'altre nacionalisme,
Sotmetent-lo al seu colonitzador afany.

Patriotisme, és una definició general,
On s'inclouen totes les nacionalitats,
Que caracteritzen als diferents Estats,
I al marge d'algun text constitucional,
Alimentat per l'enfortiment nacional,
On algú ensenya els calçotets cagats.

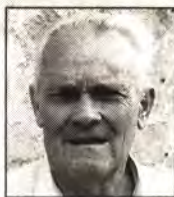
La llengua i la cultura diferenciats
No mantenim un similar patriotisme,
On aquells que donen suport al castellanisme,
Estam en el patriotisme enfrontats.

Suportam la castellana espanyolització,
Que és diu patriotisme constitucional,
I molt ens empenya el rebuig total,
Contra els ciutadans de la catalana nació.

S'ha fet cert enganyador oferiment,
A cinc membres patriotes nacionals,
De donar cinc carteres ministerials,
Creant botiflers a l'ens convergent,
I sospitem que cerquen l'afebliment,
Dels qui som en patriotisme ben rivals.

Reflexió
Aquell qui el seu patriotisme,
Imposa a altres patriotes,
Presenta enlairades quotes,
D'un repugnant absolutisme. Ω

Barcelona, a 1 de febrer del 2002
Jaume Alfonso i Barceló

Operació Mapau

Guillem Crespí de sa Pobla

Aquestes gloses foren cantades per mi i per altres companys al so de la ximbomba a la revetlla de sant Antoni a la vila de sa Pobla.

Jo vull llençar un glosat,
Que se'n parli cada dia,
Jo no se si és mentida,
O si és la veritat.

I si és la veritat,
Mereix ésser divulgada,
Tota persona arriscada
Té perill de qualche esclat.

Aquesta gran xerradissa,
És l'Operació Mapau,
Polítics, investigau,
Per Formentera i Eivissa.

Has donat molt a xerrar
Miquel Segura Aguiló,
Que ho feres amb intenció?
O et vares equivocar?

Sembla ser que abusareu.
Amb els vots de l'Argentina,
Volareu com la gavina,
Els diners públics gastareu.

Déu meu, quina escandera,
Per arribar a comandar,
Molt volguereu embullar,
Amb els vots de Formentera.

Na Maria de la Pau,
El jutja va interrogar,
No va voler contestar,
I li va dir: no me plau.

I així quedarà escrit,
Daimunt molta paperassa,
No ens hem d'estranyar massa,
Que ho donin tot per prescrit.

Vaja! Si ho fessin així,
S'armaria un rebunbori,
Passaria a s'històri'
Com en Canyelles aquí.

El qui roba una gallina,
el tanquen dins les presons,
però el qui roba milions,
per dins els pobles camina.

Aquells qui roben milions,
Els ho han de perdonar,
Els qui roben per menjar,
Los tanquen dins les presons.

Així és la nostra justícia,
Dins la nostra nació,
Donen molta protecció,
Als qui obren amb malícia.

Si no vols que te critiquin,
Procura obrar el bé,
Podràs anar pel carrer,
Sense que mal te desitgin. Ω

CIUTAT DE MALLORCA

Fa un any que en Joan i n'Empar obren l'Agència de Viatges Amaltea a la Plaça de Santa Pageda de Ciutat. Recomanen viatjar a Roma o a París. Tel. 971 757 730

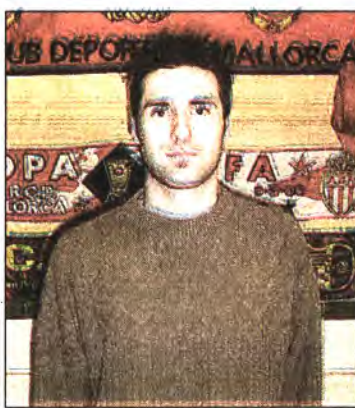
Fa un any que n'Hermínia Miró ha obert la Perruqueria de senyores Hermínia al carrer del pare Molina de Ciutat. Tel. 971 760 070

Fa 3 mesos que en Fèlix Herraenz regenta el Restaurant Motril a son Cotoner. Despatxa menús a 6 €. Tel. 971 454 598

Fa 10 anys que en Sion Nolla va obrir l'Assessoria d'Empreses SITEC a son Cotoner. Tel. 971 900 335

En Sergi Navarro és l'amo jove del Bar Pisano a son Cotoner. És un Bar del Mallorca i del Barça. Tel. 971 458 627

Fa 2 anys que na Janina Boix i Català i el seu home Francesc Porcel, s'associaren amb en Xavier vera per obrir la Cristalleria Sant Cosme a son Cotoner. Tel. 971 730 264

Fa 2 anys que en Sergi Martínez de Sagunt (València) ha obert el Taller Servimans a son Cotoner. Munta automatismes de portes i barreres. Tel. 670 687 622

RESTAURANT

La Balanguera

Joan Maura, 6
Tel. 871 94 08 56
Cantonada Vinyassa
Devora El
"Corte Ingles"

E-mail: anselm@wanadoo.es

ESTUDI D'ARQUITECTURA

Anselm López Bezunarte

C/ Albert Castell, 20 07141 "Portol" MARRATXI Tel.Fax: 971 602 200
C/ Major, 18 07510 "SINEU" Tel.Fax: 971 520 195

SANTIAGO BOGARRA, C.B.

MATERIALS BELLES ARTS
MARCS, LENÇOS, PINTURA

C/ Miguel Calafell 48 • Son Sardina
Tel. 971 438 436 • Fax 971 438 102
07120 Palma de Mallorca

Nave 2 Poligono Industrial Son Llaú
Tel. 971 621 618 - 971 621 618
07320 Santa Maria • Mallorca

E-mail: bogarra@guif.com

ANTONI MAYOL I ARBONA de CAN XOROI

(1758-18484) PRIMER BATLE DEL MUNICIPI DE FORNALUTX L'ANY 1812

Conferència pronunciada, el 15 de febrer de 2002, per l'Il·lm. Joan Antoni Estades de Moncaira i Bisbal. Soci de la Unió de la Noblesa de l'Antic Regne de Mallorca i Corresponsent de l'Acadèmia Mallorquina d'Estudis Geneològics, Heràldics o Històrics, a la Sala Magna de les Cases de la Vila de Fornalutx – carrer Vicari Solivellas 1

Amigues (¿?) Amics: Jo diria, més bé, coneguts i conegudes. Estimats compatriotes del molt estimat i car poble de Fornalutx.

"Amor, odi, enveja. Tot acaba. Gaudiguem de la vida amb la companya (o company) benivolgut cada dia de la passatgera existència que Déu mos ha donat sota el Sol. No hi ha déu (en minúscula) sinó Ell (en majúscula). A Ell du o porta l'esdevenidor. (Paraules tretes del Llibre de l'Eclesiastes i del l'Alcorà versicles sisè i novè del primer i sura quaranta del segon).

A les acaballes del regnat de Ferran VI – el tercer monarca de la Casa de Borbó nascut precisament el 23 de setembre de 1713 a Madrid – aquí a Fornalutx naixerà, el 23 de setembre de 1758, Antoni Mayol i Arbona. Es el segon dels infants i el primer baró del Senyor Jaume de la família antiga i senyorial dels Mayol de Bàltx (per part paterna) i Ponç-Pati per part materna) i de la fornaltuxenca Maria Arbona i Busquets de Puigderros filla i hereva de l'Honor Jordi Arbona (Xoroi) i de la Senyora Isabel Busquets de Puigderros. Aquesta darrera eixida d'una branca de família de vella i quasi desapareguda noblesa illenca).

Els Arbona Xoroi, posseïdors de la finca "Sa Domenega", que encara pertany a la mateixa família, eren descendents dels Arbona del Raig, que, el dia de Sant Joan del 1421, adquiriren l'Alqueria de Monnàber de Macià Enselms, tutor del Púbil Nicolau Serra, fill i hereu de Mateu Serra ciutadà de Mallorca.

A la Cabrevació de l'any 1668, dos anys després de morir son pare nomenat també Jordi Arbona, llegim: "Els Honors Jordi i Vicenç Arbona fills de l'Honor Jordi Arbona dit de la Cabana, germans denuncien tenir i posseir un olivar dit La Domenega en el lloc de Fornalutx".

El Jordi Arbona pare era fill d'Antoni Joan Arbona senyor de les terres de Monnàber, espòs de Catalina Vicens - que morí pel gener de 1618 i que havia fet testament el 12 de desembre de 1617 davant el notari Pere Mayol. Germà major d'aquest Jordi era Joan Arbona i Vicens casat primer amb Antonina Custurer i Garriga i després amb Magdalena Busquets de Puigderros, l'escut familiar de la qual podem encara veure i contemplar, al dia d'avui, damunt el portal i a les dues columnes de la claustra d'aquest edifici on ara ens trobam.

Joan Arbona i Vicens seria el darrer baró de la branca dels Arbones de Monnàber i només deixà dues nines del seu primer matrimoni; Florentina casada amb Miquel Trobat, de la Vila d'Inca, que morí sense descendència, i Maria, esposa d'Onofre Peña de Son Sales, que entrà

en possessió dels bens de Monnàber quan morí la germana major.

El germà petit, Jordi, ell en 1619 es casava amb Elisabeth Canals la mare de Jordi Arbona Canals i vidu, el febrer de 1627, torna a casar-se el 1630 amb Joana Mayol Reinés de qui naixerà Vicenç Arbona Mayol. D'aquest darrer era descendenta una rebesavia meva Maria Arbona Mayol, muller de Joan Solivellas Mestre, morta a la finca de Son Llobera de Lluc el 26 de novembre de 1894 i mare del sacerdot Guillem Solivellas Arbona (Lluc 6 de febrer de 1869 - Fornalutx 31 de gener de 1950) que té dedicat a nom de "Vicari Solivellas", el carrer on ell vivia i on ara mos trobam en aquest moment

Recordarem que Jordi Arbona Canals morí el 1666 i que estava casat amb Francisca Busquets,

Antoni Mayol Arbona tindrà altres germans i germanes apart de la major, Isabel, nascuda el 1755. Seran aquests: Jordi nascut el dia de Sant Esteve de 1762 i casat amb Joana Aina Alberti i Alberti de la família de Es Poador, Jaume o Pere Jaume, nascut el dia de Santa Margalida de 1765, que seria eclesiàstic i Margalida nascuda el 9 de març de 1770.

Quan, Antóni Mayol Arbona, aterrà sobre aquesta vall de llàgrimes que és el planeta terra, Fornalutx formava part, encara que certament important de la vila i del terme municipal de Sóller. Fornalutx és no obstant només un llogaret i Antoni Mayol Arbona forma part d'una de les famílies més honorables del lloc: d'aquestes famílies benestants que solien esser triades per a exercir càrrecs notoriant en l'administració civil i judicial del municipi (el 1713 un Toni Joan Arbona era batle reial de Sóller) i sobretot en la administració del Consell de l'església. Entre aquests darrers càrrecs, o bé un tant units a ells – la família d'Antoni Mayol Arbona de Can Xoroi tindrà cura, fins els nostres dies, de l'Obreria del Nom de Jesús.

Neix, Antoni Mayol Arbona, a una època on l'analfabetisme ronda el 100% entre les dones i el 95 i 96% entre els homes. Són ben pocs, llevat de capellans, escriptors i lletrats, els qui saben posar el seu nom i llinatge a un paper. El nostre personatge es troba entre el nombre d'aquests darrers; la qual cosa tenim comprovada a una escriptura de la notaria de Joan Baptista Marqués (menor) en la que fa un apoderament, entre altres, al seu nebot Jordi Arbona Alberti.

En aquest document, redactat en llengua castellana, de puny i lletra s'hi pot llegir la signatura d'"Antoni Mayol y Arbona". (Antoni i no Antonio. Ara això sí "y" i no "i" puix la llatina com conjunció copu-

lativa és cosa de la reforma ortogràfica de 1907. La reforma de Pompeu Fabra com es sap)

Ara, si jo faig referència a aquest fet o circumstància de la signatura de puny i lletra pròpia, no podria dir-vos, amb tota certesa si aquest senyor tenia, o no tenia, estudis. No obstant m'imaginaré que, essent fill de casa bona i mitjanament acabdalada i amb oncles a l'avior paterna (com Simó Mayol de Bàltx Ponç-Pati, 1743-1797, que surt a l'"Alistamiento Noble de Mallorca del Año 1762) que eren capellans, (No oblidem que els capellans en aquell temps principalment en sabien de lletra per ells i per salar), Antoni Mayol Arbona, el fill gran de Jaume Mayol de Bàltx sabia qualque coseta més que no posar el seu nom i el seu cognom.

La naixença, el 1758, del qui havia d'èsser cinquanta-quatre anys després, el primer batle d'un Fornalutx constituït en municipi independent i separat del de Sóller, coincideix amb la naixença del que serà a França polític i cap revolucionari Maximilien Robespierre (Arras 1758 Paris 1794). També ella coincidirà aquí a Mallorca amb la darrera i tardana "Junta General de la Part Forana". A que aquesta mateixa junta, o a una de molt semblant, un oncle d'Antoni Mayol, el Senyor de Bàltx d'Amunt, Antoni Mayol i Ponç-Pati (1728-1800) era insecular, juntament amb altres set senyors o prohoms per al càrrec de Síndic Forà del Partit de la Muntanya; denominació que aleshores devia tenir el que avui en dia coneixem com la Zona de Tramuntana.

L'honor Antoni Mayol i Arbona, de Can Xoroi, fou contemporani dels regnats de Carles III germanastre i successor de Ferran VI, del seu fill Carles IV, del seu nét Ferran VII i de la seva renetá Isabel II pel que fa a casa nostra; i dels de Lluís XV, Lluís XVI, la Revolució de 1789, Napoleó I Bonapart, Lluís XVIII, Carles X i Lluís Felip I d'Orleàns pel que fa al veí país de la França.

Es cosa sabuda que l'any 1808 a l'estat espanyol hi regnava un monarca bon pitot però versàtil i inepte, Carles de Borbó i Saxònia, el qual deixava cosir i tallar el bacallà als seus primers ministres:

Floridablanca, Comte d'Aranda i especialment Manuel Godoy a qui donà l'inusual títol nobiliari de "Príncep". El Príncipe de la Paz". D'aquest darrer -d'en Godoy- contaven que era l'amant de l'esposa del Rei, la Reina Maria Lluïsa de Borbó-Parma i que convertí el Regne de les Espanyes en un negociet de bon rendiment per a donar gust i esplai als seus amics, col·laboradors i parents. Política corrupta de nepo-

tisme que seguien ambescreix corregit i augmentat no pocs dels seus ministres o secretaris d'estat com, per exemple, el d'Hisenda Miquel Gaetà Soler i Rabassa que era mallorquí. També el 1808, el rei i la reina estaven barallats amb el seu fill i hereu Ferran de Borbó i Borbó-Parma, el futur Ferran VII.

El Príncep de Girona i d'Astúries demostraria ser, tant o més, inepte que el seu pare, però més fals i mal lletat que el seu progenitor.

Adversari de Godoy qui li feia nosa, donà suport a un esvalot conegut com "El Motín de Aranjuez" que acabà amb l'abdicació de Carles IV a favor del seu successor el dia de Sant Josep de l'esmentat 1808. Mentrestant, el General cors Napoleó Bonapart (Ajaccio 15 d'agost de 1769 Illa de Santa Helena 5 de maig de 1821) –descendent, diuen alguns de mallorquins del segle XV –auto-proclamat quatre anys enrera emperador de la França burgesa, hereva d'aquella sagnant revolució que havia fet tallar, el gener de 1793, el coll al Rei Lluís XVI parent ben apropiat dels nostres reis. (El borbó francès i el borbó espanyol eren cosins a la tercera generació essent el primer un nebot segon del nostre Carles IV).

Així doncs, mentre que el general cors, esdevingut emperador, havia decidit intervenir en les qüestions polítiques dels seus veïnats entre els quals hi havia els de la Corona Espanyola. Sense pensar-ho gaire temps, feu entrar pels Pirineus les seves tropes sota el comandament del seu fidel amic i cunyat el General Joachim Murat (1767-1815) emparat amb un tractat d'aliança i amistat i amb l'excusa de venir a posar aquí un poc d'ordre i de pau. Però qui dintre li havia demanat el seu parer?. La verdadera intenció del dictador francès, ara bé, era que si els predecessors – els capets borbons havien regnat mil anys damunt la França i un d'ells havia vingut a regnar a Madrid quan morí sense fills Carles II de la Casa d'Habsburg- perquè no podia la seva família, la família Bonapart, venir també a Madrid i regnar-hi.

Dit i fet. Amb el país mitjanament ocupat, convoca a Bayona (en territori basc d'administració política gavatxa) al nou monarca espanyol i al seu pare; obligant que el primer tornàs la corona al segon i a que aquest darrer tornàs abdicar però aquesta vegada a favor de qui essent amo i senyor de la França creia esser ho de la resta d'Europa. Era el 6 de maig d'aquell 1808 quan Napoleó Bonapart nomenava per a rei de les Espanyes al seu germà major Josep (Cort 1768-Florencia 1844) fins aleshores rei de Nàpols, territori de la península italiana també ocupat

pels exèrcits napoleònics i del que passaria a ser rei-titella l'esmentat General Murat, Gran Duc de Berg., casat amb una Bonapart. La princesa napoleònica Maria Adela Carolina Bonapart (Ajaccio 1782-Florencia 1839).

Aquests esdeveniments, juntament amb l'alçament patriòtic de Madrid del dia dos d'aquell mateix mes de maig cantat èpicament per Nicasio Gallego ("Noche, lóbrega noche – del miserable que esquivando profundas penas – en silencio gime - No desdeñes mi voz, letal beleño".) inicia el període conegut, a terres de parla castellana, amb el nom de "Guerra de la Independència" i a les de parla catalana, com "la Guerra del francès". Es l'hora del trist concert entre la campana i el canó.

Però, per favor, retornem un al nostre biografiat Antoni Mayol Arbona.

El gener de 1803 son pare, Jaume Mayol de Bàltx, declarava posseir a Fornalutx un olivar dit "El Palau de la Gata" veïnat de Francesc Ensenyat alies Canonet, de Pere Coll, de Miquel Castanyer i de Jaume Bisbal alies Pareta, així com un altre que li deien "Les Moncades" i que era veïnat de l'olivar de Ramon Frontera. Per aquell mateix entremig un tal Bartomeu Arbona – de malnom Moreu - fill de Bartomeu manifestava tenir i posseir casa i corralet en el paratge de la Creveta del Mirador, fent partió amb cases de Florentina Llobera, amb carrer públic, amb placeta de Josep Colom alies Mesqui i amb camí de l'Olivaret. Descendent o almanco familiar, d'aquest Bartomeu Arbona, era el forner Antoni Arbona Colom (1828-1892) qui vivia, precisament, a una casa del Mirador de Sa Creveta que hi ha enfront de l'esplanada de l'església, veïnat de Can Xandre i la vídua del qual Maria Barceló Colom, morta a avançada edat el 16 de gener de 1922, conegueren mon pare i mare al Cel siguin tots ells. D'Antoni Arbona Colom i de Maria Barceló Conti que són rebesnèts dues persones aquí presents en aquesta sala i audiència: el batle actual d'aquesta vila Salvador Sastre Umbert; qui dilluns passat, dia 11, complí quaranta-vuit anys – (Que en pugueu complir quaranta i pico més Senyor batle); i el regidor, de la oposició actual, Joan Alberti Sastre.

Vos he dit que, la família d'Antoni Mayol Arbona, era una família benestant i que per part de sa mare, na Maria Arbona i Busquets de Puigderros, de Can Xoroi, descendia dels Arbones que posseïen "Monnàber". També vos puc afegir que n'Antoni Joan Arbona, pare de Jordi Arbona i Vicens de qui era descendenta la mare d'Antoni Mayol

Arbona, també era el pare de Gabriel i Pere Arbona i Vicens de qui procedeixen les branques dels Arbona del Clot i potser algunes altres no ben determinades. Igualment puc afegir que Antoni Joan Arbona, en el expressat testament seu de l'any 1617, me deixa cinc lliures a una filla de Miquel Rul-ian alies Mandilègo per amor de Déu i en contemplació de son matrimoni”

La Història dels Arbones fornalutxencs – un dels llinatges més emblemàtics del poble – és una història feta de lluites constants i de molta de feina. No dormien damunt la palla ells!

L'any 1666 – el mateix que havia de morir Jordi Arbona Canals – una dona de trenta-cinc anys – vídua d'un Joan Arbona, mare d'un al·lot de vint anys, Joan, i de dues minyones – denunciava al Batle Reial de Sóller (Era de Sóller obviament donat que la independència municipal tardaria més de cent anys en arribar) Joan Frontera que: “uns individus Pere Francesc Vicens, el seu fill Damià i Tomeu Fontanet havien anat a casa seva, al carrer del Pujol, amb l'excusa de trobar-hi un tal Miquel que era bandejat de l'Ordre i de la Llei i després d'haver forçat les portes li haurien pegat a ella, unes quantes garrotades amb una escopeta.

Pel seu temperament tossut i reservat, els nostres Arbones, han fet honor al castell d'argent i al lliri d'or d'amunt un camper d'atzur del seu escut heràldic.

No ens desviem de la qüestió i reprenem el fil per tal d'enllaçar-lo millor amb la que interessa d'Antoni Mayol Arbona.

Durant els quatre anys que durà la guerra contra els invasors francesos esdevingué que Catalunya, l'any 1810, fou pura i simplement annexionada a França, Mallorca no fou mai ocupada per les tropes del Bonapart; però, Mallorca, tenia un capità general qui a la vegada era President de la Reial Audiència – el Tinent General Antoine Malet marquès de Couvigny – el qual era francès. Ara bé, Malet, era un francès que havia hagut de fugir de França per mor de la Revolució i de la caiguda de la monarquia borbònica. El “nostre capità general” no li feia gaire gràcia “*la folie des grandeurs*” de l’“emperador d'Ajaccio”, que segurament devia, considerar com un simple usurpador de la corona i del trono del seu país.

Mallorca, doncs, a l'època de la Guerra del francès, pot considerar-se com un “territori alliberat” de l'opressió estrangera (francesa). Les autoritats “mallorquines” no reconeixen per Rei de les Espanyes al titella de Josep, sinó a Ferran VII, qui, presoner al Castell de València, envia missatges de felicitació i enhorabones al seu carceller com “*el más humilde súbdito de Su Majestad Imperial y Real cuya Augusta Frente corona la Providencia*”. A Mallorca venen a refugiar-se eclesiàstics, polítics i funcionaris que fugen del Bonapart a qui no estan disposats a fer capades i reverències. Aquests

refugiats, per cert, contribuïran molt a la dominació política castellana de la nostra roqueta.

I arribam a l'any 1812. Aquell any a Cadis – una ciutat andalusa que tampoc reconeixia per Rei al germà de l’“Emperador” – s'hi votà i aprovà, en Corts Generals, una constitució que el dia de Sant Josep (19 de març) era promulgada per la Regència en nom de l'absent i captiu Ferran VII.

L'article 310 d'aquesta constitució deia que: “*Se pondrá Ayuntamiento en los pueblos que no lo tengan y en que convenga le haya, no pudiendo dejar haberle en los que por sí o con su comarca lleguen a mil almas y también se les señalará termino correspondiente*”.

Aconseqüència d'aquest article, el dia de Tots Sants – Primer de Novembre de 1812 – les poblacions de Banyalbufar, Búger, Capdepera, Costitx, Fornalutx, Lloseta, Santa Eugènia i Son Servera es transformaven en municipis independents i separats dels ajuntaments dels que fins llavors havien dependit. Era batle ja constitucional de Sóller, Joan Castanyer, i rector de la parròquia major de Sant Bartomeu el prevere deianenc Mossèn Pere Gamundi Penya. Aquell dia fou proclamat batle del nou municipi de Fornalutx Antoni Mayol Arbona, de Can Xoroi, propietari, molt possiblement, de les cases i terres d'aquesta família. El dia abans, Antoni Mayol Arbona, havia jurat el càrrec davall la porxada de l'església en mans del vicari, el Doctor en Sagrades Escripures Antoni Estades de Moncaira i Ripio germà del meu cinquè avi i de la Senyora de Bàltx d'Amunt, Caterina Estades de Moncaira Ripoll (1730-1823) tia política del primer batle fornalutxenc.

Quines raons hi havia perquè fos proclamat batle Antoni “Xoroi”? No les sé amb exactitud, però posaria la mà al foc que, apart potser d'èsser un fornalutxenc que ocupava ja un seient a les Cases de la Vila de Sóller, Antoni Mayol Arbona tenia una relació cordial a més d'amistosa amb el Senyor Vicari. Antoni Estades de Moncaira Ripoll era molt amic del Bisbe d'aleshores, un solleric, Bernat Nadal Crespi, fill d'un moliner de Bunyola, que sembla xerrava vuit llengües i que tengué una participació destacada a les Corts “Constituents” reunides a Cádiz. Una participació potser no tant destacada com la que ens vol fer engolir qualche historiador nostre “entusiasta” – presentant-lo, al nostre Bisbe Nadal com el President de tals Corts Generals o sigui el que va ésser no fa gaire anys enrrera el misser Fèlix Pons Irazazabal en el segon i successius governs espanyols del socialista Felipe Gonzalez Marquez – la qual no és exactament així. Però tampoc és la participació un tant folclòrica per no dir-vos inexistent de la Historia “oficial” d'Espanya. Aquesta d'Espanya que tengué el seu màxim esplendor sota el govern dictatorial del General Franco però que també fou la història de les èpoques anteriors tant republicanes com

monàrquiques. Història que a l'hora d'ara ens voldria tornar ampasolar l'Excel·lentíssima Senyora Ministressa d'Educació i Cultura Pilar del Castillo.

El Bisbe Nadal i el Vicari de Fornalutx Antoni Estades de Moncaira eren dos grans entusiastes propagandistes de la “*Sociedad Económica de Amigos del País*” implantada, aquí a Mallorca a imitació d'altres que hi havia a la península, l'any 1778 quan Toni Xoroi tenia vint anys. Molt probablement el senyor vicari (l'oncle Toni) degué enganxar al seu feligrès i veí, Antoni Mayol Arbona, en aquest grup d’“amics” de l'esmentada “*Sociedad*”.

Vuit dies després d'instaurat el nou municipi i el nou ajuntament, hi hagué una junta o reunió presidida per Antoni Mayol per tal de reclamar al de Sóller la divisió del cadastre. Ens consta, per altra banda, una reunió el 7 de setembre següent entre els batles de Sóller, Joan Castanyer, i el de Fornalutx Antoni Mayol. A ella assistiren altres membres de les dues corporacions com Llorenç Bauçà i el Síndic Jeroni Frontera per la part sollerica i Pere Antoni Mayol i el Síndic Antoni Busquets. Quasi segurament Busquets de Puigderros i Borràs – per la part fornalutxenc.

He d'assenyalar que, la Constitució espanyola de Cadis de 1812, seria jurada solemnement, a Mallorca, el 21 d'agost d'aquell any i conforme aquella carta magna, que introduïa a casa nostra els principis de la divisió de poders executius, legislatius i judicials, el Capità General Malet deixava la Presidència de la Reial Audiència. El 31 d'octubre – o sigui el dia que el nostre Toni Mayol havia jurat el càrrec de batle a Fornalutx – el cavaller de Malta Antoni Desbrull i Boig d'Arenys (1745-1827) era investit Cap polític de les Balears; denominació que molt més endavant havia d'èsser substituïda per la de Governador Civil que ha durat fins fa poc.

Antoni Mayol i Arbona, de Can Xoroi, exercirà el càrrec de batle per espai d'un dos anys puix, quan retornat – a comptar del maig del 1814 – a Madrid, el rei Ferran VII, aquest havent abolit la Constitució, la nostra vila ha de perdre tal condició i passar a dependre novament de l'antiga matriu; el seient de la batlia és ocupat pel seu succeador Lluç Bisbal de la família dels Bisbal-Pareta avui dia extingits en la seva branca major.

Nascut en els inicis del pontificat de la Rosa d'Umbria i veient passar pausadament els de l'Onso corredor, del pelegrí apostòlic, de l'àliga rapinyaire, del ca i la serp, de l'home religiós, de Balnes a Estrunia fins a arribar poc després del de la Creu dintre la Creu – que senyalen les profecies de l'irlandès Sant Malequies, Antoni Mayol Arbona visqué vuitanta-nou anys, quatre mesos i quinze dies. Fou aquí, en el seu poble i en la casa seva, quan, el 8 de febrer de 1848 lliurà son ànima al Suprem Creador. A Espanya hi havia hagut quatre reis i una reina

asseguts als trons de Sant Ferran i de Jaume el Conqueridor – Ferran VI, Carles III Carles IV, Ferran VII i Isabel II. La Santa Mare Església havia tengut nou Papes, començant pel qui havia de nombre Climent XIII (1758-1769) i acabar amb el que fou Pius IX (1846-1878).

Estava en plena maduresa quan als cinquanta-quatre anys fou cridat i elegit per ser el nostre primer batle major. A aquella època encara vivia el seu pare Jaume i la seva germana major Isabel morts, l'any 1813, el 9 de juliol i el 5 de novembre respectivament

Casat amb Isabel Arbona Mayol (dels Arbones de la Cabana) no tengué descendència directa. – Seria hereu i succeador seu Jordi Mayol Alberti (1809-1889) nebot seu, fill del seu germà Jordi que morí el 9 d'abril de 1839. D'ells són descendents aquesta família Mayol que, el passat dia 25 de gener a la notaria de Don José Moyna de Sóller, traspasà, en acte de compra-venda, el casal i la tafona de Can Xoroi, just aquí devora al carrer de Sa Font, a l'ajuntament i al poble de Fornalutx. I de Jordi Mayol Arbona i Jordi Mayol Alberti eren descendents els germans Bartomeu Mayol Ballester (1882-1967) i Jordi Mayol Ballester (1876-1941) que foren batles de Fornalutx el 1924 i el 1930 respectivament. Un altre germà d'aquests dos darrers, Gabriel Mayol Ballester (1877-1957) fou regidor de l'Ajuntament com també ho havien estat el seu pare Bartomeu Mayol i Mayol (1850-1919) i el seu avi o padrí, el mateix Jordi Mayol Alberti – nebot i succeador, hem dit, del nostre biografiat – que ho fou l'any 1856. Un nebot de Jordi Mayol Alberti, fill de la seva germana Maria i del seu cunyat el valldemossi Antoni Nadal Homar, Pere Antoni Nadal Mayol més conegut per “*en Pere Antoni de Ca Sa Mestra*” seria batle entre 1873 i 1875 quan la Primera República Espanyola. Aquestes anotacions ens demostren que la família Mayol, de Can Xoroi, a més de descendent de la senyorial nissaga dels Mayol de Bàltx i parenta del primer batle del nostre estimat Fornalutx, ha estat lligada sempre a la vida política i administrativa del municipi i ho segueix essent, a l'hora actual, en la persona del Regidor – i també crec que Tinent Batle – Bartomeu Reinés Mayol (nascut el 3 de juny de 1958 dos cents anys després d'Antoni Mayol Arbona) nèt per part de mare de Bartomeu Mayol Ballester qui ja hem dit fou batle el 1924 i parent llunyà dels qui ara acaben de traspasar la que era la casa dels avantpassats a la Vila. Un oncle seu, Bartomeu Mayol Vicens (mort als 50 anys) fou, un moment, jutge de pau suplent.

Amigues, amics, conegudes, coneguts, conveïnes i conveïns de Fornalutx he vengut a parlar-vos, a contar-vos, quatre pinzellades de la nostra història contemporània de la qual, vosaltres i jo mateix, som els hereus i el dipositaris. No he vengut – està clar – a parlar-vos de fulanes mallorquines o colombianes de

per Ciutat ni de cases de barret com és evident ja que, la cosa, en aquest moment, està fora de lloc aquí, i ningú té “*el sant dret*” de criticar-ho sia, altre lloc o altres moments, he parlat o deixat de parlar d'aquesta qüestió de les *dones de la vida*. Un núvol d'incomprensió i marginació sentimental, per part de no pocs dels meus fins i tot de parents propers, ha acompanyat i molestat la meua existència d'home que no és de fusta, que sent i per tant té dret a desitjar i ser desitjat. Confessar, això, no me fa riure ni crec sigui graciós. Simplement ho he dit i, als meus seixantadous anys – els que tenia l'oncle Llorenç Rul-ian, des Bosc, que fou batle entre 1954 i 1965, quan morí l'abril de 1970 – no desvarieig, ni me'n vaig del bolet, ni me sent avui putatiu de cap dels aquí presents o absents. Tampoc m'ha arribat l'andropausa o pitopausa. Vulguin prendre bona nota doncs aquells o aquelles, desenfeïnats i desenfeïnades, que pocs mesos enrera insultaven per un forum de internet.

He vengut a parlar-vos d'Història, d'Història de Fornalutx. I vos he contat quatre coses tal volta insignificants del que sabia d'aquesta Història del nostre poble i d’“història” no crec que cap dels aquí presents posi en dubta que en sé.

Vos he parlat amigues, amics, conegudes, coneguts, estimats compatriotes, d'un personatge que devia conrar i llaurar els seus olivars i regar els seus horts i que feia oli a la seva tafona. Un personatge que encapçalava la llista dels batles majors que hem tengut.

Aprofitant l'avinentesa que la seva casa – la casa on potser nasqué i morí – és ara patrimoni de la Vila – vos suggeriria hi deixassi constància, mitjançant una làpida, de la bona memòria de l'Honor Antoni Mayol i Arbona, de Can Xoroi 1758-1848 primer batle de Fornalutx l'any 1812.

Qui recorda i honra als seus majors, és poble que s'honra a ell mateix.

Senyores i Senyors. Gràcies a l'associació cultural “Fornal-lugg” per haver tengut la gentilesa de convidar-me a donar aquesta – tal volta per a molts – insignificant conferència. Jo mai he pretès ser el Premi Nobel, Camilo José Cela, ni tan sols el novel·lista, Gabriel Janer Manila. Jo sóc en Joan Antoni Estades de Moncaira i Bisbal, de Fornalutx, i punt.

Vos ho diré d'una manera molt fina: Per lloc de naixença i instrucció *sóc home de francesa formació més per sang i vocació sóc pels quatre costats fill de l'illa mallorquina i me tenc ric o pobre, que importa! Per un homo de bé i honor.*

Prudent o imprudent de ma terra, ma llengua i ma gent haig conservat sempre l'arrel i m'he mantingut fidel.

Vet aquí la meua signatura. He dit. Ω

El RACC, un desastre

esprai@cataloniainmail.com

Salut companys/es.

Abans de començar volem riure obertament dels "èxits espanyols" als Jocs Olímpics de Salt Lake City. Ens agradarà veure si continuen dient-li Juanito i fardant d'esportista guanyador ara que s'ha sabut que, presumptament, va competir sota els efectes del dopatge. En canvi, la representació catalana en els Jocs ha triomfat amb la medalla de plata aconseguida per la surfista de Riversaltes Doriane Vidal. Espanya 0 - Països Catalans 1.

I ara, anem per feina.

El Reial Automòbil Club de Catalunya (RACC) és un desastre, lingüísticament parlant. Arrel de la campanya contra aquest Club encetada la setmana passada per la Plataforma per la Llengua, hem rebut un munt de mails amb denúncies de casos de discriminació del català. Tot sembla indicar, i un membre de l'Espr@i que n'és soci ho corrobora, que el RACC treballa intencionadament en un projecte de bilingüitzar els seus serveis. Com sabreu, bilingüisme és genocidi encobert, perquè fer competir dues llengües —una de 400 milions de parlants i l'altra d'11— en les mateixes condicions, és abocar la petita a la desaparició. I si fos en igualtat de condicions... però recordeu que quan accedeixes a la web del RACC només hi ha un idioma: el castellà.

Per tant avui us proposem de seguir amb la campanya de correus electrònics contra el RACC.

Aquesta setmana tenim coses "bones" per explicar. Com, per exemple, que ha sorgit la proposta de penjar estelades als balcons i les finestres durant la cimera de la UE. Ciutadans i ciutadanes dels Països Catalans!

Demostrem al món que no som espanyols/es!. Ω

L'ACCAT I L'EUROCONGRÉS PLANEGEN "TRADUIR" DEL CATALÀ AL VALENCIÀ

Segons ens ha fet saber un usuari/ària de l'Espr@i, l'Associació Conèixer Catalunya (ACCAT) i l'Eurocongrés planegen fer una traducció del català al valencià.

L'Eurocongrés és un projecte que vol aprofundir els lligams d'un suposat Euroespai llatí central, que comprèn els Països Catalans (encara que ells no han usat mai aquests termes), Aragó, Sardenya i Occitània.

Aquest projecte el porten dues

associacions: la Fundació Catalano-Occitana i, principalment, l'ACCAT.

Sobre l'Eurocongrés s'han fet xerrades, conferències, debats, s'han generat documents, s'han realitzat vídeos documentals... sempre usant el català i l'occità com a llengua de comunicació tant en les trobades, com en els documents, com en els vídeos. Tot això, és clar, amb subvencions de la Generalitat de Catalunya. Les mateixes subvencions que serviran per encarregar una versió en valencià del vídeo de presentació.

No se sap si la Generalitat del Principat subvencionarà directament aquesta versió o si ha estat un pacte amb en Zaplana per a que aquest hi posi diners, però sigui com sigui, **ÉS TOTALMENT INTOLERABLE!**

De moment és un projecte, però us imagineu un acte de presentació on la versió idiomàtica catalana estigui diferenciada formalment de la valenciana?

Per evitar-ho, des de l'Espr@i us proposem de fer una enviada de mails a l'ACCAT (accat@ctv.es) amb el següent text:

Amics i amigues de l'ACCAT,

He sabut que preteneu fer una traducció del català al valencià. A part d'assegurar-vos que es tracta de la mateixa llengua i que traduir un text al mateix idioma en que està escrit és del tot impossible, us he d'informar que amb aquesta actitud feu un nul favor a la llengua i la cultura que fins ara us heu dedicat a defensar.

Suposem que no voldreu que els compatriotes del sud us titllin de centralistes a causa de la fonètica central.

Per evitar això hi ha d'altres solucions abans de decidir "traduir" del català al valencià.

Perquè no dividiu el text en blocs i en repartiu la lectura entre els grans dialectes del català?

Perquè no feu una versió única en Valencià o en Balear per a tots els Països Catalans?

Perquè no trieu un parlant la dicció del qual sigui assumible per tothom? No cal que sigui o de Barcelona o de València. No podria ser un locutor de Vinaròs o de Tortosa?

Si hi penseu us sortiran moltes fórmules més. Feu el que vulgueu, però no encarregueu una traducció que no seria res més que una victòria per al blaverisme espanyolista.

El Vostre Nom. Ω

LLEI D'ORDENACIÓ D'ÚS DE LA LLENGUA OFICIAL A ANDORRA

Exerceix els teus drets a Andorra!

Tal com segurament heu vist

pels mitjans de comunicació catalans, al Principat d'Andorra (i segons els articles 3 i 20 de la Llei d'ordenació d'ús de la llengua oficial) els establiments oberts al públic (restaurants, bars, hotels, pistes d'esquí, botigues, superfícies comercials, benzineres, etc.) han de garantir el dret dels clients a ser atesos en català. La Llei preveu que qualsevol persona pugui presentar una queixa quan vegi lesionats els seus drets. En concret, es poden fer queixes en aquests supòsits:

- Quan, en un establiment, no s'atén en català a un client quan aquest ho demana.

- Quan un dependent (o un monitor, o un cambrer, etc.) afirma que no entén el client quan aquest se li adreça en català i/o si un dependent no l'atén per aquest motiu i/o si un dependent exigeix al client que se li adreci en espanyol o una altra llengua.

- Quan els textos que l'establiment edita per al client (menús de restaurants, entrades, factures i tiquets, rètols anunciadors, rètols de benzineres, catàlegs promocionals, guies, etc.) no estan escrits en català.

Les queixes es poden adreçar al Govern d'Andorra, que és l'encarregat de tramitar-les, a través de la web del SPL (<http://catala.andorra.ad>). En aquesta web hi ha el text de la Llei, un extracte amb els drets i deures i un formulari de queixes (apartat 'Bústia'). Ω

LA REFORMA DEL CESID LEGALITZARÀ LA PERSECUCIÓ DE LES IDEES INDEPENDENTISTES

Segons han denunciat fins i tot les diferents formacions regionalistes amb representació al parlament estatal, el projecte de reforma dels serveis secrets espanyols preveu, entre les funcions del Centre «Nacional» de «Inteligència», la persecució, el «control i neutralització» de les organitzacions i activitats que aspirin a la modificació del marc constitucional actual.

Aquesta definició suposarà que qualsevol acció política independentista legal podrà ser objecte de persecució i control per part dels serveis secrets, que refermaran d'aquesta manera la pràctica que ja duen a terme regularment i el seu paper de policia política del règim.

Curiosament, les sigles del CNI coincideixen amb les de l'espionatge xilè del general Pinochet. Ω

Sweet home Catalonia

La portada d'un diari barceloní ens sorprenia el desembre passat amb una colla de mares, d'ètnies d'allò més divers, abraçades als seus nadons. Les dones fotografiades són novaiorqueses que van emigrar arran del fatídic 11 de setembre de 2001. En emissions televisives de màxima audiència, les parteres van explicar com havien estat els darrers tres mesos de la seva vida, sense el marit i embarassades. Per la via subliminal, els marrecs de la imatge periodística eren presentats com el futur d'una Amèrica radiant i indestructible. La tendresa, la innocència, era potenciada en clau ianquí per renèixer nacionalment de les cendres amb la mateixa força que l'au fènix. El govern de Washington tampoc ha dubtat a fer ressorgir de les Torres Bessones una bandera d'Estats Units, que diuen haver rescatat d'entre la runa de la Zona Zero de Manhattan. I amb motiu de la inauguració dels Jocs Olímpics d'Hivern a Salt Lake City (Utah), l'han convertit en l'element més emotiu de la cerimònia. A més, el logotip I love New York more than ever s'ha reeditat, les empreses de videojocs han modificat tota referència a terrorisme per no ofendre la gent més sensibilitzada pel drama i les escoles de Nova York han adreçat als pares uns manuals sobre com parlar d'atemptats als seus fills: «Quan més es parli de l'experiència viscuda, més fàcil serà superar-la», declarava Carol North, psiquiatra (La Vanguardia, 20.9.02). Des de l'endemà mateix de la catàstrofe, fer reviscolar l'orgull americà ha estat l'objectiu prioritari de la Casa Blanca: «La reacció urgentíssima dels dirigents nord-americans és de reparar, abans que cap altra cosa, aquest estat de depressió psicològica del seu poble, de restituir-los la disposició anímica quotidiana, diguem-ne natural, de predomini estable sobre la humanitat», assenyala l'escriptor Joan Rendé (Avui, 21-9-2001).

Quan la magnitud de la tragèdia és d'aquest abast, els traumes esdevenen inevitables entre les famílies afectades. I, en aquest cas, la sacsejada també ha repercutit en la consciència col·lectiva de la ciutadania d'Estats Units, que ara se sent més vulnerable que mai. Si els embats traumàtics són contraestats amb comprensió i amb afecte, a poc a poc aniran minvant. En aquest sentit, el suport social i institucional a les víctimes del World Trade Center és un referent sòlid i motivador per resistir psicològicament: «Aquest capital afectiu forma una reserva biopsíquica que esmorteix els xocs i permet tirar endavant», apunta el psiquiatre Boris Cyrulnik (La Vanguardia, 25-1-02).

No sempre les depressions psicològiques grupals han gaudit de la seguretat afectiva i de l'empara necessària per a ser reconduïdes a bon port. I aleshores el trauma no s'arriba a superar mai. Salvant totes les distàncies que vulgueu, la reconversió de Catalunya en una província del Real y Supremo Consejo de Castilla, a partir d'un fatídic 11 de setembre de 1714, ha permès que els catalans hàgim estat impunement violents (ocupacions militars, estats de guerra o d'excepció, dictadures) en el propi territori. Quan el maltractament en major o menor grau impera, de forma sostinguda i sistemàtica, no hi ha rehabilitació possible entre els afectats. Cyrulnik, un expert en el comportament humà, constata que el trauma apareix quan la persona és colpejada repetidament, tot i matisar que el cop real acostuma a ser el primer: «El segon cop és la representació que un es fa d'allò que acaba de viure (...) Si la família, la societat, culpabilitzen a la vegada la víctima, el fan sentir responsable o avergonyit (...) és com si el cop es repetís, i és aquí on es produeix la ferida». Ni en els períodes que l'Estat espanyol s'ha presentat al món com a democràtic, no ha yacil·lat a practicar una política castellanocèntrica i menyspreadora dels drets de les altres nacions peninsulars. Madrid tampoc s'ha plantejat mai reparar el mal fet pels seus antecessors en la psique col·lectiva dels catalans. Mentre l'espanyol sigui un estat tan poc empàtic i nosaltres no gosem dir res per no ofendre'ls, pensar que en el futur Catalunya tornarà ser una nació normalitzada fa riure. Ω

Quim Gibert, psicòleg

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

EL TROT ÉS COSA NOSTRA

Mallorquins a Paris

A finals dels mes de gener, poc després de que es celebrés a Son Pardo la Diada de Sant Sebastià, un bon grapat de aficionats, cavallistes, menadors i altres persones relacionades de una forma o altre amb el món del trot, marxaren cap a la Capital de França per gaudir de la correguda més important del trot.

Internacional i de pas donar ànims a dos jockeys mallorquins que disputaven dues proves a l'hipòdrom parisi de Vincennes.

La presidenta del Consell de Mallorca, Maria Antònia Munar, la consellera d'esports de aquesta mateixa institució, Dolça Mulet i els directors dels hipòdroms de Son Pardo i Manacor, Nicolau Tous i Pere Quetgles viatjaren a Paris, no només per gaudir del «Grand Prix d'Amérique», sinó també per recolzar als jockeys mallorquins que corrien a Vincennes: Esther Sáez i Pere Miquel Vaquer «Rai».

N'Esther Sáez va conduir el cavall dels germans Garau Fullana: «Faon des Pintingnies».

N'Esther marxà cap a Paris amb una moral ben alta. Una setmana abans de partir cap a l'antiga Lutècia, guanyà la darrera correguda de la Diada de Sant Sebastià, amb un cavall de la paissa on en aquest moment fa feina. Era l'equí «Deleo Aven».

La nostra amiga Esther, rebé consells de la seva amiga, Isabel Garau.

Isabel ha participat a Vincennes durant dos anys. Enguany, no ha pogut participar, però va fer acte de presència per assessorar a la seva companya de quadra.

N'Esther feu una bona correguda. Començà la cursa en el pilot, ocupant el quart lloc, per acabar-la en novena posició.

N'Esther quedà contenta de aquesta experiència, ella no s'esperava aquest resultat. En un futur li agradaria repetir aquesta experiència que per ella va ser molt positiva. Quan tornà a Mallorca, pogué treure profit de la seva estada a la «Capital de la Llum», guanyant amb el cavall «Bussybon». Ara, en aquest moment, n'Esther Sáez segueix conduint els cavalls de la quadra «Garau Fullana», amb la semarreta verda aconseguint bons resultats, portant al triomf o cap a una col·locació.

L'altre representant mallorquí, en Pere Miquel Vaquer «Rai», fill de n' Antoni Vaquer «Rai», propietari de la quadra «Sa Corbaia» d'Artà no tingué sort. Amb un equí de la seva propietat, «Geronimo Nuke It», disputà el mateix dia que es corregué a Vincennes, el «Grand Prix d'Amérique». El seu cavall fou desqualificat per botar quan la sortida fou donada.

Les actuacions dels menadors mallorquins, foren seguides pels aficionats al trot, tant a Son Pardo com a Manacor, molta degent estigué pendent de les seves evolucions, sobretot altres menadors que son rivals a la pista, però amics fora de les competicions.

Tant n'Esther Sáez com Pere Miquel Vaquer «Rai», han tingut una bona oportunitat de demostrar els seus coneixements hípics apresos a Mallorca i perfeccionats a l'estranger a la «Catedral del Trot»: l'hipòdrom de Vincennes de Paris. En un futur, haurien de tornar i guanyar alguna correguda important que fos l'alegria i el goig del aficionats al trot. S'ho mereixen. Ω

Miquel Alemany i Bal.le

CAMPANYA: EL RACC DISCRIMINA EL CATALÀ!

Si voleu seguir amb la campanya contra l'espanyolització del RACC, copieu el text següent i envia'l a: webmaster@racc.es

Com a ciutadà dels Països Catalans i/o soci del RACC denuncio públicament que el Club està discriminant la llengua catalana i exposo els següents casos a tall d'exemple:

- Molts cops el servei de recursos de multes del RACC redacta els seus escrits directament en castellà, sense ni tan sols preguntar al soci. Sovint ho fan encara que les institucions i entitats a qui dirigeixen l'escrit pertanyin a l'àrea lingüística catalana.

- La pàgina web del Club és tota en castellà i, si la vols en català o en anglès, has de clicar un link que te la tradueix. El normal no seria que fos en català i que es traduís a d'altres idiomes si ho sol·licita el visitant?

- L'Agència de viatges del RACC envia, de tant en tant, ofertes de vacances exclusivament en castellà.

- Les persones d'atenció al públic i les que atenen les trucades dels socis, cada cop més ho fan monolingüe en castellà.

- Editen llibres i guies només en castellà i si demanes la versió normalitzada et diuen que d'aquesta guia no la fan perquè no es vendria.

Espero que posin remei de forma ràpida i eficaç a aquesta política nefasta per la salut de la llengua i la cultura catalanes.

EL VOSTRE NOM.
Nº DE SOCI

CAMPANYA: LA UOC I LA UPC DISCRIMINEN EL CATALÀ

La UOC (Universitat Obrera de Catalunya) i la UPC (Universitat Politècnica de Catalunya) fan un curs universitari anomenat "Graduado Multimedia a Distancia".

El curs en qüestió es fa a través d'Internet i la plana web de presentació i informació del graduat està redactada en castellà. Si ho demanes, hi ha un link que te la tradueix al català. Aquí trobem la primera contradicció. Si es tracta de la web de dues universitats catalanes, perquè no està feta en català?

Si la resposta és que hi entra molta gent de fora, doncs es fan un parell de links que permetin,

a aquells que ho demanin, accedir a la informació en anglès, castellà o francès. D'aquesta manera la llengua pròpia d'aquestes institucions catalanes tindria una presència activa a la web i, si algú no ho entén, té els links amb altres idiomes per solucionar-ho.

Però el més greu encara no ha arribat.

Un cop t'hi matricules i comences a estudiar, la possibilitat d'accedir a les pàgines de treball en català desapareix. Totes les comunicacions es fan en castellà i tots els textos dels cursos són en castellà.

Ni que ho demanis pots estudiar en català en aquestes universitats catalanes!

La veritat, no ho entenc. Com volem que els espanyols i els francesos ens respectin, si ni tan sols ens respectem a nosaltres mateixos? El fet que hi accedeixin molts estudiants de llatinoamèrica no té res a veure. O és que a Argentina, per posar un exemple, la Universitat de Buenos Aires farà les classes en català si un dia ens matriculem un grapat de catalans? Us ben assegurem que no. I faran bé. Perquè ells respecten la seva llengua, no com determinades institucions dels Països Catalans.

Quan acabarem amb l'autoodi?

Si voleu col·laborar a acabar amb aquesta discriminació de la nostra llengua envieu el text que acabeu de llegir a: dirgmmd@uoc.edu, fuoc_pd@uoc.edu o feu trucades de protesta al telèfon 902 372 373.

Ànim! Entre tots i totes ho aconseguirem!

Qui es quedi a casa quan comenci la batalla, i deixi la seva lluita als altres aquest, haurà d'ésser previsor: perquè qui no comparteixi la batalla, compartirà la derrota.

Ni tan sols la batalla evita qui vol evitar-la.

Lluita, doncs, per la causa enemiga aquell que no lluiti per la pròpia.

Bertolt Brecht

L'Espr@i.

L'agitació i la informació independentista a la xarxa. Ω

AGRESSIONS PEL FET D'EXTERIORITZAR TAT CATALANITAT

JUDICI CONTRA LA GUÀRDIA CIVIL

El dia 23 d'agost del 2001, Pilar Casanova, una mare de família de Badalona que gaudia d'unes tranquil·les vacances en un petit poble de l'Alt Urgell, es dirigia, acompanyada pel seu

marit i dos dels seus fills, des d'Andorra a la Seu d'Urgell després d'una cansada excursió per les muntanyes del Pirineu català. Durant el pas per la Duanà de la Farga de Moles es trobà un agent del cos de la Guàrdia Civil que l'increpà tot obligant-la, sense tenir-ne la competència per fer-ho, a treure l'enganxina del CAT que duia a la matrícula del vehicle. La mare no obeí l'ordre tot expressant-se en català, la seva llengua, i l'agent no només mostrà maleducadament una incomprensió total respecte al català sinó que obligà a tota la família a expressar-se en castellà en tot moment tot abonant que allò era Espanya i que no tenia cap obligació d'entendre ni parlar en català. Davant la negativa de la mare, l'agent començà a endurir els mètodes per tal de sotmetre-la a la seva autoritat i com a represàlia va revisar-li el vehicle dues vegades de dalt a baix per la qual cosa va haver de pagar un tribut de 53 pessetes degut a l'excés de sucre andorrà.

La família va estar retinguada una hora i mitja a la Duana i va haver de patir l'actitud de l'agent que utilitzà un llenguatge i un comportament abusiu, vexatori i intimidatori fins al punt de posar-se la mà a la funda de la pistola per tal d'amenaçar la ciutadana que no tenia més defensa que les seves paraules i la seva família. Totes aquelles amenaces posaren a la dona en un estat de nerviosisme pel qual va haver de ser atesa a l'Hospital de la Seu d'Urgell una hora més tard.

Aquests fets no quedaren impunes per la víctima, que envià una carta als superiors d'aquell agent i formulà una denúncia al jutjat de la Seu d'Urgell. Aquestes actuacions han donat els seus fruits i el dimarts dia 5 de març es realitzarà al Jutjat d'Instrucció número 1 de la Seu d'Urgell un judici de faltes per amenaces.

No és la primera vegada que ciutadans dels Països Catalans són objecte d'un tracte policial discriminatori i abusiu pel simple fet d'exercir de catalans en el seu propi territori. Per això, davant d'aquesta nova agressió per raons polítiques a una ciutadana, però també a tot un poble, demanem que el màxim d'entitats, col·lectius, partits polítics donin suport a aquest judici responent el comunicat i fent-ne la màxima difusió perquè des de la societat reclamem que fets com aquest no quedin mai en la impunitat.

Associació de Veïns del Centre de Badalona

Agrairiem que donéssiu la resposta el més aviat possible a l'adreça electrònica avcentre@betulo.net o al telèfon 93 3892884. Ω

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 3 anys que els germans Cànoves s'associaren amb en Josep Lluís Manchego per obrir la botiga CORESA a son Cotoner. Caixes registradores i terminals punt de venda. Tenen la delegació a les Balears de les caixes registradores SHARP. Tel. 971 286 029

Des que tenia 13 anys i que anava a ensabonar barbes a una barberia de sant Jordi, en Joan J. Bustamante fa de barber. Actualment regenta la Perruqueria Bustamante a son Cotoner. Ja fa 25 anys que practica l'atletisme. Pren part a totes les carreres de les Balears, tan federades com populars. A la seva barberia hi te 130 trofeus. Tel. 971 282 332

N'Edu Ramis de can Ramona d'Algaïda, és l'amo jove de la Ferrreteria Internacional a son Cotoner. N'Edu, que és nacionalista, estudia Lleis a la UIB i és simpatitzant de les JERC. Tel. 609 959 979

Fa un any que en Mário Cozar ha obert el Taller de Toldos Palma a son Cotoner. Tel. 971 284 698

Fa 2 mesos que en Lluís Moreno que feia de taxista ha obert el Bar Parc a son Dameto. Tel. 971 905 474

Fa 9 mesos que en Leopold Sagristà, qui durant més de 20 anys va tenir l'Apotecaria Sagristà al costat de l'Amulatori de s'Arenal, ha traslladat la seva apotecaria al carrer de Pasqual Ribot, a son Cotoner de Ciutat. És una apotecaria molt gran que està oberta de 8 a 24 hores, tots els dies de l'any, amb el mateix personal que tenia a s'Arenal. Tel. 971 451 409

Fa 18 anys que na Dolors Salvà va obrir la botiga de moda d'espectacles DOHI FASHION a son Cotoner: mitja dotzena d'operàries fan feina per cosir roba d'època. Exporta per tot arreu del Regne d'Espanya. Tel. 971 457 595

La influència de Gaudí al Santuari de Lluc

Amb motiu del 150 aniversari del naixement d'Antoni Gaudí (Reus, 1852 - Barcelona, 1926), a partir del 20 de març se celebraran els actes commemoratius de l'Any Gaudí. Les celebracions se centraran bàsicament a Catalunya però també arribaran a l'illa de Mallorca, on l'arquitecte català va participar en la restauració de la Seu i en la realització de diverses obres al Santuari de Lluc, concretament al Pujol dels Misteris i a la Basílica.

La influència d'Antoni Gaudí a Lluc tot i no ser molt coneguda és prou significativa. Se sap que el 30 d'abril del 1908 l'arquitecte visità el Santuari, fent

un donatiu de 25 pessetes. El 13 d'octubre del mateix any hi pujà de bell nou, juntament amb el bisbe Campins, l'arquitecte diocesà Guillem Reinés i l'arquitecte Joan Rubió, per estudiar el projecte del Pujol dels Misteris i l'ornamentació de l'església. D'aquesta se li atribueix la prolongació del decorat barroc —que des del 1688 embellia el presbiteri— a tota la nau, als creuers i a la cúpula, de tal forma que mereixeria l'apel·latiu de Casa d'or.

Gaudí també participà en el traçat de la via sacra del Pujol dels Misteris, on se situa l'antiga tradició de la Trobada, i aportà algunes idees per a la rea-

lització dels monuments que duria a terme Reinés, amb qui congenià pel seu respecte gairebé espiritual per l'ecologia. El 26 de febrer del 1913, any en què es beneïren els darrers Misteris, Gaudí tornà al Santuari amb l'arquitecte Reinés en visita d'inspecció, i el 15 d'octubre del mateix any rebé 500 pessetes en concepte d'honoraris per la seva feina.

Alguns experts també troben la inspiració gaudiana en els grans canelobres de ferro forjat que avui es conserven, retallats, a la capella del Santíssim, i que foren firmats per Guillem Reinés, que sempre es considerà deixeble del mestre català. Ω

El PP contra nosaltres

ANYS NEGRES: EL P.V. SOTA TRES MAJORIES ABSOLUTES DEL PP.

El PP són polítics de marketing i modulen el que fan per marketing (fan el que els diuen els especialistes). Ara bé, cal diferenciar tot just per això el PP en els diferents nivells: no és igual el PP autonòmic que el central que el municipal. Així, mentre l'estatal amb majoria absoluta vol ara anorrear-nos, l'autonòmic —per qüestions econòmiques i de correlació de poder internes i externes i per voluntat de satel·litzar-lo— està molt més receptiu al BNV. Cal saber jugar als diferents nivells i explotar —com deia Mao i el marketing polític— les contradiccions de l'enemic.

Ara, per ex., el PP estatal té 3 anys per davant i vol arrasar tot vestigi de nacionalisme no espanyol d'ací a les pròximes generals, amb la complicitat del PSOE. La tàctica evident és: El govern basc per al PP, la Generalitat del dalt per al PSOE, canya als nacionalistes, comprar tots els mèdia i si algú no es deixa comprar perseguir-lo i criminalitzar-lo i intentar controlar la judicatura per arrodonir la repressió, una repressió amb criminalització, campanyes de

tota mena, infiltrats, detencions, tortures i venjances laborals. Van per ací. I això és ara el més urgent i que més ens posa en perill, fins i tot a mig-llarg plaç pot posar en perill les nostres vides, les d'alguns almenys. Al film Faustus, un comunista acaba col·laborant amb els nazis per diverses complicacions de la vida: els nazis saben enganyar i embolicar la gent que no té conviccions fermes (fixeu-vos com el Principat, més ple de gent agnòstica i mediterrània, durant el franquisme, reculà en el seu sentiment nacional —tal com preveia el savi bisbe fundador del catalanisme modern—; mentre que Euskadi, de toc més cristià i essencialista, durant el franquisme, ha avançat en l'expansió social del basquisme: això vol dir alguna cosa).

Els populars apliquen el corró i es neguen a votar un text del PNB que també blaslava el terrorisme d'ETA

El PP impedeix en solitari que el Congrés condemni el cop de Franco

Acusen els nacionalistes bascos de voler «trencar la convivència»

Ferran Casas
MADRID

El PP va tornar-se a quedar

sol ahir al Congrés de Diputats i va negar-se a condemnar l'Alzamiento Nacional de 1936, pròleg d'una guerra civil de tres anys i una dictadura, la del general Franco, que en va durar gairebé quaranta. El PNB va presentar al ple una proposició no de llei en què es condemnava el cop d'Estat que el 18 de juliol de l'any 1936 van donar militars feixistes —encapçalats per Franco— contra la Segona República, i en què es demanava la retirada de símbols franquistes de l'Estat.

Els populars es van negar des d'un principi a acceptar el text dels nacionalistes bascos. El seu portaveu a la cambra baixa, Luis de Grandes, adduïa que el text només buscava «justificar aliances amb HB», i exigia que s'hi condemnés el terrorisme. Davant aquesta situació IU va presentar amb habilitat una esmena, acceptada pel PNB, en què es condemnava explícitament ETA amb l'objectiu, segons fonts de la coalició, de «no deixar escapar-se» el PP.

Tot i l'esmena d'IU, el PP es va seguir negant a votar el text i va redactar-ne un d'alternatiu —que no va acceptar el PNB— en què es condemnava el terrorisme i «totes les dictadures», sense fer referència al terme franquisme ni al 18 de juliol. [El PP català sí que va condemnar «el franquisme i totes les dictadures amb la resta de grups al Parlament el 13 de desembre del 2000]. El PNB va acceptar, a banda de la d'IU, esmenes del PSOE, el BNG i EA que reformaven i ampliaven l'original de la proposició no de llei.

Diàleg per resoldre conflictes

JOSEP VALLESPÍ I GOST S.L.

SERVEI OFICIAL SON FERRIOL

Amplia gamma
de vehicles d'ocasió

RENAULT

Exposició i venda. SERVEI MECÀNICA: Avinguda del Cid, 44 - Tel. 971 427 614
CARROSSERIA I PINTURA: Sant Joan de la Creu, 65. Tel. 971 427 586
Mòbil 610 418 166 - 07198 SON FERRIOL

El document consensuat per l'oposició condemnava l'Alzamiento i les seves conseqüències i incidia en la necessitat del diàleg, l'entesa i la pau per resoldre els conflictes; instava les autoritats respectives a retirar els emblemes i símbols franquistes; refusava els intents de fomentar pensaments franquistes i condemnava les concepcions «totalitàries i feixistes» que encarna el terrorisme d'ETA. A la fi el PP va aplicar el seu corró i, per 164 vots a 151, el text va ser refusat.

Durant el debat, de to tens i crispats, el portaveu adjunt del PNB, Joxe Joan González de Txabarri, va justificar una proposta d'aquest tipus en un moment, segons va dir mirant als escons populars, en què «qualificats dirigents de la dictadura fan classes de democràcia a tort i a dret». Txabarri va fer una apel·lació «al respecte, la pluralitat i la democràcia» tot criticant que amb la recent condecoració governamental a Melitón Manzanás s'ha «superat el límit del que és raonable». El socialista Joaquín Leguina, en una intervenció brillant, va mostrar el suport a la iniciativa, però va retreure al PNB que presentant-la «busqués més posar el dit a l'ull d'algú que no pas la condemna». Leguina va diagnosticar que l'«amnèsia dels que volen oblidar el franquisme és una malaltia» i va assegurar als populars que amb el seu vot es fan «mal a ells mateixos en aquest gest d'ambigüïtat». El popular José María Robles

Fraga va retreure als nacionalistes que no era «obscè» el seu vot en contra «sinó que per Euskadi es passegi gent pel carrer amb cartells d'ETA i fotos d'assassins i que vostès no hi facin res». Robles Fraga també va recriminar als nacionalistes la seva voluntat d'«anar contra la Constitució i trencar la convivència» i va presumir de l'esperit reconciliador del seu partit «fet palès el 12-M pels espanyols».

AZNAR NO ÉS CURTET DE GAMBALS.

Si el Josemaia fos tan curtet, no l'haurien ficat de majordom d'en Botín. Ni hagués coordinat la conxorxa Banca-media-

Vaticà-dreta amb tant èxit. És nazi, però els nazis, a curt plac, solen ser molt eficients.

El PPSOE, evidentment, no volen que les coses «vagin bé», sols que «els» vagin bé. Si nosaltres esperem una bona conjuntura per a la independència, ells n'esperen una per a esclafar-nos una altra vegada, i ara consideren que pot ser un bon moment.

Som nosaltres els qui en pensem de manera massa ingènua i intel·lectual. Ells no són intel·lectuals, són sols majordoms de la Gran Banca. O hi pensem així o no entendrem un borrall de política.

El PP féu una guerra mediàtica contra el PSOE i el nacionalisme català des del 1993 al 1997, perquè la Gran Banca considerava que era el moment (l'any passat el BSCH d'en Botín arribà a la xifra rècord de guanys del 43%). I la guanyà. Després hagué de fer les paus amb en Pujol. Ja amb la majoria absoluta i en plena Dictadura mediàtica, vol esclafar el nacionalisme democràtic basc, amb el consentiment de l'altre majordom de la Gran Banca (PSOE, del BBV). Després, sols les correlacions de forces li ho permetin, voldrà fer-ho contra el català, que va clarament de mal a borràs.

Volen repartir-se les despulles: Euskalherria per al PP i Catalunya per al PSOE. Fins i tot jo afirmaria que el Plan Hidrológico Nazional és pactat entre els del PPSOE: arregar vots de CiU de les Terres de l'Ebre per al PSOE, i fer la majoria absoluta al Parlament de la Ciutadella entre PP i PSOE.

No anirà bé Euskadi, però tota l'agitació que hi pugui haver -i que desitgen, cerquen, promouen i esperen amb candelletes- creuen que podran rendibilitzar-la per a les campanyes monotemàtiques de la premsa esbirra, per a crear més espanyolisme, més negocis, més consens social (Real Madrid, Gran Hermano...) i més acumulació de capital, que és el tema de fons.

Fos menester que pensàssim en termes més polítics i reals i menys intel·lectualistes ni satírics, perquè em sembla que no és cosa de broma, i és menester explicar per què passen les coses i per on rau ara mateix els escurçons entre el tarquim.

Altrament, ens picaran, i

poden ser mortals.

P.P.: Partit de l'avarícia i la corrupció hipòcrita.

Votants del P.P.: cecs guiats per bojos avariciosos.

«L'amor fa l'home novell; tal com l'avarícia l'envelleix, l'amor el rejuveneix.

No diu l'ocellet: Donaré de menjar als meus cadellts i quan seré vell ells em nodriran. No res, d'això: ama ben bé de bades, i nodreix sense demanar cap torna.

No fan els bons costums, sinó les bones amors.

Cadascú és segons l'amor que té.

Per a caminar i avançar i pujar impulsa l'amor, per a caure la supèrbia».

(Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg, nascut a Numídia).

«Què penseu vosaltres que aixafeu el meu poble i bufetegeu les cares dels pobres?, diu el Senyor» (Isaïes, 3:5).

«Ai dels qui ajunten casa i una altra casa, i heretatge i més heretatges, fins a ocupar-ho tot!» (5:8).

ELOGI DEL PODER

Mor José María Aznar i Déu i el diable es barallen perquè cap dels dos vol tenir-lo al seu costat per la resta de l'eternitat o, almenys, fins el Dia del Judici Final. En vista de que cap cedeix i que no hi ha acord entre ells, decideixen recórrer a una comissió de mediadors composta per les millors ànimes del Purgatori, que després d'ardues deliberacions dictaminen una proposta d'acceptació obligatòria: que alterni un mes en el Cel i un altre en l'Infern.

El primer mes José María Aznar va al cel i al poc temps Déu no sap què fer amb ell, ja que ho torna boig amb les idees que Aznar té per a modernitzar el Cel.

El pepero es fica en tot, privatitza els elements de l'Oració i la Litúrgia dissol el sistema de Seguretat Social dels Àngels, subhasta els núvols perquè se'ls quedin els seus amiguets, regala un sistema de televisió digital via satèl·lit i dues cadenes de ràdio i televisió -que pertanyien al cel a l'infern, nomena arcàngels a dojo, envia un projecte de Llei

als apòstols per a reformar els deu manaments i donar les stocks opcions del Cel a Llucifer, intervé les comunicacions als Sants, canvia els panys de les portes de Sant Pere perquè no entrin en el cel moros, negres, jueus, nacionalistes bascos o catalans i acusa d'irresponsable a qualsevol que no combregui amb la seva idea d'un Paradís globalitzat, neoliberal, un, gran i lliure. En el cel tot és privatitzat i José Mari s'encarrega personalment de dirigir el Cor del Paradís perquè, diàriament i a tota hora, s'engarrofin cantant l'obra pòstuma de l'embolicador Vilallonga, «El Cel va bé». Les ànimes que estan en el Cel no saben què fer amb ell i Déu no veu l'hora que es compleixi el dia 30 perquè es deixi anar a l'infern.

Quan Aznar fa les maletes i es va rumb a l'infern, Déu respira alleujat, però a l'apropar-se el dia 20 comença a sofrir novament pensant que en 10 dies ha de tornar a veure'l. No obstant això, arriba el primer dia del següent mes i Aznar no apareix. Arriba el cinquè dia i Aznar segueix sense donar senyals de vida. Primer Déu estava feliç, però després es queda pensant que per ventura s'hagi quedat més temps en l'infern i després pugui tocar-li tenir-lo dos mesos seguits en el Paradís. Amb sol pensar-lo es desespera i decideix trucar per telèfon a l'infern per a preguntar-li al diable què és el que ocorre.

-Ring...ring...-i contesta un diable recepcionista:

-Gènova, bon dia...-i Déu pregunta:

-¿És l'Infern?

-Ah... si, si. ¿En què puc servir-vos?

-Per favor, vull parlar amb el dimoni.

-¿Quin dels dos? -contesta el recepcionista-¿ el colorit amb banyes o el bigotis bandarria?.

LES DECLARACIONS DEL TIRANOSAURIUS FRANQUISTA FRAGA IRIBARNE.

Fraga augura milers de morts si s'aplica el dret a l'autodeterminació al País Basc Aznar critica els nacionalistes per reclamar «suposats» drets col·lectius i acusa els socialistes d'«aventurerisme» a Galícia.

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA

Manuel Fraga va recuperar ahir la retòrica dels vells temps i va vaticinar un conflicte civil si el País Basc exerceix democràticament el dret a l'autodeterminació. En plena precampanya electoral gallega, el president de la Xunta i fundador del PP va assegurar que si s'arriba a aplicar aquesta «idea insensata», en referència a l'autodeterminació, «moririen milers de ciutadans bascos».

Aquestes afirmacions les va fer durant la seva intervenció a la reunió que els populars gallegos van celebrar ahir amb José María Aznar a Santiago de Compostel·la. Fraga va centrar les seves paraules a atacar el nacionalisme, a equiparar-lo amb la violència i a posar al mateix nivell els Balcans i el País Basc.

El fundador del PP va acusar el govern del PNB de no «protegir» prou els ciutadans que pensen diferent i va recordar, davant Aznar, que si no ho fa el govern basc serà responsabilitat del govern «nacional» fer-ho.

Fins i tot va recuperar una cita de François Mitterrand, que va assegurar que «el nacionalisme és la guerra», en una intervenció clarament en clau preelectoral dirigida a desprestigiar el BNG, la formació de l'esquerra nacionalista gallega liderada per Xosé Manuel Beiras que amenaça d'arribar-li la presidència de la Xunta.

Les paraules de Fraga no van ser desautoritzades en cap moment per Aznar, sinó tot el contrari. En el seu discurs, el president del govern espanyol també es va abonar a criticar els nacionalistes, tot i que amb un to més prudent i menys polèmic. El president del govern espanyol va lamentar que els nacionalistes es dediquin a presentar «conflictes inexistents» sobre «suposats drets col·lectius» que l'únic que fan és «limitar» la llibertat de les persones.

Contra les aventures. Amb aquestes paraules, Aznar inaugurava la seva gira preelectoral per les quatre províncies gallegues, que acabarà avui. Durant la seva intervenció davant la junta del PP de Galícia també va repartir llenya contra els socialistes, a qui va acusar de proposar «aventures», contraposant-ho amb la feina seriosa i constant del PP. En aquesta línia va instar els populars gallegos a defensar amb claredat les seves idees i conviccions davant la pròxima campanya electoral, perquè són les idees que han fet possible la «gran transformació» de Galícia, que ha sortit del seu tradicional aïllament i s'ha tornat «oberta i dinàmica». Ω

Art i Joia
RELOTGERIA - JOIERIA - ARGENTERIA
OBJECTES DE REGAL - TROFEUS - GRAVATS
PREUS DE FÀBRICA

Avinguda del Cid, 82
Tel. 971 427 953

07198 Son Ferriol
Mallorca

Palma-Lux
Casa fundada l'any 1958

Josep Mª Palà

971 29 33 55 - 971 29 31 03
C/ Ausiàs March, 4 07003 Palma de Mallorca

Caracteriologia de la dominació espanyola i el caràcter endògen de l'opressió que en patim

Clixar els espanyols i filar prim per copsar llur sistema de dominació i d'enganyifa.

Si observem als que es diuen espanyols podem observar com hi han quatre tipologies, que es corresponen al caràcter de quatre persones, perquè una de les característiques dels que s'anomenen espanyols es la falta d'un pensament propi o individual.

Aquestes quatre persones son un polític, un religiós, un militar i un xerraire grosser que per ocultar-se generen també uns antifidels que son un antipolític, un antireligiós, un antimilitar i un antixerraire que sembla que no estiguin supeditats als anteriors, però que en realitat sí que ho estan. Entre els vuit formen combinacions que segons les necessitats els permeten un marge de maniobra per manipular el que els interessa i mantenir l'opressió encara que les circumstàncies canvien. Aquestes persones són reals i els seguidors d'ells són els que es diuen espanyols que són els que no tenen pensament propi i n'esdevenen en clons mentals.

Els catalans tenen pensament propi, de fet tenen pensament propi i individual tots els que són conscients de la seua nació vertadera, perquè això posa en contacte la persona que som amb la realitat individual que és la que genera el pensament propi d'una forma natural i espontània.

Per tant la nostra discussió és entre el pensament de quatre persones repetit pel nombre dels seguidors, i el pensament dels catalans, valencians i similars que són molts més que quatre. L'aparent interès dels espanyols per saber el que pensen els altres no prové de cap inquietud intel·lectual sinó, tot el contrari, el que volen saber és si la persona en qüestió té un pensament diferenciat dels seus líders, perquè, en el cas que sigui d'aquesta manera, carregar contra aquesta persona, primer amb sentiments de culpa (el religiós), després amb burles e insults (el xerraire groller), després amb obligacions (política) i després amb agressions (militar) en resum exercir l'opressió a través dels seus clons mentals.

Aquestes quatre persones són contestades i superades: Des del militar per l'OTAN o qualsevol organització militar que defensi els drets humans. Des de la política pel nacionalisme, l'ecologia, l'independentisme, el pacifisme, el feminisme i polítiques que parlin de la llibertat i dels drets. De la cultura per la llengua, la ciència, l'art... propi de cada nació. Des de l'espiritual per la veritat, l'honradesa, l'ètica i la moral.

Per això últimament han recorregut a la mentida més escandalosa amb l'esperança que la multiplicació de les mentides pes els seus clons els mantinguin una mica de temps més al poder.

Si ens fixem una mica més podem observar que la reacció d'un espanyol davant una circumstància que l'obligui a pensar sol ser alguna exclamació relacionada amb la sexualitat, perquè en la seva confusió té una percepció dels seus pensaments propis que a vegades té, perquè el cervell encara es viu, com si fos quelcom que no pot evitar com si fos un desig sexual, pensament que evidentment reprimeix immediatament amb algu-

na grolleria de tipus sexual és una autoopressió o repressió per mantenir-se dins el pensament dels líders.

(de Vilaweb-Fòrum general)

NATURA HUMANA I NOVIOLÈNCIA.

Nogensmenys, allò més semblant a un espanyol de dretes és un espanyol d'esquerres, això podem copsar-ho cada dia i demostra la total feblesa de les superficials ideologies humanes, que no resisteixen ni la primera lleugera embranzida de les fures. Cal mirar al fons de l'abisme, sense cataplasmes: la plebs és la plebs, totalment manipulable, voluble, és l'eterna natura humana des d'Adam. Si tinguéssim prou jueus a ca nostra, encara serien antisemites. Si els independentistes tenim vertigen de copsar com és la gent a la qual ens adrecem (no recordeu aquell clàssic ianqui dels '50, «Jauria humana»?) no hi farem res, no tenim cap futur, perquè sense perspectiva hom no sap com maniobrar. Molts feixistes -el mateix Hitler ho diu sovint cruament- sí saben bé com és de manipulable la plebs. Ho sabia Luter quan s'oposà tot sol, d'entrada, a la corrupció papista. I nosaltres ho havíem de saber ja ben bé de sobra. Prou de creure irreals humanismes-pacifismes-drets humans, etc...Tals coses no existeixen en la realitat més enllà dels fonaments cultural-religiosos i dels interessos econòmics d'una societat. Si ara tenim «drets humans»(?) formals(?) és perquè ja ens controlen per les TVs i perquè els és un mal menor: una economia pròspera (pel blanqueig de diners, etc.) ha menester d'estabilitat social màxima. Crec fermament en la noviolència, però en l'activa i de combat (la de Greenpeace, M.L.King, Gandhi...), no pas en el «pacifisme» de protesta i aldarulls ni en el mer antimilitarisme. Sóc partidari d'un Exèrcit civil, ciutadà, de caràcter activament noviolent. Hem de demostrar que estem per damunt la plebs manipulable, tot i ser de la mateixa pasta, que els coneixem bé en llurs covardies i mentides, que els perdonem, i que els cridem pacientment, amb passes lentes, vers una «metanoia» plena de llum i de força digna i tranquil·la. Aquest ha de ser el nostre missatge, ple d'autoconvenciment irreversible i de serenor sàvia i elegant. Així no podran res contra la veritat, malgrat la corrupció i la mentida ambientals. Ells esdevindran els acomplexats.

Però si ens entestem -com fan Maulets, Jarrai, PUA i cia- en mantres del passat, en consignes grandiloqüents i avantguardistes...o sia, en la impotència, sols tindrem davant dues portes: la del desencís o la una violència sense futur, estèril, injusta, cega i contraproductiva (com ETA). Cal ser ja madurs, que és saber el que no hem pas de fer. Restar en manis i pamflets és patètic i no té més futur. És la fosilització, el que els nostres enemics pretenen fer de nosaltres. Ens calen periòdics, TVs, webs... Renovació.

Ser estrictament realista, no somiar més

truites. La gent se n'adonarà i cauran del ruc més d'hora o més tard. Veure un independentista, a la vora, tan realista, és fer realista la independència. Un independentista que els coneix però els perdona, no pas amb orgull sinó amb serena comprensió -això és un mirall on, per fi!, es veuen-, però ficant el dit a la nafra sempre que pot, els farà viure en una tensió acceptable i benigna, els desmuntarà les mentides mediàtiques espanyolistes, com un tigre de paper. Toynbee parlava de canviar el clima espiritual com a única base real i segura per a edificar la pròpia pàtria sota la bota de l'ocupació militarmediàtica estrangera. És una lluita diària tan aferrissada com novioleta, però marcant sempre al màxim els límits de cada qüestió.

La novel·la negra clàssica nordamericana («hard and boiled») té aquest mateix feeling elèctric, ben necessari per a qualsevol independentista. Personalment el meu preferit és en Raymond Chandler, fill de quaquers (protestants noviolents, fundadors per cert de «Greenpeace»), per ex., la seva excel·lent «Farewell lovely!» («Adiós, muñeca!»), tant en novel·la com en cinema. O la molt enèrgica i matisada descripció de les tensions racials a Harlem i de les limitacions de la natura humana a «Un ciego con una pistola», d'en Chester Himes. Són novel·les sociològiques, durament i eficaçment de denúncia però desenganyadament i malencònicament realistes, que fan caure totes les màscares dels manipuladors de manera irreversible, fins i tot per als més crèduls i beats. T'ensenyen a marcar el terreny amb converses electrizzants que són pura centella, intel·ligència efervescent, però ensems perfectament naturals, amb el pregon regust del patiment i la decepció. El cinema negre de Humphrey Bogart, Lauren Bacall, etc...és una versió resumida del «hard and boiled». Personalment m'encisa el film «To have or not to have/Tenir o no tenir», d'una Bacall ben jove, en especial la genial escena, d'una tensió i elegància espatarrants, de les mirades encenent-se els cigars: no té pèrdua com empomen l'encenedor mentre es miren. El jazzblues nocturn en són gairebé la millor versió musical: una reflexió honesta sobre l'amor.

Ja fa un cert temps que m'he adonat que, psíquicament i espiritualment sóc una mena de ianqui. En aquesta mena de productes made in USA em veig identificat, comprès, reflectit...quasi sembla que em descobresc amb més fondària a través de certa subcultura negra i crítica, desesperadament anticínica. Em trob tan allunyat mentalment de les velles amistats de la rojor antiga i de nacionalistes de pro, que semblen ja fa temps de galàxies distintes (sempre ho havíem estat però la joventut no et deixa veure).

Visc del tot exiliat en ma pròpia terra i dels «meus». La majoria del que veig és d'una mesquinesa i mediocritat tan aclaparadora i escandalosa que trob del tot lògica les 3 majories absolutes del PP que patim a la meua ciutat (municipal, autonòmica i estatal).

Per què?. Perquè la gent del PP -fins i tot!- són més conseqüents amb els propis ideals que no pas els «rojos i separatistas» que conec. Massa sovint no són més mesquins ni més covards ni més raboses. No assistesc a quasi res: ni actes, ni sopars, ni homenatges, ni concerts, ni manis...del ghetto. Ni isc «a divertir-me» amb ells: No vull perdre més temps.

GENTOLA I GENTETA.

Una vegada vaig llegir una explicació sobre la diferència entre gentola i genteta que em féu gràcia i que trobí encertada: Gentola és la gent que fa el mal a consciència, com el govern de fills de papaministres d'aquell amic de Hitler i de veu de flauta: gent insaciable que no en té mai prou. «L'home que no s'accontenta amb poc, no s'accontenta amb res», deia Epicur de Samos, i aquest és el perill d'aquests moderns fartons de la Globalització. Ara, que de tot arriba l'hora i l'avarícia esgarra el sac.

Genteta és la gent que deixa fer el mal, com els nostres Oncles Toms/Oleguers. Un polític digué que no és tan perillós per a la democràcia el que faça un tirà com la inhibició de la ciutadania. O, dit altrament, «Allò més atroç de les coses males de la gent dolenta és el silenci de la bona gent» (Mahatma Gandhi). «El món no està pas amenaçat per les males persones, sinó per aquells que permeten la maldat» (Albert Einstein; físic judeoalemany). «Quan hi ha un camí correcte i un camí incorrecte, amagar-se sota el mantell de la neutralitat és el mateix que escollir el camí incorrecte; perquè d'aquesta manera, el camí correcte no pot ser explorat» (Kwai Chang Caine). La genteta... «travessa el boscatge i sols hi veu llenya per al foc» (Lleó Tolstoi), és gent utilitària i pragmàtica sense contrapès moral, talment que no trauen conclusions ni esmena del propi dolor, que és la font més productiva de creativitat i acció que pot existir. «El pitjor dels mals és creure que els mals no tenen remei» (F. Cabarrús). «És veritat que hi ha un problema d'orgull. Molts hispans s'avergonyeixen de llur idioma. L'espanyol és la llengua dels pobres. Només et discriminen si te'n deixes. El pitjor enemic d'un discriminat és ell mateix. És menester d'aprofitar el rebuig per fer-se més fort i lluitar» (Edward Romero, ambaixador d'Estats Units a Madrid, a La Vanguardia, 16-7-98).

«Altres n'hi ha, de l'ambiciosa escala, que homes de bé pertot arreu se diuen, i, per debilitat, del crim són còmplices mirant-lo indiferents. Lligar no saben la causa amb els efectes, i no veuen que el mal d'altri en llur mal pot tornar-se. Tranquil mira el pagès que els boscos talen; no s'hi oposa: al revés, se n'aprofita; però poc temps després les pluges vénen, i en la muntanya a l'aigua res no detura, i corre munts avall, i els rius desborda, i els camps inunda...i el pagès ofega!

Amb tan estranya indolència i apatia els uns, amb llur malfícia els altres, deixen

o fan que la mentida en aqueix món regni. Però la joventut què diu? Si és l'egoisme qualitat sols de vells, com no es prepara a transformar-ho tot, en bé dels pobles? Què fa almenys dels joves la part més alta, la part que pels seus títols o fortuna ha de donar a l'altra gent exemple? Vestit amb la llibrea de la moda, ridícula com sempre en sos capritxos, ací en teniu un d'ells. Del seu cap cuida molt més el perruquer que el catedràtic; amic de ballarines i toreros. Entre visites, jocs, passeigs i teatres, ni té temps de pensar: treballa sempre»

(Josep Maria Bartrina)

En fi, tant per la gentola com per la nostra infeliç genteta: «Tot està perdut quan els roïns serveixen d'exemple i els bons de mofa» (Demòcrates), «Un home que ha comès una errada i no l'esmena n'està cometent una altra» (Confuci) i «Qui sap fer el bé i no el fa, li és comptat com a pecat» (Epístola de l'apòstol Jaume).

Jo diria que una diferència que veig entre mediterranis i gent de l'estepa altiplanera és que els primers, igual que els europeus, tendim a la rutina i al no fer coses per no enganyar-nos, mentre que els de l'altiplà fan com els americans, són actius a risc d'enganyar-se. La diferència és que, actuant, l'eres més, sí, però aprens; mentre que actuant poc t'enganyaràs menys, però també aprendràs menys coses. Per això als europeus i als mediterranis se'ns podrien tants temes entre les mans i estem en una lenta decadència. És la nostra daurada -divina- inutilitat.

Ricard Colom

Resposta a un psicòpata: EL SILENCI DELS ANYELLS.

He tingut moltes ocasions de tractar amb psicòpates com vós, sovint gent que ocupa càrrecs directius o influents, i que sempre intenta acorralar obligant a complir normes estrictes de convivència que ells mai no volen seguir i que, a més a més, ataquen deliberadament amb sarcasmes i impertinències.

Els psicòpates tenen desig de notorietat i de ficar-se sempre enmig dels bati-bulls que creen ells mateixos contra la gent que consideren més dèbil o que, per dir que tenen criteris morals, es veuen teòricament més limitats i que per això els psicòpates consideren més assequibles a les burles i als maltractes psíquics. He vist i resseguits molts casos a través de ma vida.

Els psicòpates no temen pas aparèixer com als dolents de la pel·lícula, al contrari, els encisa ser el centre d'atenció: en realitat sols temen la pèrdua de guanys econòmics. Aquest és el seu taló d'Aquiles.

Per això sovint són gent que tendeixen al col·laboracionisme i a l'espanyolisme, a oficis on la pràctica de la tortura és fàcil (el cap carceller de Mignight Express, per ex.), al despotisme en general allà on assoleixen una mica de poder i, en fi, a tot allò des d'on puguin fotre.

Naturalment, com conec molt bé la natura canbal i amoral del tarannà d'aquesta gentola, no em deixaré engalipar per les seves traïdores insinuacions i tàctiques, i recoman a tothom que no s'hi deixi mai embolicar. Jo no sóc pas un anyell silencios. Ω

Ser agraïts. Plantar cara als prejudicis. L'origen dels projectes

taubecolom@ono.com

D'UNES POLÈMIQUES SOBRE ANTICRISTIANISME.

En aquesta vida plena de malentesos i demagògies, m'han acusat prou vegades de sectari, inquisitorial, capvolat, etc. simplement pel fet de ser cristià (cal dir que jo no sóc pròpiament cristià de família, sóc convers, com en Llull, en Gaudí, en Rubert de Ventós, en Tolstoi o en Pau de Tars). Pel simple fet de dir-ho de vegades he vist/patit campanyes furioses i desmesurades. Naturalment que això és una bogeria que vull aturar enèrgicament, com cal aturar enèrgicament tota mentida o tot desordre destructiu. Per això, perquè diuen tot allò de la Inquisició, sectarisme, etc., vull deixar les coses clares com el sol del migdia. No n'hem de deixar passar cap igual que en futbol no s'ha de donar baló per perdut.

Cal netejar Catalunya de prejudicis oligofrèncics i posar les coses al seu lloc vertader, acabar amb els miratges distorsionadors de boira i fumera, d'irrealisme i colonització mental. La culpa d'un jardí desastrat no és pas de les males broses, sinó dels jardiniers desastrats. No vull ser cap jardiner desastrat de Catalunya. I el tema de la fe no és que sia important, és que és el determinant. I és tot just això el que, contra prejudicis i desinformació majoritària ca l'independentisme (perquè tot just l'imperialisme castellà començà sempre pel cèsaropapisme, també a ca nostra), vull defensar la meua postura, el meu punt de vista, perfectament raonat. Què és un punt de vista minoritari, atípic, malmirat, etc. Sí!!! Però ser demòcrata és acceptar justament que puguin ser defensats punts de vista minoritaris, atípics i malmirats sense fer-los callar ni calumniar-los a les primeres de canvi.

Clar i català.

Ser cristià no és ser un subnormal que li cau la bava, com pensen prou independentistes provincians i bonvivants, és la base de la civilització que governa el món i de gran part dels avenços democràtics i científics de què ara gaudim. Si no voleu ser agraïts al vostre pare, sigueu almenys reconeixadors de l'herència deixada. La democràcia estamental (Parlament), apareguda a Catalunya a través de les Treves de Déu de l'Abat Oliba al s. XII (quantes coses deu Catalunya al cristianisme, fins i tot el parlamentarisme!) és pocs anys anterior al parlamentarisme normand i, sens dubte, el mot anglès Parlament ve del català Parlament. Durant molts anys (s. XIV-XV) anglesos i catalans van ser veïns a causa de l'ocupació anglesa de la Gascunya.

El que estic dient és que, de la mateixa manera que uns parlen de socialisme, uns altres parlen de cristianisme, que també té implicacions i un pensament o derivacions sociopolítiques i culturals molt fortes i definides i decisives en el món modern i en el passat i en el futur. Una mentalitat democràtica accepta el pluralisme per a tothom: socialistes, cris-

tians o el que sia, sense pretendre que es pot parlar de socialisme i no de cristianisme, com tu pretens, resseguint el típic totalitarisme de l'esquerra més agressivament anticristiana.

Ho entenem ara?. La llibertat d'expressió o l'és per a tothom o no és llibertat d'expressió.

Ho comprenem o no? (Ara, ja sé q el totalitarisme de la «Dictadura del Proletariat» és justament silenciar els que pensen distint, sí cal amb KGBs, sien anarquistes, demòcrates, musulmans, cristians o el q sia).

Ricard Colom

Estimat amic:

Fuges d'estudi i no contestes la meua qüestió anterior: «on veus la demagògia?». I no hi contestes per una elemental raó: perquè no n'hi ha.

Les confessions cristianes són al cristianisme, si fa no fa, el mateix que el socialisme real és al socialisme. Les esquerres acristianes soleu utilitzar dues mides: l'exculpatòria cap als «vostres» i l'acusatòria cap als «altres». I això no és.

Hem d'ajustar-nos a les realitats al màxim, simplement. Què les esglésies o gent que es diu cristiana (una altra cosa és que ho sien de debò o simplement per interès social, que d'açò darrer n'hi ha prou) facin coses impresentables, d'acord. És la natura humana, que es mostra en tothom, també aquí, com és natural. (La meua més total comprensió per a la pobra gent enlluernada per les abominacions de la beateria «cristiana», per una altra part).

Abans de frare he estat cuiner, jo. Et puc dir q el trauma postafollament no sol ser qualsevol cosa. Arribar a avortar és certament una cosa ben poc recomanable en tots els sentits. Per això crec que normalment és una imprudència, una manca de seny i responsabilitat que acaba així, amb mort.

Jo no crec pas que sien temes tabú, simplement quasi sempre les confessions cristianes hi són en contra (de l'eutanàsia passiva no, de l'activa sí). Vosaltres, els qui no creieu en Déu, sempre voleu fugir del patiment, i aquest és un tema central vinculat a la capacitat de resistència, al tremp, que vincula cristianisme amb caràcter i resistència fidel i ateisme -a la llarga- amb tot el contrari.

Per això Euskalherria-cristiana majoritàriament -s'enfortí durant el dur franquisme, mentre Catalunya -prou menys cristiana- s'afeblí. Abans de Franco Catalunya era més forta nacionalment que no pas Euskadi, ara és al revés.

Per això no voler estudiar també el tema religiós, que tanta transcendència té en tantes coses -i també i molt en el tema nacional-, és eutanàsicoavortista-suïcida (els no creients sempre esperant la mort per defugir el dolor: perquè es creuen de manera essencialment animal i no volen patir com els gossos, però el dolor és per aprofitar-lo a fons, per aprendre'n, no pas per patir!).

Quant als qui, pretenen que no parlem de temes «de religió» -que directament o indirecta afecten el tema nacional, de caracteriologia i tantes altres coses, és per la mateixa (escassa) lògica que no li fa patxoca un independentisme que no sia esquerrà, és a dir, per un enfocament sectari o excloent, derivat de la immaduresa (síndrome de Peter Pan, potser).

No podem permetre'ns el luxe de fugir d'estudi, com quasi sempre fan els independentistes, tan amateurs.

Sense una base religiosa és més que improbable un projecte social d'ample espectre. La no creença duu sempre a reclamar el simple benestar immediat i, per tant, a l'esquerranisme-ecologisme i d'altres herbes, que és el que sempre tenim i on som encallats. Si això no ho volem comprendre és que som a Bàvia encara.

Jo mir de no fer-me massa pesat, però hi ha claus del pensament diguèssim «cristià» que és precís que un independentista copsi si volem tirar endavant. I ho faig gratis (naturalment) enmig un petit món (cultureta) on gratis no es donen ni les gràcies.

I no és cap proselitisme, sols és la més clunyiacenca realitat. Qualsevol amb dos dits de front se'n pot adonar.

El liberalisme és llibertat d'expressió: per al punt de mira socialista, liberal, cristià, ecologista o el que sia. Per a tothom, cas contrari no hi ha llibertat d'expressió, sinó totalitarisme excloent i censura. És lamentable que certa gent encara no hagi arribat ni tan sols en aquest elemental nivell (humà).

Repasseu noms de cristians, agnòstics i ateus al llarg de la Història de Catalunya i sens dubte que les coses quedaran suficientment clares. Macià era creient -duia molt bé les relacions amb les esglésies-, Companys maçó com prou dirigents del s. XIX i principis del XX -si bé de catòlics nominals n'hi havien més-, Durruti i Comorena supòs que ateus.

Naturalment que també hi ha molt cristianisme sociològic, de conveniència, potser la majoria. Però convé adonar-se molt bé de qui és un fanàtic integrista (com per ex. Vicent Ferrer, un home d'Estat, altrament) de qui és de vena místico-creativa (Llull, Gaudí...) o quin «cristià» ho és sols per conveniència social.

El ver cristianisme d'on surten les grans coses és així: generós. Com Llull, com Muntaner, com Torras i Bages, com Gaudí, com Vidal i Barraquer, com Xirriacs... fins i tot com en Gamper, en Pujol (de jove, més aviat)...

Un darrer matís: no és que jo «aprofiti» per fer al·legats: simplement cadascú diu el que sincerament pensa. Tu, quan exposes el teu pensament, no «aprofites» per exposar-lo, l'exposes i au. Que no estem fent cap proselitisme, crec jo, sols intentant demostrar com són en realitat les coses. I vet ací el problema de molts ateus «avant la lettre»: preferiu sovint creure en rondalles i mites «ateus» que en realitats «cristianes». I així ens va. Jo simplement mir de demostrar uns fets. Cordialment, **Ricard Colom Ω**

UN PROJECTE FARAÒNIC

Josep M. Loste

El que en principi algú va anomenar com a «Cascoregal»; és a dir, el faraònic projecte de soterrament de la via al seu pas per la ciutat de Girona, sembla que tira endavant. De tota manera, aquest colossal programa -un cop més- amaga les veritables necessitats ferroviàries, de transport públic i de mobilitat, dels ciutadans de les comarques gironines en el seu conjunt. De fet, una dada molt significativa de tota aquesta remodelació és que té un cost estimat de 302 milions d'euros, dels quals 242 serien pel TGV i la resta, 60, per l'anomenat despectivament, tren convencional. I aquesta darrera xifra és la que els tècnics diuen que serà bastant insuficient. Doncs bé, deixant a part l'impacte ambiental i especulatiu i el, no menys greu, particular problema de Sarrià. Què pot passar, a partir d'aquests moments, amb les necessàries inversions que s'han de fer en el ferrocarril actual? Tot plegat no pot significar una suburbialització de la Florència catalana i una satel·lització territorial de les comarques de la regió de Girona? Per altra banda, la rendibilitat social d'aquest projecte serà molt baixa, ja que la majoria de la població autòctona haurà de seguir utilitzant un tren convencional molt devaluat, degradat i tocat pel virus de la privatització. En definitiva, que el tren del segle XXI, no pot ser de cap de les maneres, un tren exclusiu per privilegiats, tal com passava el segle XIX. Ω

Crisi després de la instauració de l'euro

Tots ho hem pogut constatar, el discurs del president Bush sobre "L'Estat de la Unió" ha estat un discurs sobre l'Estat del món segons el concepció del govern americà. El poder americà és la garantia dels beneficis de les multinacionals -les més grans són nord-americanes-, del funcionament de la màquina especulativa l'exemple d'Enron mostra el desastre que això produeix-, els USA nega el dret de tots a decidir.

La guerra del bé contra el mal... Un sociòleg alemany ha declarat després del discurs d'en Bush que els europeus estan "cruidats a comportar-se com a dones florers. Recollint els trossos després dels atacs. Els USA condueixen la guerra i els europeus vigilen el seu bon manteniment".

Amb en George W. Bush, evidentment, Amèrica pretén dirigir el món, i pretén fer-ho sola. El començament de l'any ha estat marcat per esdeveniments succeïts en els estats de la unió

europea (UE), no sols per les festes tradicionals, sinó també per la instauració de la moneda única. Les conseqüències no s'han fet esperar. La crisi mundial ha travessat les fronteres de la UE i l'atur ha augmentat de manera considerable arribant als 4.290.000 desocupats (el 10'4% de la població activa) a Alemanya. El govern Schröder, el dèficit pressupostari del qual s'acosta perillosament al 3% -límit fixat en el Tractat de Maastricht-, viu sota l'amenaça de les previsible reprimendes per part de l'Unió Europea. Al mateix temps, Bush vol augmentar el pressupost per a la seguretat i defensa i el secretari general de la OTAN exhorta als estats europeus a augmentar les seves defenses militars a fi que no se converteixin en pigmees. Però, com finançar-les sense dèficit pressupostari quan els investigadors pentinen la zona euro, que continua reculant respecta al dòlar, la seva única unitat de mesura? "El reforçament de la moneda

única dependrà de les reformes econòmiques i estructurals", declara l'economista en cap del Banc Central Europeu, Otmr Issing. Això vol dir accelerar la privatització, la desreglamentació, la destrucció dels serveis públics. És el cas de tots els països de la UE. Els governs de la UE, sia la que sia la seva tendència política, no poden fer altra cosa que resignar-se a ser els "escuradors de plats" de la mansió Bush i trobar la manera de fer pagar al poble i als treballadors les conseqüències del caos creat pel protectorat americà, però els pobles i els treballadors encara no han dit la seva darrera paraula. A Alemanya, on Schröder fa tot el possible per ajustar-se a les exigències de Washinton recolzades per la UE, els sindicats de metal·lúrgia ha reclamat un augment de sou del 6'5% en total contradicció amb la política de "moderació salarial". Ω

Pere Felip i Buades

CAMPANYA PEL CATALÀ AL REGISTRE CIVIL DE REUS

El Registre Civil de Reus dificulta les peticions de substitució dels cognoms al català. Una desena de persones s'han queixat perquè el Registre Civil de Reus no atén amb normalitat la seva petició de correcció del cognom al català. Segons fons consultades per Intra-Acn, el motiu d'aquesta incomoditat és que el personal del Registre Civil no mostra cap voluntat per tramitar aquestes demandes. El Centre de Normalització Lingüística de Reus ha atès en un any més d'una vintena de peticions.

Font: Intra-ACN

Davant d'aquesta falta de respecte per la nostra llengua us animem a trucar als telèfons: 977 34 40 06 / 977 34 41 63 o a enviar queixes a al número de FAX: 977 34 43 50.

CAMPANYA PER A QUE GREENPEACE NO DISCRIMINI EL CATALÀ

Després de l'acció de GreenPeace contra els aliments transgènics al port de Barcelona, tothom va poder observar un fet que ja va sent normal a les accions d'aquesta organització ecologista. Ho fan tot en espanyol!

GreenPeace té una adreça de la secció local de Barcelona: barcelona@greenpeace.es A continuació us proposem un text que ens ha enviat un usuari de l'Espr@i per denunciar la discriminació de la nostra llengua. Només heu de fer copiar, enganxar i enviar. FEU-HO, SI US PLAU!

Hola companys i companyes de GreenPeace. Vagi per endavant la meua admiració per la vostra lluita. Malgrat tot, us volia fer reflexionar sobre un tema

que a mi i a un bon grapat d'amics i amigues ens frena alhora de col·laborar amb vosaltres, fins i tot com a ciber@ctivistes.

Creiem que les vostres lluites són justes, que els vostres mètodes són efectistes, però també efectius.

Que creen complicitat en comptes de rebuig. És a dir, que ho feu molt bé. Per què no hi col·laborem, doncs?

Hi ha diversos motius:

1- Pel nul respecte que mostreu vers la llengua catalana. Hem pogut veure campanyes vostres als Països Catalans fetes, gairebé sempre, en castellà. Tríptics, pancartes... sempre en castellà! Com es pot lluitar per la supervivència d'una espècie o d'un medi ambient i arremetre d'aquesta manera contra la supervivència d'una cultura i d'una llengua?

2- La vostra estructura estatalista. No heu pensat que bona part del vostre públic objectiu no es farà mai soci o sòcia d'una entitat que es diu GreenPeace España?

Jo, per exemple, no me'n faré mai soci mentre formi part d'un conjunt anomenat España. Per a mi és impossible perquè sóc independentista, lluito contra els sistemes estatalistes i per l'alliberament de tots els pobles del món. Com podria entrar jo en una entitat que s'estructura per estats? I com jo n'hi un bon grapat. Us ho puc assegurar.

Ja direu alguna cosa. Salutacions cordials!

EL VOSTRE NOM

CAMPANYA PEL MESSENGER EN CATALÀ

Ens han informat que hi ha una iniciativa per tal que Microsoft tradueixi el messenger al català. Ja s'hi han adherit gairebé 9.000 persones. La signatura és individual. Només heu d'entrar a aquesta pàgina:

<http://www.msncatala.barrysworld.net/i/adherir-vos>.

CAMPANYA: EL RACC DISCRIMINA EL CATALÀ!

Altra vegada ens trobem davant d'un cas de menyspreu als clients catalans pel que fa a la llengua.

El Racc també exerceix tractes discriminatoris respecte la llengua catalana.

En concret, com podeu observar, l'opció preferencial de la pàgina web de la associació està en llengua espanyola (www.racc.es). Després d'haver-nos reunit amb dirigents del Racc, la resposta va ser que era així per raons de mercat, donada la implantació de l'organització a l'Estat. És a dir, el català causava rebuig a l'Estat Espanyol; en canvi, no succeïa així amb el castellà als Països Catalans.

És per això que demanem que et queixis.

Si ets soci del RACC et proposem que els demanis que l'opció predeterminada de la pàgina web sigui la catalana, i que per defecte surti aquesta versió.

Si els socis ho demanem, ens faran cas.

Sobretot, quan facis la queixa dóna el teu número de soci.

Pots fer la demanda al correu electrònic següent: webmaster@racc.es Al telèfon: 902 307 307

Si coneixes altres socis, pots proposar-los que també facin la queixa. Entre tots podem fer que aquest fet canviï!

SECRETARIA DE COMUNICACIÓ
PLATAFORMA PER LA LLENGUA

Qui es quedi a casa quan comenci la batalla, i deixi la seva lluita als altres aquest, haurà d'ésser previsor: perquè qui no comparteixi la batalla, compartirà la derrota. Ω

La cultura a les Illes

Cultura i antifranquisme, un llibre bàsic per a conèixer la nostra història

Per Mateu Llopis

Com nosaltres, l'autor del llibre *Cultura i antifranquisme* (Edicions de 1984, Barcelona 2000), sap que la memòria històrica és com la sang en les venes dels lluitadors per l'emancipació i alliberament del poble oprimat. I, sobretot, la memòria històrica de les "presències ignorades". Em refereixo a tot aquell vivíssim moviment cultural que, nascut a recer dels anys seixanta i setanta, es movia, amb la força de la raó i la vida, per la construcció d'un nou món passada la negror de la llarga dictadura franquista. I, com no, parlo també de l'herència cultural de la qual bevien aquells que varen viure aquell "renaixement": el món vivíssim i en moviment de la Catalunya dels anys vint i trenta.

En efecte, tot de "presències" voluntàriament ignorades per una normalitat cultural (escola, mitjans de comunicació, etc.) que, en el millor dels casos, ens les ha servit d'amagat, i en petites dosis; no fos cas que percebèssim la seva importància, i, sobretot, la "magnitud de la tragèdia que significà la seva ensulsiada i derrota en mans de les forces de la reacció, ajudades, com no podia ser d'una altra manera, per aquells que després esdevindrien monopolitzadors absoluts d'una suposada "esquerra" descafeïnada, que amb prou feines si aspira a fer revoltes de genolls; això sí, sempre "no-violentes"...

Per a nosaltres, les generacions que ja hem nascut, hem viscut, i ens hem format com a persones adultes en la tragèdia que significà La Transició, i que no hem conegut altre món, en l'horitzó, que la pobresa cultural sorgida d'aquell traumàtic episodi de la nostra història recent, el descobriment de l'univers que conté el llibre de Miquel López Crespí, és un veritable retrobament amb un fil perdut que cal reprendre de totes passades.

Una idea recorre de cap a cap tot el llibre: la importància cabdal de la lluita de classes en el camp de la cultura. En efecte, la lluita contra el sistema no sols implica la reivindicació d'un món més just en el repartiment de la riquesa, com solen pensar els miops entestats, una volta i una altra, en la reducció de tota iniciativa a l'acció "sindicalista". No sols es tracta de transformar el món en el sentit de fer-lo un lloc més just on hi viurem millor. No: es tracta també de transformar-nos també a nosaltres mateixos com a homes i dones d'un món nou; amb uns valors morals nous, uns costums nous, unes relacions noves... i una estètica, un art i una cultura noves, que ens duguin a omplir de sentit la nostra vida. Una revolució que ens ajudi a sentir amb força allò que deien els situacionistes: "l'avorriment és contrarevolucionari".

Com denuncia l'autor, cap dels partits en lluita d'aleshores (anys seixanta i setanta), tenien prou elaborada "una concepció adequada al fet necessari de la revolució cultural". Ens diu en Miquel López Crespí: "L'economicisme més vulgar i barroer dominava la majoria dels nostres grups. Pensaven, creien, que la lluita per simples reivindicacions econòmiques era el summum del combat contra el sistema. Demanar que militants obsessionats pel més simple sindicalisme llegissin les anàlisis de Roland Barthes, Lefebvre, Lucien Goldmann, Garaudy o Fischer,

Josep Melià.

hauria estat demanar que plogués cel amunt. Era quasi inexistent l'anàlisi damunt la funció dels intel·lectuals. El problema d'anar bastint una nova cultura d'esquerres no comptava". I, més endavant: "La mitificació d'un tipus d'obrer inculte (aquell que només sabia dir que sí a tot el que deia la direcció) agreujà encara més la manca de quadres ben formats i preparats. Els partits estalinistes (les seves direccions) promocionaven el treballador que no sabia gaire de marxisme (es descuidaven les tasques de formació dels afiliats), i així mai tenien qui els portàs la contrària en reunions i comitès de direcció". En definitiva: "Tan culpables foren la gran majoria d'escriptors que no volgueren saber res de la lluita per la llibertat, com les direccions partidistes que, amb un menyspreu absolut envers la lluita de classes cultural, tampoc no saberen elaborar ni oferir una alternativa coherent a allò que des de sempre havia ofert la burgesia dominant".

Així, en Miquel López Crespí, ens parla de l'experiència formativa de les Aules de Poesia, Teatre i Novel·la, a finals dels sei-

Una història política dels mallorquins

xanta; del Congrés de Cultura Catalana del 1976 a les Illes; de la importància de les lectures de Gramsci com a teòric que analitzà el paper de l'intel·lectual dins la societat; de la transcendència de l'obra *Els Mallorquins*, de Josep Melià, en el desvetllament nacionalista, i de la necessitat de copsar com la lluita per l'alliberament nacional va de braçet amb la lluita anticapitalista; d'autors populars, compromesos amb la causa de la llibertat a les Illes, i que patiren allò que va significar la derrota enfront els franquistes, com Gabriel Alomar o Pere Capellà; de l'avantguarda cultural mallorquina dels anys seixanta i setanta, que fins i tot arribà als artistes plàstics, que lluitaven per un art compromès que s'allunyés de la pintura exclusivament dirigida a decorar els salons burgesos, i de la mediocritat paralitzadora de les sales d'exposicions. Ells escolliren el carrer

com a escenari...

També, i molt important, en Miquel López Crespí ens parla de com era d'important, i relacionat amb la lluita antifranquista, el coneixement de les obres dels grans lluitadors del moment contra el colonialisme i l'imperialisme: des dels llibres de Franz Fanon, Malcom X, o el Che Guevara, fins *El nacimiento del Tercer Mundo*: Ib Jaldún, d'Ives Lacoste, que, ara mateix, és d'una actualitat esfereïdora... Ens diu l'autor: "...per als revolucionaris nascuts en la postguerra [...], la lluita antiimperialista i contra el colonialisme va, en tot moment, estretament unida a la qüestió de l'alliberament social del poble treballador".

Per acabar, en Miquel López Crespí tampoc s'oblida dels que estaven a l'altra banda de la trinxera. En efecte, és important saber qui és qui per que no ens donin gat per llebre. Sobretot en uns temps en els quals els hereus directes de la barbàrie franquista són al poder gràcies a unes eleccions "democràtiques". En aquest sentit, l'autor no deixa de parlar del funest paper dels ara tan lloats germans Villalonga: "Llorenç Villalonga pren una posició activa en defensa del feixisme i el 'nou ordre' sorgit de l'eliminació física i política de l'esquerra. Pel febrer del 37 són virulentes les seves col·laboracions a *Ràdio Mallorca*". Un intel·lectual, en Llorenç Villalonga, que no tenia cap problema en afirmar, per exemple, que "mi carnet [de falangista], que conservo, perteneix a 1936"; i presumia dels serveis prestats a la "causa": "Nos cabe el orgullo, a mi hermano Miguel y a mí, de haber representado siempre la resistencia anticatalana en Mallorca". Ω

PRELUDE TO A KISS.

Duke Ellington / Irving Gordon / Irving Mills - Sarah Vaughan

If you hear a song in blue like a flower crying for the dew
That was my heart serenading you
My PRELUDE TO A KISS

If you hear a song that grows from my tender sentimental woes
That was my heart trying to compose
A PRELUDE TO A KISS

Though it's just a simple melody with nothing fancy, nothing much
You could turn it to a symphony a Schubert tune with a Gershwin touch
Oh! How My love song gently cries for the tenderness within your eyes
My love is a prelude that never dies
A PRELUDE TO A KISS.

PRELUDI PER A BESAR

Si escoltes una cançó trista com a una flor plorant per la rosada
És el meu cor asserenat-te
El meu preludi per a besar

Si escoltes una cançó que creix des de la meva tendre i sentimental aflicció
Era el meu cor intentant de compondre
Un preludi per a besar

Encara que sols és una simple melodia sense res de fantasia,
En faries una simfonia, una tonada de Schubert amb un toc de Gershwin
Oh! Com plora dolçament la meva cançó per la tendresa amb els teus ulls
L'amor en mi és un preludi que no mor mai.
Un preludi per a besar. Ω

Cap al tard
DesolacióJoan Alcover
(Mallorca 1854-1926)

Jo só l'esqueix d'un arbre, esponerós ahir,
que als segadors feia ombra
a l'hora de la sesta;
mes branques una a una va rompre
la tempesta,
i el llamp fins a la terra ma soca
mig-partí.

Brots de migrades fulles coronen el bocí
obert i sens entranyes que de la
soca resta;
cremar he vist ma llenya;
com fumerol de fesa,
al cel he vist anar-se'n la millor
part de mi.

I l'amargor de viure xucla ma rel esclava,
i sent brostar les fulles i sent pujar
la saba,
i m'aida a esperar l'hora de caure
un sol de conhort.

Cada ferida mostra la pèrdua
d'una branca:
sens jo, res parlaria de la meitat
que em manca;
jo visc sols per plànyer lo que de mi
s'és mort. Ω

FIRA DEL CAÇADOR DE MONTUÏRI

És la família de can Polit d'Artà amb els seus cans Golden i Tekel, a la fira dels Caçadors de Montuïri. Tel. 971 569 480

Na Maria Llabrés, biòloga i na Iolanda Serra periodista, fan feina a la Fundació per a la Conservació del Voltor Negre. Tel. 900 713 182

En Miquel Ferrer, batle d'Alcúdia amb la seva dona Antonia Comes i la seva filla Magdalena, visitaren els diferents stands de la Fira del Caçador de Montuïri.

Fa 4 mesos que en Jaume Jaume de santa Eugènia a qui veiem amb els seus fills, ha obert l'Agromontuïri al quilòmetre 28 de la carretera. Ven els tractors Langorgini i trituradores de diferents marques. Tel. 609 301 144

El més petit de tots

Aquest títol: El més petit de tots, correspon al referent creat per Lola Anglada, des del Comissionat de Propaganda de la Generalitat de Catalunya durant la Guerra dels Tres Anys (1936-1939). Aquest dibuixant va pensar en un referent infantil i familiar per donar suport a l'acció bèlica contra el feixisme franquista sublevat.

Si bé això és història, és notícia que aquest referent no s'hagi oblidat. Ben al contrari, tot un grup de gent d'Igualada, l'han recuperat. Sota l'empenta d'en Jaume Piqué, més conegut com Jimmy, tota una sèrie d'activitats són l'excusa per divulgar aquesta figura.

El bar Jimmy Jazz és el centre social des d'on han sorgit nombrosos plantejaments per estendre també a la comarca de l'Anoia la nostra posició nacional de Països Catalans.

Entre aquests plantejaments, interessa especialment el que fa referència a la necessitat d'integrar totes les generacions en l'activisme nacional per defensar, recuperar i implantar els nostres ideals de llibertat i justícia arreu dels Països Catalans.

Aquest és un fenomen nou. Moltes propostes s'han pensat des dels joves i per els joves. En segon terme ha quedat la família i la canalla. Potser aquesta és una de les vessants més poc discutides dins del món de la militància patriòtica.

El cert és que moltes persones i col·lectius que durant l'època juvenil han estat molt actius en idees i formes, tot just passada la trentena, el matrimoni, la paternitat o maternitat, sembla que allò tant important ja no ho sigui. Salvant honroses excepcions, si això és així, s'està cometent un gran frau. Les coses importants no deixen de ser-ho amb l'edat, més aviat n'augmenta la seva importància.

En aquest sentit és d'agrair que el grup de gent independentista d'Igualada, liderats des del Jimmy Jazz, facin l'esforç d'organitzar una calçotada popular, amb tot d'actes culturals, lingüístics i històrics, tenint en compte les famílies, la canalla i la infància. Per això, resulta útil i precís, recuperar el lema de Lola Anglada El més petit de tots, per tractar d'explicar que no són coses diferents ni en contradicció, la defensa dels baluards nacionals i, al mateix temps, compartir ideals familiars.

Més ben dit, m'atreveria a dir que són dos vessants completament necessàries, i que si les coses no han anat millor ha estat per dissociar-ne aquestes dues cares d'una mateixa cosa.

Només la família, entesa en el sentit ampli, d'acollida i seguretat, és capaç d'oferir un fonament prou

sòlid com per fornir un treball constant de lluita militant i resistent. Sigui per afrontar tota mena de dificultats materials (problemes laborals, mala salut, ...) com per dissenyar propostes col·lectives amb contingut.

Cal dir que moltes vegades, proclames enceses i memorials de greuges, són el resultat d'un determinat moment, quan el que interessa és una rutina de vida i treball que vagi conquerint, sense marxar enrera, aquells espais de dignitat que han estat segrestats als ciutadans i nacionals catalans. Entre ells també, especialment, el paper de la família.

La família abasta des dels difunts fins el futur més incert. Tal són de forts els lligams de solidaritat dins una mateixa nissaga. Quan aquestes raons tenen una dimensió col·lectiva, s'esdevé una realitat nacional. Una realització espiritual.

La família no és una propietat dels conservadors, ni molt menys la causa de les al·lèrgies de la gent progressista.

La família, a més de la seva raó natural, en té una de nacional. Sense família no hi ha infància, i sense aquesta no es possible la construcció d'un col·lectiu vertebrat i cohesionat.

Sortosament, cada dia són més les postures militants i raonades que van descobrint en l'esperit de la família l'autèntic lligam generacional de benestar i formació. La família no pot estar d'esquena a cap ni una de les mancances de tota mena que afligeixen encara la unitat dels Països Catalans.

Sovint, des de postures intel·lectuals s'ha vestit un discurs incongruent amb la realitat habitual de les famílies catalanes. Ni tan sols s'ha estat sensible als requisits de la infància (dimensió lúdica, música, ...) I en els casos més radicals, en base a un ideari revolucionari, fins i tot s'ha ignorat. No és estrany per tant que grans sectors de població catalana "reaccionin" contra determinades idees o formes, si aquestes són adverses l'ideal de la família.

La novetat del grup d'Igualada és que sense el més petit de tots, realment, no podem fer res en cap sentit. Ni a nivell personal, ni comarcal, ni molt menys nacional. Sense l'aportació de les famílies, el desgast dels joves en el procés de lluita està assegurat. I així, només intermitentment, es faran passes endavant. Tot el revés del que cal: constància i rutina de construcció nacional. Ω

Llorenç Prats-Segarra

(campusjove@correu.vilaweb.com)

Bar Restaurante
"Sa Font"

Els dissabtes ball de
saló fins a les 12.
A partir d'aquesta
hora música juvenil

Calle Mayor, 1 - Portal
Marratxí
Tel. 971 797 938

EL BALANÇ DE L'EURO

Sense cap mena de dubtes, la posada en pràctica de l'euro ha estat quelcom molt positiu. El fet que més de tres-cents milions de ciutadans del vell continent, gaudeixin en aquests moments d'una mateixa moneda, és una fita històrica que pocs pensaven que seria una realitat a l'any 2002. També, com a catalans, com a ciutadans una nació sense estat que reclama sobirana, respecte i justícia fiscal, la fi de la pesseta ens ha convertit en persones una mica més lliures i més europees.

No obstant això, no tot han estat avantatges en aquest procés d'unitat monetària. Un aspecte molt negatiu en l'aplicació de l'euro ha estat l'augment desmesurat dels preus. En aquest punt concret, veus polítiques i econòmiques molt autoritzades d'arreu del vell continent, ja van advertir que entre els mesos d'octubre de 2001 a l'abril del 2002 calia porta a terme un estricte control de preus (una efectiva congelació dels preus). Però, malauradament, per culpa del dogmatisme econòmic no s'ha fet res d'això. Les conseqüències tots les sabem: una escalada de la inflació i un ensorrament del poder adquisitiu dels consumidors (sobretot dels qui depenen de salaris baixos i pensions). Un altre aspecte negatiu, ni que sigui en menor mesura que l'anterior, és que ja no són possibles les devaluacions competitives a la zona euro. Això implica, que a ca nostra, (sobretot en sectors com el turisme), tots plegats ens haurem d'espavilar i modernitzar-nos molt més.

En definitiva, que malgrat alguns aspectes negatius molt concrets, que amb el temps es poden superar, la posada en marxa a 12 estats de la UE d'una moneda única, ha significat un esperó a favor una major i necessària unitat europea i d'un avançament cap a una plena ciutadania europea. Ω

JOSEP M. LOSTE i ROMERO

Taller de Reparacions Miquel Crespí Campins

- Diagnòstic i autodiagnòstic per ordinador
- Co4 gases, gasolins i diesel
- Pre revisions ITV, etc.

 Hèrcules, 2 - Tel. 971 428 211
San Ferriol

TALLER MECÀNIC RIBAS
(Ca'n Pipiú)

Carrer Esperanto, 17. Tel. 971 42 71 02 SON FERRIOL

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

Fi del Renaixament: Anys 1526-1527

PER RICARD COLOM -

Colomtaube@hotmail.com

De com els espanyols censuren, escapen i reescriven la Història: els mentiders com a fills del dimoni.

A les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat «catalanote» i «viejo catalán» per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: la boñigas de Castilla son oro en Aragón).

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

Durant els Àustries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis (més de 100 milions de morts en dos segles). D'això en digueren la «leyenda negra inventada por los luteranos».

«Espada de infiles, martillo de herejes y forja de Imperios», però en realitat «picaros, soplones, inquisidores y caciques». Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin.

«Estim la Llibertat,
i l'estim més a mesura que conec millor
la submissió del poble
a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania,
i a horribles ídols del passat
que brillen, lluïts pels ressecs llavis
dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat,
també estim aquells esclaus,
perquè cegament van besar
els morros de bèsties ferotges,
en calma i beneïda inconsciència,
sense sentir el verí dels escurçons
i cavant, sense saber-ho,
llurs tombes amb llurs pròpies ungles».

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

1-1526: Concòrdia pactada amb els moriscs revoltats de la Safor (comandats per Zelim Almanzor): durant 40 anys podran xerrar àrab, servir llurs vestits i cementiris propis i rendes per als alfaquins.

Primeries-1526: Pau de Madrid: França renuncia al Milanesat, Gènova, Borgonya i Nàpols. Un cop alliberat el rei francès François no complicarà aquestes condicions.

2-5-1526: Un cop alliberat pel rei Carlos, el rei francès François crea la Lliga Santa, Clementina o de Conyac entre França, el Papa, Venècia, Florència i Milà, amb l'adhesió anglesa, contra l'Imperi.

31-5-1526: Un estol de moros rebel·lats entren a Xilxes (Plana Baixa), on degollen veïns i rapten el rector.

d.6-1526: El rei Carlos, després d'una estadia a Sebil·lia, arriba a Granada, i s'instal·la a l'Alhambra.

1526: Germana de Foix pren tercer marit: Fernando d'Aragó, Duc de Calàbria. Ara crearà a València un ambient brillant, culte, benestant i italianitzant, retratat per Lluís de Milà a «El Cortesano», on s'aplega la victoriosa aristocràcia valenciana post Germanies. És el començ de la progressiva castellanització de la noblesa valenciana en ajuntar-se amb la noblesa castellana i de la resta de l'Imperi.

El rei Carlos pren muller: Isabel de Portugal.

B. Casaus/de las Casas, com a prior de Puerto de la Plata (Santo Domingo), reprèn la pastoral proindígenes.

Paracels crema públicament els escrits de Gal·lè i Avicena.

PARACELSUS (1493-1541)

Primera Dieta d'Espira: Suspensió de l'Edicte de Worms i llibertat religiosa de cada Estat de l'Imperi. Oposició del Kaiser Karl.

Luter recorre temples i escoles de Saxònia per organitzar la Reforma eclesial, que proclama per a tota l'església reformada. La Reforma canvia el poder dels Estats protestants, en ampliar-ne el poder i les riqueses. «Missa alemanya», de Luter.

El rei danès enceta la Reforma luterana als seus Estats confederats, però a Noruega i Islàndia hi ha resistències catòliques d'arrel nacionalista.

Victòria otonomana a Mohacz contra els hongaresos. El rei hongarès Lluís II Jagielon, cunyat del Kaiser Karl, hi mor. Hongria, perd la seva independència i esdevé vassalla dels turcs.

Bohèmia, Moràvia, Silèsia i part d'Hongria passen als Habsburg, per matrimoni de Ferran I -el germà de Carles-, a causa de l'amenaça turca. Polònia i Venècia, espantades, donen suport a l'Imperi.

«Col·loquis» d'Erasme, amb Juli II com a protagonista dels vicis papals: gran èxit a París, on es venen més de 25.000 exemplars (A Itàlia sols criticaven els Borja per no ser un clan italià, però a Europa saben que la majoria de papes de l'època tots són de la mateixa mala pasta).

1ª Batalla de Panipat (Índia).

7-1526: Victòria morisca a la Vall d'Almonesir (Alt Palància). Ix la bandera de la ciutat de València, que s'ajunta amb el Duc de Sogorb.

9-1526: Ix d'Onda (Plana Baixa) un fort estol de «cristians» per a esclafar els moros rebel·lats a l'Espadà.

21-9-1526: La batalla és prop d'Aín, alta muntanya, i els moriscos -molts menys- hi són vençuts: 2000 morts. El botí pres als moriscos val 200.000 ducats.

10-10-1526: Fi dels darrers reductes de resistència morisca a la mola de Cortes: fi de la «legalitat» dels costums musulmans.

1526-1529: Segona Guerra contra França i els altres coaligats de la Lliga de Conyac.

1526-1554: Cançoner del Duc de Calàbria, plurilingüe.

1526-1560: El comerç català se centra a les fires castellanès i, des d'aquelles, amb Portugal i Ameríndia. Els catalans demanen infructuosament Consolats a Sebil·lia i Calis.

5-1527: Sebastià Cabot entra pel Ríu de la Plata i el Paraná, reconeix la desembocadura del riu Uruguai i basteix una fortalesa (Sancti Spiritus).

1527: Els pirates magribins ataquen les costes del Rosselló i de l'Empordà.

El Duc de Calàbria fa traslladar, des de Ferrara, part de la biblioteca reial napolitana a València, i la incrementa amb noves adquisicions.

6-5-1527: Les intrigues papals contra l'emperador acaben fatal:

Fi dels Papats renaixentistes amb l'espantós «Sacco di Roma» pels imperials, amb violació de dones. Els estols imperials, formats per 45.000 homes furiosos que culpaven Climent VII de llurs patiments i misèries, són induïts per Carles de Borbó a saquejar Roma a canvi de les pagues sempre endarrerides. Carles de Borbó hi mor en l'assalt. El Papa és fet presoner al castell de Sant'Angelo. Tot seguit la pesta obliga els exèrcits imperials a retirar-se'n. Aquest fet és considerat com a la fi del Renaixement.

5-6-1527: Mor Mercurino Grattinara i l'emperador assumeix tot el poder executiu i absolut.

IL SACCO DI ROMA.

Mor Nicoló Michiavelli (Maquiavel).

Neix Felipe II a Valladolid, d'Isabel de Portugal. Serà educat a Castella dins la mitologia castellana, però tindrà una institutriu catalana, n'Estefania de Requesens, quasi una segona mare, la qual li infon devoció per la Maredeu de Montserrat (ell manarà reconstruir-ne l'església). Felipe II coneixerà Barcelona bé, car hi viuen els Requesens, una de les seves més estimades famílies. Lluís de Requesens, fill d'Estefania, serà company i amic d'estudis i un dels seus principals consellers (serà governador de Flandes, «comendador» de Castella, etc.).

Incorporació a la casa d'Albret (Navarra-nord) als dominis de la casa d'Armanhac, dot de Margarida de Valois, més els comtats de Perigòrd i de Castres.

Mor l'emperador inca Huaina Capac i esclata la guerra civil entres sos dos fills Huascar i Atahualpa.

B. Casaus/de las Casas enceta el seu més famós llibre, «De unico vocationis modo omnium gentium ad veram religionem». Creació de l'Audiència de Mèxic.

La dieta de Västerås implanta el luteranisme a Suècia.

La Dieta d'Odensee danesa aprova la «Confessió Havnica» luterana.

Fundació de la 1ª Universitat Evangèlica a Manburg.

12-1527: El Papa Climent és alliberat després de cedir algunes places italianes i pagar 300.000 ducats com a soldada de l'exèrcit imperial.

1527-1532: Lluites per la Successió de l'Imperi Inca entre Huascar (Cosco) i Atahualpa (Quito).

1527-1563: Increment de la població morisca al Regne valencià: malgrat que minva en 90 poblacions (emigració al Magrib), a 80 més augmenten un 7% (aterres senyorívols, Xàtiva-Safor, moreries...).

1527-1591: Vida del místic fra Luís de León, cim de la lírica castellana («Noche serena», «Oda a Salinas»...).

«...La segona referència pertany al pròleg de la traducció castellana de l'Enchiridion d'Erasme, d'Alonso Fernández de Madrid. Incidentalment, el traductor hi escriu: <<...porque era lenguaje sabido y entendido, como lo es en Valencia el romance castellano...>> La meua erudició no és tanta, que pugui garantir la datació exacta del text: l'Enchiridion de Fernández de Madrid apareix, per primera vegada, el 1526—em fio de Bataillon—; però la menció de què ara dispo em ve a través d'un estudi del professor Bonilla y San Martín, el qual l'extreu de l'edició d'Anvers, del 1555. La diferència d'anys, en aquest cas, és important, i m'agradaria de poder comprovar si les paraules reproduïdes havien estat escrites i publicades, o no, el 1526. Si són del 1526, el testimoni de Fernández de Madrid adquireix un valor especial, perquè ens certificaria la precocitat de la castellanització social al País Valencià».

(Joan Fuster). Ω

L'antifranquisme a Mallorca. VIII LLIBRE

La lluita del moviment obrer i popular contra la dictadura de la burgesia

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

L'atemptat contra l'almirall Carrero Blanco, la seva substitució al capdavant del govern de la dictadura per Arias Navarro, no fa més que agreujar la crisi política de la burgesia espanyola

Com explicàvem en el capítol dedicat a l'atemptat contra l'almirall Carrero Blanco, la seva substitució al capdavant del govern de la dictadura per Arias Navarro, no fa més que agreujar la crisi política de la burgesia espanyola. D'ençà les grans vagues de 1962 (Astúries i la resta de l'Estat), el moviment obrer, malgrat els morts i la repressió, no ha fet més que enfortir-se. Expressió d'aquesta lluita va ser (entre moltes d'altres de semblants) la dels treballadors i treballadores de "Laminados de Bandas", a Etxebarri (Biscaia) l'any 1966. La vaga, una autèntica experiència de democràcia directa (assemblees, comissions...), durà cent seixanta-tres dies i mobilitzà, en solidaritat, bona part del moviment obrer d'Euskadi (i d'altres indrets). L'editorial "Ruedo Ibérico" edità posteriorment un llibre bàsic per a la formació de les avantguardes consellistes (tipus OEC, PORE, AC o POUM) dels anys setanta. Es tracta (i en serv un estimadíssim exemplar) de Nuestra huelga, signat pels "Trabajadores de laminación de bandas Echevarri". Els estats d'excepció se succeïen amb matemàtica puntualitat; especialment durs van ser el d'agost de 1968 a Guipúscoa i el de principis de 1969 a tot l'Estat. La dictadura ha d'aturar les vagues amb bales. A Granada l'any 1970 la policia assassina tres obrers de la construcció. Pel desembre del mateix any hi ha a Burgos el famós consell de guerra contra setze militants d'ETA, per a tots els quals la dictadura demanava pena de mort. Finalment les condemnes varen ser commutades. Però l'ampli moviment anticapitalista i antifeixista s'estén arreu de l'Estat. La radicalització popular desborda les tàctiques de contenció de Santiago Carrillo i el PCE, que saben que, en cas de produir-se una dinàmica prerevolucionària, el seu partit no podrà controlar la situació. El dilema del carrillistes és complicat: ¿com demanar una reconciliació amb la burgesia i els sectors "aperturistes" del règim si hi ha detencions, tortures i assassinats a cada moment? De 1971 a 1973 (any de l'execució de Carrero Blanco) res no fa preveure que la classe obrera i el poble no puguin anar asso-

lint quotes cada vegada més grans de protagonisme. Protagonisme pagat la majoria de vegades en sang obrera. Recordem per uns instants el que s'esdevenia aleshores: vaga de la SEAT (Barcelona, 1971, un obrer mort); vaga de la construcció a Madrid (un obrer mort); vaga dels miners asturians (1971); vaga a la Bazán (vaga general al Ferrol, 1972, dos obrers morts, desenes de ferits, més de cent detencions); Citroën (Vigo, 1972); vaga a la Tèrmica de Sant Adrià de Besós (Bar-

coll la defensa dels principis del marxisme, de l'anarquisme, de l'anticapitalisme conseqüent

Mentre s'esdevé tot aquest ampli moviment i comencen a perfilar-se amb força les organitzacions revolucionàries que portaren a coll la defensa dels principis del marxisme, de l'anarquisme, de l'anticapitalisme conseqüent, el PCE continua amb l'acostumat sermó pactista, el mateix que ja havia fet el 1962 després de la reunió de l'oposició a Munic. Recordem que en aquells anys Mundo Obrero, l'òr-

Carrero Blanco i Franco.

celona, 1973, un obrer mort); vaga general a Cerdanyola-Ripollet (1973); Motor Ibérica (vaga general a Iruñea, 1973)... El llistat podria allargar-se fins a l'infinit, tant en el que fa referència a les mobilitzacions com al nombre de treballadors assassinats per les forces repressives de la burgesia.

Comencen a perfilar-se amb força les organitzacions revolucionàries que portaren a

gan del PCE, en el número de juny del 1962, deixava ja ben clara la seva posició favorable als pactes amb la burgesia: "La garantía de una transición sin violencia reside en primer término en un acuerdo con el Partido Comunista". En el fons la feina del PCE no era, ni molt manco, fer avançar el moviment obrer i popular, consolidar els seus organismes de democràcia directa anant cap a la República Federal o el socialisme (entès com

a poder dels treballadors). El problema per a Santiago Carrillo era a la inversa: com controlar els sectors combatius del poble, com escapar-ne la radicalitat per a després poder-se oferir a la burgesia feixista com a interlocutor respectable. Des de la gran vaga d'Etxebarri el 1966, als "soviets" (les coordinadores d'assemblees de fàbriques en lluita) de Gasteiz el 1976, bona part de les maniobres carrillistes fracassen una vegada i una altra davant l'embranchida obrera. Entre 1964 i 1968 el PCE pateix tres importants escissions: la del PCE(ml) el 1964; la del PCE(i) el 1967 i la de l'OCE(BR) el 1968. A tot això, la crisi del "Felipe" (Frente de Liberación Popular, FLP) dona lloc a noves organitzacions del tipus AC (Acció Comunista), LCR o la mateixa OIC. També l'any 1969 una escissió obrerista d'ETA, ETA-Berri, es transforma en el Moviment Comunista Basc (Komunistak). El 1970 l'Acció Sindical de Treballadors, formada a mitjans dels seixanta per militants de les Avantguardes Obreres Juvenils (cristians), forma l'ORT, de tendència maoista. Fins i tot el PSOE, a conseqüència del constant agreujament de la lluita de classes, pateix les seves corresponents escissions, i l'històric dirigent socialista Álvarez del Vayo funda Vanguardia Socialista, que, unida al PCE(ml) i altres grups polítics, constitueixen el FRAP, de tendència proalbana, una de les organitzacions més actives dels anys setanta (vegeu, per conèixer la combativa vida de Julio Álvarez del Vayo, l'obra En la lucha [Editorial Grijalbo, Mèxic 1975]).

Partits com el PORE, el POUM, el PSAN, la UPG, tenen igualment les seves àrees d'influència política i social. El llibre Los partidos marxistas: sus dirigentes-sus programas (una edició feta per Fernando Ruiz i Joaquín Romero, que va ser editada per Anagrama el 1977) proporciona informacions interessants d'aquesta revifalla de l'esquerra revolucionària arreu de l'Estat. Important també (en l'aspecte de conèixer a fons els combats oblidats pels gasetillers a sou del poder o pels tergiversadors professionals de la història) són: Ensayo General: 1974-1984, d'Arnibal Ramos, pseudònim del dirigent del POR Arturo Van Den Eynde (La Aurora, Barcelona, 1984); i De Franco a Juan Carlos I: el Movimiento Comunista en la transición política (1975-1979), recull de documents del MC editat per Editorial Revolución el 1979.

A Euskadi, els continus estats

"No era això: memòria política de la transició": la història de les lluites contra la dictadura franquista i per la llibertat del nostre poble.

d'excepció (des de 1968 se succeïen un rere l'altre) no fan més que consolidar l'organització armada independentista ETA

S'ha de tenir en compte que la majoria de les organitzacions abans esmentades tenien al voltant nombrosos "organismes de masses" que, unes vegades amb més gent altres amb menys, cohesionaven el moviment popular en la lluita contra la dictadura. Per posar-ne un exemple: el PCE(ml) impulsava les Uniones Populares del Campo (UPC), la Unión Popular de Mujeres (UPM), la Federación de Estudiantes de Enseñanza Media (FDEM), la Unión Popular de Artistas (UPA), la Oposición Sindical Obrera (OSO) i la Federación Universitaria Democrática Española (FUDE). Però la més important organització del PCE(ml) va ser el FRAP (el Frente Revolucionario Antifascista y Patriota), fundada a París (a casa de l'escriptor Arthur Miller) pel gener de 1971. Inicialment el FRAP era format pels socialistes d'Álvarez del Vayo (Vanguardia Socialista), els Comités Antiimperialistas (CAI), el Frente Español de Liberación Nacional i les organitzacions de masses del PCE(ml): UPC, UPM, UPA, FUDE, OSO, FDEM, etc.

Tots els grups abans esmentats (i molts d'altres!) sempre serien considerats pel PCE com a "partidos montados por la policia franquista" (en paraules de Carrillo i els carrillistes). Recordem com els assassinats de revolucionaris (Andreu Nin, Camilo Berneri, els militants del POUM i de la CNT) en temps de la guerra civil (els Fets de Maig de Barcelona l'any 1937) eren justificats com a accions contra "la quinta columna franquista y los agentes de Burgos y de Berlín". A Moscou, en els infames processos dels anys trenta, els botxins estalinistes també condemnaven a mort els trotsquistes i anarquistes amb l'acusació de ser agents de la Gestapo o del Japó! Vet aquí la claredat de Santiago Carrillo i els seus ajudants! Considerar els partits comunistes, les diverses

L'ANTIFRANQUISME A MALLORCA VIII LLIBRE

de M. López Crespí

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2001 fins a l'agost de l'any 2002)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

E P ! !

PARES, EDUCAU-ME EN CATALÀ, A MALLORCA HI HA EL MEU FUTUR

tendències del marxisme i l'anarquisme, com a enemics a combatre amb més força que al mateix feixisme!

A Euskadi, els continus estats d'excepció (des de 1968 se succeïen un rere l'altre) no fan més que consolidar l'organització armada independentista ETA. L'execució de Carrero Blanco el 20 de desembre de 1973 potser és la màxima expressió de la força que ha assolit l'ETA d'aquells anys.

Amb la mort de Carrero Blanco la burgesia es troba momentàniament paralizada políticament; i en lloc d'avançar en la recerca de solucions per salvar el sistema, confia en la repressió pura i dura. Per això nomena Arias Navarro com a cap del Govern. Arias Navarro i el seu ridícul "espíritu del 12 de febrer" (un tímid intent de legalitzar algunes associacions en el marc del respecte als "principios fundamentales del Movimiento") fracassen ja de bon començament. La brutal execució a garrot vil del jove anarquista català Salvador Puig Antich l'any 1974 així ho demostra. El franquisme no vol avançar envers una autèntica democràticació; i amb la destitució de Pfo Cabanillas (per liberal!), ministre d'Informació i Turisme, i de Barreira de Irimo, l'octubre de 1974, Arias Navarro representarà un obstacle més que un avantatge quant a la preservació del sistema.

Entre l'assassinat de Puig Antich (març de 1974) i les execucions dels joves antifeixistes del PCE(ml), del FRAP i d'ETA el 27 de setembre de 1975 (les darreres execucions signades per la mà del general Franco), tot l'any 1975 confirma la persistència i augment de la mobilització obrera i popular. Pel gener de 1975 encara dura la vaga de la SEAT i la Hispano Olivetti a Barcelona, Potasas i SuperSer a Navarra, Astilleros i Firestone a Biscaia, els jornalers a Andalusia... Pel febrer s'incrementen les lluites en el món de l'ensenyament (mestres, PNN d'universitats i instituts), actors, la vaga d'Hunosa. L'abril és el mes de la consolidació de l'assembleisme a Valladolid (vaga a FASA i en la construcció). S'estén la pràctica de coordinació "soviètica" (consells obrers) i de les assemblees (fase que culminarà l'any 1976 a Gastiez). Tot el maig-juny de 1975 està dominat per la vaga generalitzada dels MIR, mentre continua la de PNN d'universitats i instituts. Comença a generalitzar-se la coordinació dels diversos sectors en lluita: la unitat d'obres, mestres, estudiants, jornalers, professionals, és un fet ben real. Les organitzacions

revolucionàries consoliden la seva propaganda (unes envers la República Popular; altres, com l'OEC, cap a la República Socialista basada en els Consells Obrers). Pel juny hi ha diverses vagues generals a Madrid i una provatura d'insurrecció popular (vaga general anti-repressiva) a Euskadi. ETA i FRAP accentuen la lluita armada contra el feixisme. Només a València el FRAP pateix vuit-centes detencions. La dictadura comença a organitzar la farsa dels consells de guerra contra militants d'ETA i del PCE(ml) que conclouen amb els afusellaments del 27 de setembre de 1975.

Mentrestant, el PCE i la famosa "Junta Democrática" ja s'han desmarcat del contingut anticapitalista i prosocialista de la major part de les mobilitzacions populars. Ara ja sabem (vegeu els tres volums de Lluís M. Xirinacs La traïda dels líders editats per Llibres del Segle) que Santiago Carrillo i la burgesia (a Bucarest, i fent d'intermediari el dictador Ceausescu) pacten una sortida favorable a la monarquia i al sistema. Però les mancances democràtiques de la famosa "Junta" carrillista són bestials. La revista Servir al pueblo, portaveu del Moviment Comunista (MC), en el seu número 36 (de febrer de 1975) denuncia aquesta mancances dient: "La Junta Democrática se compromete a ser fiel a un Programa cuya médula es precisamente el mantenimiento de los instrumentos más fundamentales de la burguesía monopolista sobre el pueblo."

"Así la Junta Democrática renuncia a exigir el desmantelamiento de los organismos represivos, de los cuerpos de policía cuya misión es la de someter al pueblo usando los medios más brutales..."

"La Junta Democrática, igualmente se compromete a respetar al Ejército tal cual es actualmente, sin reclamar el menor cambio en él..."

"La Junta Democrática se compromete a defender la unidad del actual Estado español, oponiéndose al derecho a la autodeterminación de las nacionalidades oprimidas."

"La Junta Democrática da por buenos todos los acuerdos internacionales concluidos por el franquismo, entre los que figuran los firmados con los Estados Unidos y en virtud de los cuales están clavadas en nuestro país varias bases militares imperialistas".

El Moviment Comunista (MC) acabava la seva crítica dient molt encertadament: "Esta [la de la Junta Democrática] es una política que concuerda plenamente con los intereses de la clase en el Poder".

UN CRISTIANISME SENSE RELIGIÓ. SECTES JUDAÏQUES EN TEMPS DEL CRIST.

A l'època de Jesús els fariseus eren una de les confraries o sectes dins el judaisme, el seu sector més tradicionalista i legalista, més ritual i fonamentalista, al voltant del culte al temple reconstruït per Herodes, el rei-titella dels romans, el cap de la reserva índia. El mateix nom de fariseu vol dir apartat per a Déu (com també el mot sant) potser ara la gent en dirien beats, rosegaltars.

Al Nou Testament apareixen, però, uns altres grups:

-Els saduceus: eren una élite o casta superior, poderosa i materialista, parlaven entre ells un idioma foraster, el grec, que era la llengua de prestigi cultural i del poder polític de l'Imperi Romà a Orient. Negaven l'altra vida, segurament per tal de poder fer allò que els plagués en aquesta, sense recances ni problemes de consciència. Eren una aristocràcia col·laboracionista amb l'ocupant.

-Els herodians: eren els afavorits pel pseudo-monarca dels jueus (com guardar les aparences per no semblar una colònia), els partidaris d'un rei cruel, dòcil eina de l'Imperi a Judea.

-Els escrivans: mena de buròcrates legals, mig juristes mig torsimanys, religiosos qui coneixien la Torah o Llei mosaica i escrivien diverses llegendes.

-Els zelots: eren una versió patriòtica i popular de messianisme polític, pre-sionistes, esperaven la instauració del gran Israel promès.

Independentistes, deixebles dels Macabeus, utilitzaven la palmera com a símbol (pel text bíblic que diu: "I el just reverdirà com la palmera"), propugnaven la violència i protagonitzaren un parell de grans revoltes antiromanes fins a pràcticament el suïcidi nacional col·lectiu: la de l'any 70, en què els romans -Titus- destruïren el temple, i la del 132-135, que acabà en un gran genocidi i la quasi total dispersió dels jueus, durant quasi dos mil·lennis, arreu del món. Molt probablement Bar-abbàs i l'apòstol Pere i uns altres apòstols van militar en el zelotisme. als Evangelis demanen de vegades a Jesús sobre el restabliment del reialme del gran Israel.

-Els baptistes: un moviment popular messiànic de caire espiritual, considerat herètic pels fariseus i saduceus. Seguidors de Joan el Baptista, van ser els reals precursors del cristianisme (protocristians), de fet Jesús s'hi sotmeté al bateig abans de començar sa vida pública.

-Els esenis: no apareixen al nou Testament, però sí en abundosa documentació de l'època. Vivien al desert i duïen una vida monacal i ascètica molt rigorosa. Gràcies a ells ens han arribat un munt de pergamins dels primers segles amb textos bíblics, servats al Qumran.

En realitat entre els fariseus hi havia també bona gent, com ara en Nicodem, però la tònica general i especialment per part de llurs benestants dirigents

-tan durament blasmats per Jesucrist- constituïen un grup tancat, ultratradicional (rutinari), dut per gent benestant, políticament oportunista i moralment hipòcrita, que feien llargues disertacions i llistes d'obligacions i de prohibicions legals, incomprendibles i impracticables per la gent senzilla del poble treballador. Jesucrist els parla sovint molt durament, com ara al capítol 23 de l'Evangelí segons Mateu, amb frases implacables com ara: "Ai de vosaltres, hipòcrites, que feu monuments als profetes i homenots de bé i orneu els mausoleus dels justos, i dieu: Nosaltres no els hauríem fet prendre mal; però vosaltres sou com els vostres pares, qui mataren els profetes. Serps, raça d'escurçons! Com podreu deslliurar-vos del càstig etern de l'infern?".

Els "torsimanys de la llei" que Jesús denunciava, per ex. a Lluç 46:52, eren més aviat experts en la llei de Moisès, però que havien anat més enllà del codi mosaic en afegir-li ordenances detallades i elaborades per mantenir la puresa ritual, regles tan exactes que feien impurs tothom tret d'ells mateixos. Les continuades severes paraules de Jesús són una censura contra els religiosos legalistes.

CESARISME I TEMPLOLOGIA.

Amb l'entronització de l'Església Universal, per l'emperador Teodosi, com a religió oficial que havia demostrat a bastament una gran força per revivir el decadent Imperi Romà, també l'Església va anar contaminant-se progressivament. Per aquella època, Agustí de Bona s'exclama a "Cogitationes": "Quants n'hi ha qui no són pas dels nostres a dins, i quants que seran dels nostres són a fora!" (de l'Església visible). En realitat, el legalisme i el fariseisme sempre han estat molt forts des d'aleshores a totes les grans esglésies i segurament també a les no tan grans.

Segons Arnold Toynbee: "Els descendents de les generacions de Jesús havien barrejat llur herència espiritual amb un formulisme farisaic, un materialisme saduceu, un oportunisme herodià i un fanatisme zelot" ("Estudi de la Història"). Segons Bèrdiaev: "El cristianisme ha patit una deformació causada per haver-se acoblat al reialme del Cèsar; s'ha vinclat davant la força de l'Estat i ha maldat per santificar-la. De fet l'Imperi s'esdevingué cristià en els seus símbols, però, el que és més important, l'Església s'esdevingué imperial. Els pares i doctors de l'Església deixaren de ser els defensors de la llibertat de consciència com abans havien estat; aquell esperit perdé la integritat en profit del Cèsar". L'Imperi deixà de matar els cossos per començar a matar les consciències, deixà de lligar mans i començà a lligar enteniments. Des d'aleshores, la majoria d'homes d'Estat han entès que calia instrumentalitzar l'església institucional en benefici de la cínica raó d'Estat, dels tèrbols interessos polítics dels Imperis. Ω

Gama Safari 4x2

3 AÑOS garantía en piezas y mano de obra
3 AÑOS asistencia técnica en carretera 24 horas

Su Concesionario Oficial

Más de 70 puntos de venta a tu servicio

AIRETJAM ELS PREUS
Ara amb aire condicionat de Sèrie des de

14.785€

MOTOR TURBODIESEL 7 PLACES

Principal Equipament de sèrie

- Aire condicionat
- Direcció servoassistida
- Retrovisors elèctrics
- 4 Elevavàlvules elèctrics
- Tancament centralitzat
- Fanals antiboira

FRAU AUTOMOTOR S.L., C/ Gvada, 1 - Tels.: 971 427 114 / 971 428 181
tata@silinfo.com - 07198 Son Ferrer / Palma (Balears) • **TALLERES TITO**,
Bajoli, 63 • POIMA 3ª Fase - Tels.: 971 369 333 - 07714 Mahón (Menorca)
TALLERES GRIMALT, avda. ferrocarril, 90 - Tel.: 971 55 09 19

TATA
Mucho a cambio

* Llantas de aleación opcionales.

Precio versión 4x2 con IVA, transporte y descuento promocional incluidos. (Ahorro adicional de 80.000 ptes. con Plan PREVER). Oferta promocional válida hasta fin de mes. No acumulable a otras ofertas. P.V.P. recomendado para Península y Baleares.

PETITS ANUNCIS

BORSA IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balconcs... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

SERVEIS PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jtp://paisoscatalans.org// tres.

Amb acompanyament musical, soprano mallorquina, canta a les vostres noces, noces de plata, comunions... Tel. 971 121 123.

PERSONALS

Som na Tànja i na Verònica, dues al·lotes molt sensuals. Tenim 19 i 21 anys i moltes ganes de parlar amb tu. Crida al 906 299 416... per a una xerrada molt calenta i sensual! Anima't i petonets on més t'agradi. Tànja

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommiu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Lloveres. Rocacorba, 15 Vila-blareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Óscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal

15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servi.com.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensenniansa a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com//luita>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berri-papera (en foraster) gratuïtament escriu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2-01020 Victoria Gasteiz.

Atots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Ja ha sortit el número 5 de la revista de música popular i tradicional "La Canya". Podeu demanar-la a la Bústia Postal 696 d'Alacant 03080 (Catalunya Sud) Tel. 963 485 517.

BORSA DEL MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlarem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

RENAULT son Ferriol. Vehicles nous Renault. Amplia gamma de vehicles ocasió i semi nous. Mecànica, servei oficial Xapa i Pintura. 971 427 614.

RECORDA
Quan hagi llegit aquest periòdic, si no en fas la col·lecció, regala'l a un amic, veí o parent
EL PAÍS HO NECESSITA

Aquest camí mos donaren

Per Climent Garau de Lluçmajor

Hipòcrites, falsos doctors,
Que predicau lletania,
vos inventau cada dia,
ses lleis de molts de colors.
Amb un vestit molt formós
De fil d'or, molt resplendent,
'nau enganyant a sa gent,
amb un Cel molt gloriós.

A sa gent de l'antigüea,
La saberem conquistar,
Misteris varen crear,
A damunt tota la terra.
Ho és, un serra mamerra,
Lo que a la Índia se fa,
Sa vaca han d'adorar,
De pecat los allibera.

Els islamistes també,
Que adoren el gran Al·là,
Sa vida volen donar,
Tot això ho saben fer.
De molt enrera los ve,
Aquesta fe extremada,
Molta misèria han trobada,
Cosa que no han menester.

Oh! falses religions,
Dins el món proliferant,
Grans negocis engronsant
Que mouen molts de milions,
No asenyalau els favors,
Per ajudar en el pobre,
Passa fam i no te roba,
Vosaltres dins grans salons.

Heu muntada s'unió,
Amb bastants de governants,
Hem ells heu fet els lligams,
Per empobrir sa nació.
Los predicau sa lliçó
Difícil per ells seguir,
Procurant si han de fugir,
Tenir l'or a altra nació.

Cap pressupost han baixat,
En canviar el govern,
Diuen: Déu ens alliber,
Del ritme acostumat.
Nivell de vida ha pujat,
Hem de seguir nostra ruta,
Sense aixecar cap disputa,
Un vint per cent augmentat.

Han xuclat en el bon dolç,
Tot aquell que ha manat,
Quasi tot n'és advocat,
D'aquells qui creen raons.
Van de cara en els milions,
Que ells puguin manejar,
Després de quatre anys passar,
Viuran dins propis salons.

Polítics i religions,
Han eixugada sa vaca,
Ella que tanta llet dava,
Per mantenir els pobladors.

Amb les molt noves lliçons,
Que en conjunt s'han inventades,
Han eixugades ses arque,
Sense contemplacions.

Quin progrés esperarem,
De sa joventut que puja,
Han menjada carn de cuixa,
El seu final no el sabem.
Lo que és ver, ho comprenem,
Tothom ha tomat senyor,
Amb títol de professor,
Deman: de que menjarem.

Sa garba s'ha feta grossa,
De polítics i advocats,
Ministres i diputats,
I jutges de casta grossa.
No hem menester tanta força,
Per s'ordre poder guardar,
Una justícia aplicar,
Al qui dona passa torta.

Són molts que donen sa passa,
Perjudicant el veïnat,
Tot això anam contemplant,
És un vi de mala tassa.
Lo que un temps se deia farsa,
Ara se te per honor,
El qui te molt de milió,
A dins Europa fa planta.

Des modo que mos camina,
Sa nostra rica nació,
Hem agafat un patró,
Molt semblant a l'Argentina.
Qui ho hagués dit aquell dia,
Quan en Perón comandà,
Sa carn i és blat, abundà,
A molta nació servia.

Impera el llibertinatge,
Dins l'Argetina, és pot dir,
Han agafat un camí,
De molt difícil viatge.
Han donada mala imatge,
Tanta riquesa que té,
Va tornar senyor s'obrer,
De senyors, ja n'hi ha massa.

Dins ca nostra passarà,
Sa mateixa xubasquina,
Dins mateix ambient camina,
Ningú no vol treballar.
Gent externa contractar,
Per obres i es conró,
Tots ells mos fan gran favor,
Per noltros poder menjar

El mallorquí viu molt be,
El bon temps l'ha ajudat,
Te molta tranquil·litat,
Pot gaudir de un dobler,
Després d'un be, un mal ve,
Això podem esperar,
De ningú hem de fiar,
Que no mos cremi es llenyer. Ω

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:
L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Asistencia Sanitaria
Europea CB

MARIA ALBERDINA
CENTRE D'ASSISTÈNCIA A PERSONES MAJORS O
INCAPACITADES
Carrer dels Trencadors, 1-bis
Tel. 971 445 101 s'Arenal de Mallorca

UNA BELLESA TERRIBLE HA NASCUT (III)

Per Ricard Colom

ALGUNS FRAGMENTS
SIGNIFICATIUS DEL LLIBRE.

Sobre Arthur Griffith, cap nacionalista per una política de resistència passiva: "Griffith fou la primera persona a Irlanda, fins a on arriba la meua informació dels afers del país, que revisqué l'ideal separatista en una reformulació moderna" (James Joyce). Això és també el que ens cal als catalans: un independentisme modern, ajustat a la realitat.

"Sóc independentista, però el poble irlandès no. Tanmateix pens que el nostre poble pot arribar a unir-se sota aquesta política si l'obrim i la fem tolerant" (A. Griffith).

ARTHUR GRIFFITH

Creris de reclutament per als grups armats irlandesos: "Ningú que begués per costum i en excés ni que sovintejàs males companyies (policia, soldats o gent tinguda per indesitjable nacionalment parlant), ni ningú amb mal caràcter no hi era tampoc reclutat, ni cap cèl·lula no tenia el poder de reclutar per pròpia decisió algú".

Un esbós del tipus de persona que formava el nucli de l'IRA a les comarques rurals ha estat descrit per Sir Henry Lawson, Lloctinent General de l'Exèrcit Britànic: "Els capitans de Voluntaris semblen haver estat gairebé tots homes joves, fills de grangers la majoria, alguns mestres d'escola, la major part amb un bon nivell d'educació si hom considera llur classe social, però ignorants, tanmateix, del món i d'un munt de coses, encara que, com a col·lectiu, transparentment sincers i fermes, idealistes, fortament religiosos en llur majoria, i sovint amb un sentit gairebé místic del deure envers llur país. Aquests homes donaren a la tasca d'organitzar llurs Voluntaris allò millor en ment i esperit. Lluitar contra l'alcoholisme i l'autoindulgència, i no hi ha cap exageració si diem que, com a conjunt, representaren tot allò

PATRICK H. PEARSE

millor de llur país...".

"Si hi afegim que les armes havien estat adquirides per un excònsol britànic i que l'encontre inicial del Comitè d'Armament havia estat arrecerat ca la fila fadrina de l'arxidiaca protestant de Meath, hom podrà albirar que la importació d'armes per part dels Voluntaris Irlandesos tenia una estranya barreja que la distingia de la majoria d'empreses revolucionàries". Tot just pel seu sentit pràctic, manca de prejudicis, interclassisme i expansió general a través de tota la societat irlandesa.

P.H. Pearse, un dels afusellats pels anglesos per l'aixecament del 1916, deia: "Quan tenia deu anys, m'agenollí una nit vora el meu llit i prometí a Déu que havia de dedicar ma vida a l'esforç per l'alliberament del meu país. He mantingut aqueixa promesa... Assumesc d'estar parlant a anglesos que valoren positivament llur pròpia llibertat, i que professen estar lluitant per la llibertat de Bèlgica i de Sèrbia. Penseu que també nosaltres ens estimem la llibertat i la desitgem. Fer-ne ús és més desitjable que cap altra cosa en el món. Si ara ens estronquen, renaixerem de bell nou, i renovellarem la nostra lluita. No podeu pas vèncer Irlanda, no podeu pas extingir la passió irlandesa per la llibertat; i si les nostres accions no han pas estat capaces d'atènyer-la, llavors nostres fills l'abastaran amb una gesta millor". Així és com cal parlar als espanyols perquè aquesta manera decidida i transparent de parlar és la que millor poden entendre els pobles lliures.

En James Connolly, un altre dels més destacats dirigents independentistes, deia: "Prec per tots els homes valents que compleixen llur deure segons llur enteniment". Una manera molt justa, comprensiva i equilibrada de fer-se entendre per tothom. La perfecció a comunicar és com una assegurança de vida.

JAMES CONNOLLY

POEMARI IRLANDÈS.

Alguns himnes i poemes de l'època:
Balada en memòria dels patriotes executats per la Revolta del 1916.

"De debò tenia jo un amor, si mai n'ha tingut cap noia.

Marxà per deslliurar la vella Irlanda.

Tot voltant el meu barret, duré una cinta, de les tres colors.

Fent el cercle, fins que la mort m'arribi.

I si algú em demana per què la hi duc,
Li haig de dir que és pel meu ver amor
Que mai més no tornaré a veure".

Himne cantat a esglésies irlandeses durant la guerra de la independència con-

tra l'Imperi:

"Deixeu-me dur Vostra Creu per Irlanda, Senyor!

Que l'hora del seu judici és arribada,
I les angoixes i penes del sacrifici
Poden ben bé ser enteses per companys estimats.

Tanmateix, Tu, Senyor, pren-me d'entre la gentada que s'hi ofrena,

N'hi ha a muntó, de lluny, menys preparats,

Tot i que ansiosos: tots ells hi són, a mort,

Que Irlanda ha de ser guardada.

Deixeu-me dur Vostra Creu per Irlanda, Senyor!

Els meus afers en aquest món són ben pocs,

I poques les llàgrimes que per mi rodolaran,

Quan seguezca el meu camí devers Tu.
Guarda, guarda'ls per als seus estimats:

El germà, el fill i el pare,

Que la causa que estimem no ha de morir mai

A la terra del desig del cor nostre.

Deixeu-me dur Vostra Creu per Irlanda, Senyor!

Per Irlanda, feble, amb llàgrimes

Pels vells del front ennuvolat,

I el nin de tendra edat;

Per les llars buides de llurs planes d'or;
I per les esperances de llur futur, també!

Deixeu-me dur Vostra creu per Irlanda, Senyor!

Per la causa d'en Roisin Dubh".

El professor Tom Kettle, ja adés esmentat, va escriure un sonet des de les trinxeres franceses, en una lletra a sa germana. Hi acaba expressant el desencís per les execucions del 1916, mentre a muntó irlandesos morien lluitant als camps de França:

"Sàpigues que som folls ara amb l'estúpida mort.

Morts no pas per la bandera ni pel Rei ni l'Emperador,

Sinó per un somni nascut en una barriaca de pagès

I per les secretes escriptures del pobre".

El mateix Tom Kettle digué: "El Castell de Dublín (símbol de l'ocupació anglesa), si no sabia què volien els irlandesos, no hauria mantingut tan infal·liblement la pròpia tradició de donar-los exactament tot el contrari".

LES ELECCIONS BRITÀNIQUES
UTILITZADES PER A CREAR LA
REPÚBLICA LLIURE D'IRLANDA.

Desembre del 1918: Els independentistes irlandesos del Sinn Féin atenyen, a les eleccions britàniques, 73 dels 105 escons per les circumscripcions electorals d'Irlanda.

El punt central de la política del Sinn Féin per a les eleccions generals del 1918 era l'absentisme, per part dels seus càrrecs electes, d'anar a Westminster, la mateixa política que recomanava A. Griffith l'any 1905: Els candidats usarien la maquinària electoral amb què els britànics havien proveït Irlanda, però, un camí elegits, refusarien de prendre possessió de llurs escons a Westminster (a Londres) i, en comptes d'això, establirien un parlament rival a Baile Atha Cliath/Dublín, el qual administraria els afers del país en desafiament obert a Anglaterra.

ARTHUR GRIFFITH

Quan el Parlament "abstencionista" (conegut com a Dail) feia el seu primer aplec a la Mansion House de Baile Atha Cliath/Dublín, el 21 de gener del 1919, la majoria dels membres eren a presons britàniques. Havien estat arrestats sota diversos pretextos durant l'anterior mig any. Quan hi passaven llista, la resposta "Faol Glas ag Gallaibh" (empresonat per l'estranger) fou repetida 36 vegades. Sols 37 representats elegits hi eren presents. I aquests van llegir la declaració d'Independència i la van aprovar en absència de la resta".

"A simple vista la formació d'un Govern independent apareixia una mica un camí d'utopia. Però quan fou endegat, la política del Sinn Féin havia de tenir un èxit colpidor. El departament de Finances, a càrrec d'en Michael Collins, féu flotar un emprèstit nacional que pujaria per damunt del milió de lliures. Les Corts republicanes de Justícia i Equitat serien establertes, i operaven en 23 dels 32 comtats. Al final, l'Administració Britànica quedà paralitzada en tant que la majoria de la gent del país simplement ignorava l'existència de totes les institucions del Regne Unit.

L'escalada d'aquesta política continuà fins que la Gran Bretanya es trobà recorrent a mesures que senzillament feien malbé el seu prestigi als ulls de l'opinió pública mundial.

Com que la política militar britànica anà esdevenint cada vegada més detestable, la resistència republicana va anar creixent. Aquest camí, tanmateix, no estaven prenent les armes com a una colla minoritària i impopular, sinó com a l'Exèrcit oficial del Govern electe del mateix poble. La importància de la filosofia del Sinn Féin és la de proveir d'una fórmula amb la qual la força guerrillera d'en Collins, la primera d'aquesta mena en l'època moderna, derivaria la seva autoritat d'un Parlament electe".

Aquesta és la via que hem d'aprendre, tal com també féu Croàcia, que de la pròpia policia croata i de grups patriòtics formà un exèrcit regular amb el suport parlamentari. La resta de tàctiques militaristes és aventurerisme sense base sociològica i amb perills autoritaris: tot Exèrcit deu estar sotmès a un poder democràticament elegit, els brot guerrillers són sempre immaduresa de la societat civil i acaben malament pràcticament sempre. Forçar aquest camí és el que intenten les policies estatals infiltrades.

...(CONTINUARÀ)

F I R A D E S O N F E R R I O L

Són n'Andreu Munar de la Barberia cas Germans, en Guillem Jaume del Restaurant El Hoyo i na Caterina Vaquer de la Botiga de Pinsos del Costat. Tel. 971 428 376

En Joan Marí i el seu fill Bartomeu són els amos del Magatzem de Materials de Construcció Can Marí a son Ferriol. Tel. 971 428 300

Fa 4 mesos que na Maria Elena Puer-tas, a qui veiem amb la seva filla, ha obert la Cafeteria es Romaní a son Ferriol. Bon cafè i bon serveis. Tel. 971 427 075

Fa 15 dies que n'Encarna Aguilera regenta l'Herboristeria Àurea a son Ferriol. N'Encarna ha ampliat la botiga i ara de tot. Tel. 971 429 864

Fa 26 anys que en Pep Jaume i na Joana Vidal regenten la botiga de moda Can Damià a son Ferriol. El pare de na Joana, Damià Vidal va obrir aquesta botiga l'any 1956. Tel. 971 427 915

Fa 8 mesos que n'Antoni Fernández de Leon ha obert l'Escola de Informàtica Via Futura a Son Ferriol. Tel. 971 427 341. Ja va molts d'anys que n'Antoni regenta l'escola d'informàtica CEAO Multimèdia al Coll d'en Rabassa. Tel. 971 264 813.

En Pep Orell regenta amb la seva germana Margalida el Ciber.Taronja a son Ferriol. És un ciber cafè. Tel. 971 427 802

Fa 2 anys que na Rosada Albiol, a qui veiem amb la seva ajudant Aina Guerra, va obrir el Saló d'Estètica Albiol a son Ferriol Nou. Tel. 971 426 808=

Fa 4 anys que en Francesc Frau i en Toni Roig s'associaren per obrir el magatzem de Productes Tèxtils per a la Hostaleria i Restauració A.F. Tèxtil a son Ferriol. Tel. 971 427 418 - Fax 971 429 019

T E R M E D E M A R R A T X Í

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

.....C.P.

Població

C.I.F. Tel.

M'interessa una subscripció

ANUAL 35 €

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa

Adreça

Núm. entitat.....Núm. sucursal

Compte núm.....

Firma

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al Apartat de Correus 124 07600 s'Arenal de Mallorca

Fa 2 mesos que na Caterina Coll a qui veiem amb el seu fill Miquel, regenta l'Estanc del Pla de na Tesa. Tel. 971 794 477

Fa mig any que n'Antoni Herranz és el delegat per a les Balears de Muntatges Industrials Semi amb seu a Cas Capità. Munta antenes de telefonia mòbil, torres d'alta i mitjana tensió, i tota classe de muntatges industrials. Tel. 971 422 158

Fa 10 anys que la família Bauçà de Vilafranca regenta el Restaurant can Llorenç al Figueral. Despatxen menús a 8 €, a la carta se menja a 24 € de mitjana. Tel. 971 604 437.

Fa 3 anys que een Manuel Bernat ha obert el Taller d'Electricitat i Fontaneria IMABER a Cas Capità. Tel. 971 608 590

Fa 3 anys que n'Umbert Ruiz és el titular de la cabina de la ONCE al poble del Figueral de Marratxí. Tel. 971 428 877

N'Andreu Valeije és l'amo jove del bar Restaurant Lis al carrer del Conte de Tendilla des Figueral, obert ara fa 2 mesos. Despatxa menús a 5'40 . Tel. 639 752 727